This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

A propos de ce livre

Ceci est une copie numérique d'un ouvrage conservé depuis des générations dans les rayonnages d'une bibliothèque avant d'être numérisé avec précaution par Google dans le cadre d'un projet visant à permettre aux internautes de découvrir l'ensemble du patrimoine littéraire mondial en ligne.

Ce livre étant relativement ancien, il n'est plus protégé par la loi sur les droits d'auteur et appartient à présent au domaine public. L'expression "appartenir au domaine public" signifie que le livre en question n'a jamais été soumis aux droits d'auteur ou que ses droits légaux sont arrivés à expiration. Les conditions requises pour qu'un livre tombe dans le domaine public peuvent varier d'un pays à l'autre. Les livres libres de droit sont autant de liens avec le passé. Ils sont les témoins de la richesse de notre histoire, de notre patrimoine culturel et de la connaissance humaine et sont trop souvent difficilement accessibles au public.

Les notes de bas de page et autres annotations en marge du texte présentes dans le volume original sont reprises dans ce fichier, comme un souvenir du long chemin parcouru par l'ouvrage depuis la maison d'édition en passant par la bibliothèque pour finalement se retrouver entre vos mains.

Consignes d'utilisation

Google est fier de travailler en partenariat avec des bibliothèques à la numérisation des ouvrages appartenant au domaine public et de les rendre ainsi accessibles à tous. Ces livres sont en effet la propriété de tous et de toutes et nous sommes tout simplement les gardiens de ce patrimoine. Il s'agit toutefois d'un projet coûteux. Par conséquent et en vue de poursuivre la diffusion de ces ressources inépuisables, nous avons pris les dispositions nécessaires afin de prévenir les éventuels abus auxquels pourraient se livrer des sites marchands tiers, notamment en instaurant des contraintes techniques relatives aux requêtes automatisées.

Nous vous demandons également de:

+ *Ne pas utiliser les fichiers à des fins commerciales* Nous avons conçu le programme Google Recherche de Livres à l'usage des particuliers. Nous vous demandons donc d'utiliser uniquement ces fichiers à des fins personnelles. Ils ne sauraient en effet être employés dans un quelconque but commercial.

+ *Ne pas procéder à des requêtes automatisées* N'envoyez aucune requête automatisée quelle qu'elle soit au système Google. Si vous effectuez des recherches concernant les logiciels de traduction, la reconnaissance optique de caractères ou tout autre domaine nécessitant de disposer d'importantes quantités de texte, n'hésitez pas à nous contacter. Nous encourageons pour la réalisation de ce type de travaux l'utilisation des ouvrages et documents appartenant au domaine public et serions heureux de vous être utile.

+ *Ne pas supprimer l'attribution* Le filigrane Google contenu dans chaque fichier est indispensable pour informer les internautes de notre projet et leur permettre d'accéder à davantage de documents par l'intermédiaire du Programme Google Recherche de Livres. Ne le supprimez en aucun cas.

+ *Rester dans la légalité* Quelle que soit l'utilisation que vous comptez faire des fichiers, n'oubliez pas qu'il est de votre responsabilité de veiller à respecter la loi. Si un ouvrage appartient au domaine public américain, n'en déduisez pas pour autant qu'il en va de même dans les autres pays. La durée légale des droits d'auteur d'un livre varie d'un pays à l'autre. Nous ne sommes donc pas en mesure de répertorier les ouvrages dont l'utilisation est autorisée et ceux dont elle ne l'est pas. Ne croyez pas que le simple fait d'afficher un livre sur Google Recherche de Livres signifie que celui-ci peut être utilisé de quelque façon que ce soit dans le monde entier. La condamnation à laquelle vous vous exposeriez en cas de violation des droits d'auteur peut être sévère.

À propos du service Google Recherche de Livres

En favorisant la recherche et l'accès à un nombre croissant de livres disponibles dans de nombreuses langues, dont le français, Google souhaite contribuer à promouvoir la diversité culturelle grâce à Google Recherche de Livres. En effet, le Programme Google Recherche de Livres permet aux internautes de découvrir le patrimoine littéraire mondial, tout en aidant les auteurs et les éditeurs à élargir leur public. Vous pouvez effectuer des recherches en ligne dans le texte intégral de cet ouvrage à l'adresse `http://books.google.com`

WIDENER LIBRARY
HX Q2Z5 W

a 9. 202

INSIGNIA ACADEMIAE HARVARDIANAE CANTAB: NOV: ANGLIAE
VE
RI
TAS
The Gift of
Mary Bryant Brandegee
in Memory of
William Fletcher Weld
HARVARD COLLEGE LIBRARY

à Monsieur le Professeur Bachr

Hommage de l'éditeur—

THÉATRE CHOISI D'ESCHYLE.

A GENÈVE, DE L'IMPRIMERIE DE GUILL.me FICK.

THÉATRE CHOISI D'ESCHYLE,

CONTENANT

PROMÉTHÉE, LES SEPT CHEFS DEVANT THÈBES ET LES PERSES,

PUBLIÉ D'APRÈS LE TEXTE DE C. G. SCHÜTZ,

AVEC UN INDEX DES MOTS LES PLUS DIFFICILES,

PAR

Louis Vaucher, Docteur ès Lettres.

A GENÈVE,
CHEZ J. J. PASCHOUD, IMPRIMEUR-LIBRAIRE,
A PARIS,
MÊME MAISON DE COMMERCE, RUE DE SEINE, n.° 48.
1823.

Ga 9.202

PRÉFACE.

Le texte d'Eschyle a été depuis quelques années l'objet des travaux de plusieurs philologues distingués. Schütz en Allemagne et Blomfield en Angleterre, ont donné l'un et l'autre des éditions de ce poète, dans lesquelles ils ont expliqué et rétabli un très-grand nombre de passages obscurs ou altérés. Mais ces éditions sont chères, volumineuses et, par conséquent, hors de la portée de la plupart des étudiants. Ainsi nous avons cru faire un travail utile en publiant celles des pièces de ce grand tragique dont le texte s'est conservé avec le moins d'altérations.

Nous avons suivi la récension de Schütz, comme plus ancienne et mieux connue; mais nous avons souvent profité des habiles leçons proposées par l'éditeur anglois, lorsqu'elles s'accordoient avec le mètre et le système adoptés par l'éditeur allemand; et nous avons transporté, dans notre texte, toutes les corrections que celui-ci a indiquées dans ses notes, et qu'il paroît regretter de n'avoir pas admises.

Eschyle se sert souvent d'expressions qui lui sont propres et que l'usage n'a point sanctionnées; aussi rencontre-t-on, en le lisant, bien des locutions qu'on chercheroit en vain ailleurs; c'est pourquoi nous avons ajouté à cette édition un *Index*, où sont expliqués les mots qui ne se trouvent pas dans le Dictionnaire grec-françois de Planche.

Nous avons fait tous nos efforts pour que le texte que nous présentons au public, se recommandât du moins par sa correction; M.r Töpffer nous a secondé dans cette partie de notre travail avec la plus grande complaisance, et M.r le Professeur Humbert a bien voulu composer les sommaires des pièces.

NOTICE

SUR

LA VIE D'ESCHYLE ET SUR SES OUVRAGES.

Eschyle naquit à Eleusis, la dernière année de la LXIII.e olympiade, 525 ans avant Jésus-Christ. Il étoit fils d'Euphorion et il eut pour frères Aminias et le fameux Cynégire. Il se trouva lui-même aux batailles de Marathon, de Salamine et de Platée, et mérita, par sa valeur, l'estime et la bienveillance de ses concitoyens. On raconte que, cité en jugement pour s'être permis, dans une de ses pièces, quelques traits hardis contre la religion de son pays, ou, suivant d'autres, pour avoir révélé les mystères de Cérès, il alloit être condamné à mort, lorsqu'Aminias obtint sa grâce, en se présentant devant le tribunal, et découvrant un bras mutilé au service de la patrie.

On lit encore, dans Pausanias, que Bacchus apparut en songe à Eschyle endormi auprès d'une vigne, et lui ordonna de composer des tragédies. Le poète fut docile aux ordres du Dieu; et l'esprit plein d'images nobles, de tableaux terribles, de pensées sublimes, il fit bientôt pressentir jusqu'où pourroit s'élever un jour l'art

dramatique, et tout le parti que la poèsie tireroit de ce nouveau genre qui sortoit à peine du berceau.

Les auteurs anciens, qui nous ont transmis ces détails sur la vie de notre poète, ne sont pas d'accord sur le nombre de pièces qu'il composa. Les uns en comptent 70, d'autres 90, quelques uns vont jusqu'à 100; mais 13 seulement remportèrent le prix.

La première fois que Sophocle se présenta pour disputer à Eschyle la palme tragique, ces deux rivaux partagèrent l'assemblée; et le tumulte s'accrut au point que l'Archonte qui présidoit aux jeux ne put nommer les juges du combat. Cimon fut chargé d'adjuger la couronne et, de concert avec les dix généraux, il proclama Sophocle vainqueur. Eschyle, blessé de cette préférence, et craignant d'ailleurs d'être poursuivi de nouveau pour crime d'impiété, se retira à Géla en Sicile, auprès du roi Hiéron qui avoit déjà fixé à sa cour Epicharme, Simonide et Pindare. Il ne survécut pas long-temps à cet exil volontaire et, à l'âge de 70 ans, il fut écrasé, dit-on, par la chûte d'une tortue qu'un aigle laissa tomber sur sa tête. On l'ensevelit à Géla, et l'on grava sur son tombeau cette épitaphe qu'il avoit composée lui-même: «Cy git Eschyle, fils d'Euphorion, né »dans l'Attique; il mourut dans la fertile contrée »de Géla; les Perses et le bois de Marathon attes»teront à jamais sa valeur.»

Ses compatriotes, en le surnommant le père de la tragédie, rendirent justice à son génie, et,

pour effacer le souvenir de leur ingratitude, ils ordonnèrent que ses pièces seroient réprésentées aux frais du public, dans les fêtes de Bacchus. Les Rhapsodes en chantoient les plus beaux morceaux dans les différentes villes de la Grèce, et rendoient ainsi à ce grand poète les mêmes honneurs qu'à Homère son modèle.

Pour se faire une idée juste de ce que doit à Eschyle l'art dramatique, il faut comparer l'effet que produit sur nous la lecture de Prométhée ou d'Agamemnon, avec celui que nous feroit éprouver un spectacle donné sur des tréteaux ou sur des chariots, par des acteurs dont le visage seroit barbouillé de lie, et qui se plairoient à proférer des discours indécents ou grossiers.

«Post hunc (Thespin), personæ pallæque repertor honestæ
» Æschylus, et modicis instravit pulpita tignis,
» Et docuit magnumque loqui, nitique cothurno. »
Horat. Ars. Poet.

Après avoir fixé sur un véritable théâtre la représentation de ses pièces, Eschyle décora la scène, habilla décemment les acteurs, leur donna des masques et les chaussa du cothurne. Il les exerçoit toujours lui-même, il régloit leur démarche et leur enseignoit à relever leur déclamation par des gestes nobles et expressifs. Il présenta aux spectateurs des ombres et des Nymphes portées sur des chars ailés; et l'effet que produisit le chœur des cinquante Furies qui, les torches à la main, les cheveux entrelacés de serpents, parurent tout-à-coup sur la scène avec des masques où la

pâleur étoit empreinte, peut nous faire comprendre à quel point ce grand tragique avoit déjà porté l'art du machiniste et du décorateur.

Cependant Eschyle rendit à l'art des services encore plus essentiels. Thespis avoit coupé les chants du chœur par des récits ou des dialogues; notre poète introduisit sur la scène deux, trois et même quatre personnages, mais sans employer jamais plus de deux interlocuteurs à la fois; car ce fut Sophocle qui donna le premier exemple d'un dialogue établi entre trois personnages. Plus on développa la partie dramatique, plus les chants du chœur furent restreints. Eschyle sentit qu'il y avoit beaucoup à gagner à les adapter à l'action, soit pour le poète, soit pour l'intérêt de la tragédie.

Les plans de ses pièces sont fort simples. Ils consistent dans l'accomplissement d'un fait dont l'exécution ne rencontre aucun obstacle; et si l'on y trouve quelque péripétie, c'est toujours un pas vers le dénouement; l'action n'est jamais suspendue par un accident imprévu. Eschyle fut fidèle à l'unité de sujet; quoiqu'il ne se soit pas astreint aussi rigoureusement à celle de temps et de lieu.

Les caractères de ses principaux personnages sont fortement conçus, et se soutiennent jusqu'au bout. Les traits qui les distinguent sont le dévouement à la patrie, la franchise, le mépris de la mort, l'amour insatiable de la gloire et des combats. C'est ce qui a fait dire à Aristote qu'Eschyle peignit les hommes plus grands qu'ils ne peuvent être,

Sophocle comme ils devroient être, et Euripide tels qu'ils sont.

En produisant des héros sur la scène, Eschyle dut leur donner le ton de l'épopée, le seul qui pût leur convenir. Le langage qu'il leur prête est plein de grandeur, de force et d'élévation. Il prodigue les épithètes, il accumule les figures et les métaphores, il transforme en images les pensées et les maximes, il imprime à sa langue la marche audacieuse de sa pensée, et les mots qui naissent, pour ainsi dire, de son âme sont si sublimes et si énergiques que, suivant l'expression d'Aristophane, on les voit dominer au milieu de la phrase comme des tours sur les remparts d'une ville. Cependant ce sublime essor, trop involontaire pour qu'il pût le soutenir ou le mesurer, ne se maintient pas toujours à la même hauteur, et Eschyle tombe fréquemment dans deux écueils opposés; tantôt il est pompeux jusqu'à l'enflure; tantôt il devient méconnoissable par des comparaisons ignobles et des jeux de mots puérils.

Des 70 tragédies qu'il composa, sept seulement nous sont parvenues.

Le *Prométhée enchaîné* est son chef d'œuvre. Il y donne le sublime spectacle d'une force d'âme qui lutte contre les plus terribles souffrances, et qui ne fléchit pas même sous la puissance inique d'un Dieu.

Les *Sept chefs devant Thèbes* font sur nous l'effet d'une épopée revêtue des formes tragiques. Tout y respire le génie et même la sensibilité

d'Homère. Quel spectacle plus touchant que celui de jeunes filles prosternées devant les autels, enveloppées d'un nuage de poussière, étourdies du tumulte du combat qui se livre au pied des murs, et semblables à de foibles colombes qui tremblent pour leurs petits, à la vue d'un reptile venimeux!

Les *Perses* furent plutôt pour les Athéniens, un chant de triomphe qu'une tragédie. La consternation et le désespoir qui s'emparent du palais de Xerxès à la nouvelle de son désastre, l'humiliation et l'abattement de ce prince, qui arrive seul et à peine reconnoissable, y sont peints avec autant de force que de vérité. Il est honorable pour le poète d'avoir représenté la défaite de Xerxès comme une juste punition que les Dieux ont infligée à son orgueil; il est glorieux pour le peuple d'Athènes de ne s'être considéré que comme l'instrument de la vengeance céleste.

On voit, dans *Agamemnon*, le roi des rois, trahi par sa perfide épouse, tomber sous les coups d'Egysthe son rival; mais ce qu'on admire surtout dans cette tragédie, ce sont les chants lugubres que le poète a mis dans la bouche de la prophètesse Cassandre; tout est solennel dans cette pièce, et les chœurs sont pleins de pensées sublimes sur la foi conjugale, sur la vengeance des Dieux, et sur leur justice.

Le sujet des *Choéphores* (1) est le meurtre

(1) Cette pièce est ainsi nommée parce que le chœur est composé de jeunes filles qui portent des libations au tombeau d'Agamemnon.

d'Egysthe et de Clytemnestre. Comparée à celles d'Euripide et de Sophocle sur le même sujet, cette tragédie laisse bien voir l'enfance de l'art. Cependant la noblesse des caractères, l'élévation des sentiments et la situation tragique des personnages, lui donnent encore beaucoup d'intérêt.

Dans les *Euménides,* le parricide Oreste, poursuivi par les Furies dans le temple d'Apollon, où il s'étoit réfugié, s'enfuit à Athènes et implore la protection de Minerve. Cette Déesse le fait absoudre par l'Aréopage et accorde, aux Furies qu'elle apaise, un asyle dans un bois de l'Attique, où elles prennent le nom d'Euménides, c'est-à-dire *bienveillantes.*

Les *Suppliantes* sont les Danaïdes qui viennent, avec leur père, implorer le secours du roi d'Argos contre les persécutions d'Egyptus leur oncle, qui vouloit les forcer à épouser ses fils. Le roi d'Argos, touché de leurs plaintes, leur accorde l'hospitalité, malgré les menaces des fils d'Egyptus. Cette pièce est vraisemblablement une des premières qu'Eschyle a composées, car c'est une des plus imparfaites, relativement à l'art.

N.B. On a marqué d'un astérisque * les mots dont on trouvera l'explication dans l'*Index*.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

SOMMAIRE

De la Tragédie de Prométhée.

JUPITER ennemi du genre humain vouloit l'anéantir. Prométhée, non-seulement s'opposa avec énergie à ce projet barbare, mais il combla les hommes de ses bienfaits et, entr'autres, leur donna le feu, qu'il avoit enlevé du ciel. Irrité de cette conduite, Jupiter livre à Vulcain son audacieux rival, avec ordre de l'enchaîner sur un roc, au sommet des montagnes de Scythie et de l'abandonner à son triste sort. Le sujet de cette tragédie est donc, comme le titre même l'indique, (Προμηθεὺς δεσμώτης) *Prométhée lié* sur ce rocher lointain et désert.

A l'ouverture de la pièce, Vulcain et ses deux ministres, la Force et la Violence, chargent de chaînes et clouent sur le roc l'ennemi de Jupiter. Les douleurs aigües que souffre ce malheureux, pendant le supplice, ne peuvent lui arracher un soupir : ce n'est qu'après le départ de ses bourreaux qu'il fait entendre sa voix et ses plaintes. — Attirées par le bruit du fer et des marteaux, les Nymphes, filles de l'Océan, accourent sur un char ailé, et s'informent avec sollicitude de la cause des tourments qu'il endure. Prométhée sa-

tisfait en peu de mots à leur demande; et ces Nymphes, touchées de ses peines, restent auprès de lui et forment le *Chœur.* — L'Océan, parent de Prométhée, vient aussi vers lui et l'engage, par tous les moyens possibles, à se soumettre au fils de Saturne, et à reconnoître son pouvoir. Efforts inutiles! Rien ne peut ébranler l'âme inflexible du Demi-Dieu. — Les Nymphes alors font connoître à Prométhée l'intérêt général qu'inspire sa destinée; elles essaient, par des paroles consolantes, de verser un baume dans son cœur. Pour toute réponse, Prométhée fait un tableau éloquent et fidèle des bienfaits dont il a enrichi les hommes, bienfaits qui sont seuls la cause des maux qui le consument. Sur les nouvelles instances du Chœur, qui le conjure de céder à Jupiter, il annonce, d'une voix prophétique, que ce Dieu lui-même touche au terme de sa puissance et doit succomber à un coup imprévu et terrible.

Pendant cet entretien, arrive, sous la figure d'une génisse, la jeune Io qui, poursuivie par Junon, s'étoit égarée dans sa route et, de course en course, étoit parvenue jusqu'aux déserts de la Scythie. Io raconte aux Nymphes la cause de ses malheurs et de sa métamorphose (*). Après

(*) Quoique ce soit Junon qui ait métamorphosé Io, le véritable auteur du mal est Jupiter, divinité criminelle et malfaisante. Il y a beaucoup d'art au poëte à présenter ainsi Jupiter sous un jour odieux, afin d'attirer, de plus en plus, sur Prométhée tout l'intérêt du spectateur.

qu'elle a parlé, Prométhée lui révèle les nouvelles courses, les nouveaux dangers qui l'attendent, et comment, arrivée en Égypte, elle doit recouvrer sa première forme. Et, pour bien montrer à la fille d'Inachus que sa science est infaillible, il lui retrace les nombreux voyages qu'elle a déjà faits, comme s'il en eût été témoin. Io se retire. — Prométhée, resté seul avec le Chœur, annonce, toujours en termes obscurs et détournés, que Jupiter doit contracter un hymen funeste, d'où sortira un descendant qui détrônera ce Maître orgueilleux. Jupiter entendant du ciel ces prédictions menaçantes et qu'il ne comprend pas, envoie soudain Mercure s'informer quelles sont ces noces, quel est le sens de ces paroles énigmatiques. Indomptable au milieu de ses souffrances, Prométhée parle avec dédain au messager des Dieux, lui reproche son ministère servile et refuse d'acquiescer à sa demande. Mercure lui fait les menaces les plus terribles, s'il refuse de s'expliquer : il reste inébranlable. Le Chœur effrayé s'éloigne... Au même instant le tonnerre gronde, la foudre éclate, et Prométhée frappé roule, avec les débris de la montagne, jusqu'au plus profond des abîmes. (*)

(*) On trouve dans la *Revue encyclopédique*, Tom. VI. p. 442, un commentaire françois sur cette tragédie. L'auteur, M.r Andrieux, a su, dans ce discours, faire admirablement ressortir le talent du poëte grec.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΚΡΑΤΟΣ καὶ ΒΙΑ.
ΗΦΑΙΣΤΟΣ.
ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.
ΧΟΡΟΣ ΩΚΕΑΝΙΔΩΝ ΝΥΜΦΩΝ.
ΩΚΕΑΝΟΣ.
ΙΩ Η ΙΝΑΧΟΥ.
ΕΡΜΗΣ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΔΕΣΜΩΤΗΣ.

ΚΡΑΤΟΣ καὶ ΒΙΑ. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

ΚΡΑΤΟΣ.

Χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον,
Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν.
Ἥφαιστε, σοὶ δὲ χρὴ μέλειν ἐπιστολάς,
Ἃς σοι πατὴρ ἐφεῖτο, τόνδε πρὸς πέτραις
Ὑψηλοκρήμνοις τὸν λεωργὸν* ὀχμάσαι,
Ἀδαμαντίνων* δεσμῶν ἐν ἀῤῥήκτοις πέδαις.
Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας,
Θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν· τοιᾶσδέ τοι
Ἁμαρτίας σφε δεῖ θεοῖς δοῦναι δίκην,
Ὡς ἂν διδαχθῇ τὴν Διὸς τυραννίδα
Στέργειν*, φιλανθρώπου δὲ παύεσθαι τρόπου.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Κράτος, Βία τε, σφῶν μὲν ἐντολὴ Διὸς
Ἔχει τέλος δή, κοὐδὲν ἐμποδὼν ἔτι.
Ἐγὼ δ' ἄτολμός εἰμι συγγενῆ θεὸν
Δῆσαι βίᾳ φάραγγι πρὸς δυσχειμέρῳ.
Πάντως δ' ἀνάγκη τῶνδ' ἐμοὶ τόλμαν σχέθειν·
Ἐξωριάζειν* γὰρ πατρὸς λόγους βαρύ.

Τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ,
Ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι
Προσπασσαλεύσω τῷδ' ἀπανθρώπῳ πάγῳ,
Ἵν' οὔτε φωνὴν, οὔτε του μορφὴν βροτῶν
Ὄψει, σταθευτὸς δ' ἡλίου φοίβῃ φλογὶ
Χροιᾶς ἀμείψεις ἄνθος, ἀσμένῳ δέ σοι
Ἡ ποικιλείμων* νὺξ ἀποκρύψει φάος,
Πάχνην* θ' ἑῴαν ἥλιος σκεδᾷ* πάλιν·
Ἀεὶ δὲ τοῦ παρόντος ἀχθηδὼν κακοῦ
Τρύσει σ'· ὁ λωφήσων* γὰρ οὐ πέφυκέ πω.
Τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου·
Θεὸς θεῶν γὰρ οὐχ ὑποπτήσσων χόλον,
Βροτοῖσι τιμὰς ὤπασας πέρα δίκης.
Ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν,
Ὀρθοστάδην, ἄϋπνος, οὐ κάμπτων γόνυ,
Πολλοὺς δ' ὀδυρμοὺς καὶ γόους ἀνωφελεῖς
Φθέγξει· Διὸς γὰρ δυσπαραίτητοι φρένες·
Ἅπας δὲ τραχὺς ὅστις ἂν νέον κρατεῖ.

ΚΡΑΤΟΣ.

Εἶεν. τί μέλλεις καὶ κατοικτίζει μάτην;
Τί τὸν θεοῖς ἔχθιστον οὐ στυγεῖς θεόν,
Ὅστις τὸ σὸν θνητοῖσι προὔδωκεν γέρας;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Τὸ ξυγγενές τοι δεινόν, ἥ θ' ὁμιλία.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ξύμφημι· ἀνηκουστεῖν δὲ τῶν πατρὸς λόγων
Οἷόν τε πῶς; οὐ τοῦτο δειμαίνεις πλέον;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Ἀεί γε δὴ νηλὴς σύ, καὶ θράσους πλέως.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ἄκος γὰρ οὐδὲν τόνδε θρηνεῖσθαι. σὺ δὲ
Τὰ μηδὲν ὠφελοῦντα μὴ πόνει μάτην.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Ὦ πολλὰ μισηθεῖσα χειρωναξία. *

ΚΡΑΤΟΣ.

Τί νιν στυγεῖς; πόνων γάρ, ὡς ἁπλῷ λόγῳ,
Τῶν νῦν παρόντων οὐδὲν αἰτία τέχνη.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Ἔμπας τις αὐτὴν ἄλλος ὤφελεν λαχεῖν.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ἅπαντ' ἐπράχθη πλὴν θεοῖσι κοιρανεῖν·
Ἐλεύθερος γὰρ οὔτις ἐστὶ πλὴν Διός.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Ἔγνωκα, τοῖσδε κοὐδὲν ἀντειπεῖν ἔχω.

ΚΡΑΤΟΣ.

Οὔκουν ἐπείξει δεσμὰ τῷδε περιβαλεῖν,
Ὡς μή σ' ἐλινύοντα προσδέρχθῃ πατήρ;

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Καὶ δὴ πρόχειρα ψάλια δέρκεσθαι πάρα.

ΚΡΑΤΟΣ.

Λαβών νιν *, ἀμφὶ χερσὶν ἐγκρατεῖ σθένει
Ῥαιστῆρι θεῖνε, πασσάλευε πρὸς πέτραις.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Περαίνεται δὴ κοὐ ματᾷ * τοὔργον τόδε.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ἄρασσε μᾶλλον, σφίγγε, μηδαμῇ χάλα.
Δεινὸς γὰρ εὑρεῖν κἀξ ἀμηχάνων πόρους.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Ἄραρεν ἥδε γ' ὠλένη δυσεκλύτως.

ΚΡΑΤΟΣ.

Καὶ τήνδε νῦν πόρπασον ἀσφαλῶς, ἵνα
Μάθῃ σοφιστὴς ὢν Διὸς νωθέστερος.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Πλὴν τοῦδ' ἂν οὐδεὶς ἐνδίκως μέμψαιτό μοι.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ἀδαμαντίνου νῦν σφηνὸς αὐθάδη γνάθον
Στέρνων διαμπὰξ πασσάλευ' ἐρρωμένως.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Αἰ αἰ, Προμηθεῦ, σῶν ὑπὲρ στένω πόνων.

ΚΡΑΤΟΣ.

Σὺ δ' αὖ κατοκνεῖς, τῶν Διός τ' ἐχθρῶν ὕπερ
Στένεις; ὅπως μὴ* σαυτὸν οἰκτιεῖς ποτέ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Ὁρᾷς θέαμα δυσθέατον ὄμμασιν.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ὁρῶ κυροῦντα* τόνδε τῶν ἐπαξίων.
Ἀλλ' ἀμφὶ πλευραῖς μασχαλιστῆρας βάλε.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Δρᾷν ταῦτ' ἀνάγκη, μηδὲν ἐγκέλευ' ἄγαν.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ἦ μὴν κελεύσω, κἀπιθωύξω γε πρός.
Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βία.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Καὶ δὴ πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ πόνῳ.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ἐρρωμένως νῦν θεῖνε διατόρους* πέδας,

Ὡς ὐπιτιμητής γε τῶν ἔργων βαρύς.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Ὅμοια μορφῇ γλώσσά σου γηρύεται.

ΚΡΑΤΟΣ.

Σὺ μαλθακίζου, τὴν δ' ἐμὴν αὐθαδίαν
Ὀργῆς τε τραχύτητα μὴ 'πίπλησσέ μοι.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Στείχωμεν, ὡς κώλοισιν ἀμφίβληστρ' ἔχει.

ΚΡΑΤΟΣ.

Ἐνταῦθά νυν ὕβριζε, καὶ θεῶν γέρα
Συλῶν, ἐφημέροισι προστίθει. τί σοι
Οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων;
Ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα
Καλοῦσιν. αὐτὸν γάρ σε δεῖ προμηθέως,
Ὅτῳ τρόπῳ τῆσδ' ἐκκυλισθήσει τύχης.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ ΜΟΝΟΣ.

Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί,
Ποταμῶν τε πηγαί, ποντίων τε κυμάτων
Ἀνήριθμον κάχλασμα, παμμῆτόρ τε γῆ,
Καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ·
Ἴδεσθέ μ', οἷα πρὸς θεῶν πάσχω θεός.
Δέρχθηθ' οἵαις αἰκίαισιν
Διακναιόμενος τὸν μυριετῆ
Χρόνον ἀθλεύσω· τοιόνδ' ὁ νέος
Ταγὸς μακάρων ἐξεῦρ' ἐπ' ἐμοὶ
Δεσμὸν ἀεικῆ.
Αἰ αἰ τὸ παρόν, τό τ' ἐπερχόμενον
Πῆμα στενάχω. πῆ ποτε μόχθων

Χρὴ τέρματα τῶνδ' ἐπιτεῖλαι;
Καίτοι τί Φημι; πάντα προὐξεπίσταμαι
Σκιερῶς τὰ μέλλοντ', οὐδ' ἐμοὶ ποταίνιον
Πῆμ' οὐδὲν ἥξει. τὴν πεπρωμένην δὲ χρὴ
Αἶσαν Φέρειν ὡς ῥᾷστα, γιγνώσκοντ' ὅτι
Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔστ' ἀδήριτον σθένος.
Ἀλλ' οὔτε σιγᾷν, οὔτε μὴ σιγᾷν τύχας
Οἷόν τε μοι τάδ' ἐστί· θνητοῖς γὰρ γέρα
Πορών, ἀνάγκαις ταῖσδ' ὑπέζευγμαι τάλας·
Ναρθηκοπλήρωτον* δὲ θηρῶμαι πυρὸς
Πηγὴν κλοπαίαν, ἣ διδάσκαλος τέχνης
Πάσης βροτοῖς πέφηνε, καὶ μέγας πόρος.
Τοιῶνδε ποινὰς ἁπλακημάτων τίνω,
Ὑπαίθριος δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὤν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. ΧΟΡΟΣ,

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἆ, ἆ, ἔα, ἔα.
Τίς ἀχώ, τίς ὀδμὰ προσέπτα μ' ἀφεγγής;
Θεόσυτος, ἢ βρότειος, ἢ κεκραμένη;
Ἵκετο τερμόνιόν τις ἐπὶ πάγον;
Πόνων ἐμῶν θεωρός, ἢ τί δὴ θέλων;
Ὁρᾶτε δεσμώτην με δύσποτμον θεόν,
Τὸν Διὸς ἐχθρόν, τὸν πᾶσι θεοῖς
Δι' ἀπεχθείας ἐλθόνθ', ὁπόσοι
Τὴν Διὸς αὐλὴν εἰσοιχνεῦσιν,
Διὰ τὴν λίαν φιλότητα βροτῶν.
Φεῦ, φεῦ, τί ποτ' αὖ κινάθισμα κλύω
Πέλας οἰωνῶν; αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς

Πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.
Πᾶν μοι Φοβερὸν τὸ προσέρπον.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ ά. Μηδὲν Φοβηθῇς· Φιλία γὰρ ἥδε τάξις
Πτερύγων θοαῖς ἁμίλλαις
Προσέβα τόνδε πάγον, πατρῴας
Μόγις παρειποῦσα Φρένας.
Κραιπνοφόροι δέ μ' ἔπεμψαν αὖραι·
Κτύπου γὰρ ἀχὼ χάλυβος διῆξεν ἄντρων,
Ἐκ δ' ἔπληξέ μου τὰν θεμερῶπιν αἰδῶ·
Σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Αἶ, αἶ, αἶ, αἶ,
Τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα,
Τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου
Χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες
Πατρὸς Ὠκεανοῦ, δέρχθητ', ἐσίδεσθ'
Οἵῳ δεσμῷ προσπορπατός,
Τῆσδε φάραγγος σκοπέλοις ἐν ἄκροις
Φρουρὰν ἄζηλον ὀχήσω.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. ά. Λεύσσω, Προμηθεῦ· φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις
Ὁμίχλη προσῆξε πλήρης
Δακρύων, σὸν δέμας εἰσιδούσῃ
Πέτρᾳ προσαυαινόμενον,
Ταῖσδ' ἀδαμαντοδέτοισι λύμαις.
Νέοι γὰρ οἰακονόμοι κρατοῦσ' Ὀλύμπου·
Νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέτως κρατύνει,
Τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀΐστοι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Εἰ γάρ μ' ὑπὸ γῆν, νέρθεν τ' Ἀΐδου
Τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέραντον
Τάρταρον ἦκεν, δεσμοῖς ἀλύτοις
Ἀγρίως πελάσας, ὡς μήτε θεός,
Μήτε τις ἄλλος τοῖσδ' ἐπεγήθει·
Νῦν δ' αἰθέριον κίνυγμ'* ὁ τάλας
Ἐχθροῖς ἐπίχαρτα πέπονθα.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ β'. Τίς ὧδε τλησικάρδιος
Θεῶν, ὅτῳ τάδ' ἐπιχαρῆ;
Τίς οὐ ξυνασχαλᾷ κακοῖς
Τοῖσι, δίχα γε Διός; ὁ δ' ἐπικότως ἀεὶ
Τιθέμενος ἄγναμπτον νόον,
Δάμναται οὐρανίαν γένναν·
Οὐδὲ λήξει πρὶν ἂν ἢ κορέσῃ κέαρ,
Ἢ παλάμᾳ τινὶ ταὺν δυσάλωτον ἕλῃ τις ἀρχάν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἦ μὴν ἔτ' ἐμοῦ, καίπερ κρατεραῖς
Ἐν γυιοπέδαις αἰκιζομένου,
Χρείαν ἕξει μακάρων πρύτανις,
Δεῖξαι τὸ νέον βούλευμ', ὑφ' ὅτου
Σκῆπτρον τιμάς τ' ἀποσυλᾶται.
Καί μ' οὔτι μελιγλώσσοις πειθοῦς
Ἐπαοιδαῖσιν θέλξει, στερεάς τ'
Οὔποτ' ἀπειλὰς πτήξας, τόδ' ἐγὼ
Καταμηνύσω, πρὶν ἂν ἐξ ἀγρίων
Δεσμῶν χαλάσῃ, ποινάς τε τίνειν
Τῆσδ' αἰκίας ἐθελήσῃ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντισρ. β'. Σὺ μὲν θρασύς τε καὶ πικραῖς
Δύαισιν οὐδὲν ἐπιχαλᾷς,
Ἄγαν δ' ἐλευθεροστομεῖς.
Ἐμὰς δὲ Φρένας ἠρέθισε διατόρος Φόβος.
Δέδια γὰρ ἀμφὶ σαῖς τύχαις,
Πᾷ ποτε τῶνδε πόνων χρή σε
Τέρμα κέλσαντ' ἐσιδεῖν· ἀκίχητα γὰρ
Ἤθεα, καὶ κέαρ ἀπαράμυθον ἔχει Κρόνου παῖς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Οἶδ' ὅτι τραχύς, καὶ παρ' ἑαυτῷ
Τὸ δίκαιον ἔχων Ζεύς· ἀλλ' ἔμπας
Μαλακογνώμων
Ἔσται ποθ', ὅταν ταύτῃ ραισθῇ·
Τὴν δ' ἀτέραμνον στορέσας ὀργὴν
Εἰς ἀρθμὸν ἐμοὶ καὶ Φιλότητα
Σπεύδων σπεύδοντί ποθ' ἥξει.

ΧΟΡΟΣ.

Πάντ' ἐκκάλυψον καὶ γέγων' ἡμῖν λόγον,
Ποίῳ λαβών σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάματι,
Οὕτως ἀτίμως καὶ πικρῶς αἰκίζεται.
Δίδαξον ἡμᾶς, εἴ τι μὴ βλάπτει λόγῳ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἀλγεινὰ μέν μοι καὶ λέγειν ἐστὶν τάδε,
Ἄλγος δὲ σιγᾶν· πανταχῇ δὲ δύσποτμα.
Ἐπεὶ τάχιστ' ἤρξαντο δαίμονες χόλου,
Στάσις τ' ἐν ἀλλήλοισιν ὠροθύνετο,
Οἱ μὲν θέλοντες ἐκβαλεῖν ἕδρης Κρόνον,
Ὡς Ζεὺς ἀνάσσοι δῆθεν, οἱ δὲ τοὔμπαλιν

Σπεύδοντες ὡς Ζεὺς μήποτ' ἄρξειεν θεῶν·
Ἐνταῦθ' ἐγὼ τὰ λῷστα βουλεύων πιθεῖν
Τιτᾶνας, Οὐρανοῦ τε καὶ Χθονὸς τέκνα,
Οὐκ ἠδυνήθην· αἱμύλας δὲ μηχανὰς
Ἀτιμάσαντες καρτεροῖς Φρονήμασιν
Ὤιοντ' * ἀμοχθεὶ πρὸς βίαν τε δεσπόσειν.
Ἐμοὶ δὲ μήτηρ, οὐχ ἅπαξ μόνον, Θέμις,
Καὶ Γαῖα, πολλῶν ὀνομάτων μορφὴ μία,
Τὸ μέλλον ἥ κραίνοιτο προὐτεθεσπίκει,
Ὡς οὐ κατ' ἰσχύν, οὐδὲ πρὸς τὸ καρτερὸν
Χρείη, δόλῳ δέ, τοὺς ὑπερέχοντας κρατεῖν.
Τοιαῦτ' ἐμοῦ λόγοισιν ἐξηγουμένου,
Οὐκ ἠξίωσαν οὐδὲ προσβλέψαι τὸ πᾶν.
Κράτιστα δή μοι τῶν παρεστώτων * τότε
Ἐφαίνετ' εἶναι, προσλαβόντα μητέρα,
Ἑκόνθ' ἑκόντι Ζηνὶ συμπαραστατεῖν.
Ἐμαῖς δὲ βουλαῖς Ταρτάρου μελαμβαθὴς
Κευθμὼν καλύπτει τὸν παλαιγενῆ Κρόνον,
Αὐτοῖσι συμμάχοισι. τοιάδ' ἐξ ἐμοῦ
Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ὠφελημένος,
Κακαῖσι ποιναῖς ταῖσδέ μ' ἐξημείψατο.
Ἔνεστι γάρ πως τοῦτο τῇ τυραννίδι
Νόσημα, τοῖς Φίλοισι μὴ πεποιθέναι.
Ὃ δ' οὖν ἐρωτᾶτ', αἰτίαν καθ' ἥντινα
Αἰκίζεταί με, τοῦτο δὴ σαφηνιῶ.
Ὅπως τάχιστα τὸν πατρῷον ἐς θρόνον
Καθέζετ', εὐθὺς δαίμοσιν νέμει γέρα
Ἄλλοισιν ἄλλα, καὶ διεστοιχίζετο
Ἀρχήν· βροτῶν δὲ τῶν ταλαιπώρων λόγον

Οὐκ ἔσχεν οὐδέν', ἀλλ' ἀϊστώσας γένος
Τὸ πᾶν, ἔχρῃζεν ἄλλο Φιτῦσαι νέον.
Καὶ τοῖσιν οὐδεὶς ἀντέβαινε πλὴν ἐμοῦ.
Ἐγὼ δ' ἐτόλμησ' · ἐξερυσάμην βροτούς,
Τὸ μὴ διαῤῥαισθέντας εἰς Ἅιδου μολεῖν ·
Τῷ τοι τοιαῖσδε πημοναῖσι κάμπτομαι,
Πάσχειν μὲν ἀλγειναῖσιν, οἰκτραῖσιν δ' ἰδεῖν.
Θνητοὺς δ' ἐν οἴκτῳ προβέμενος τούτου τυχεῖν
Οὐκ ἠξιώθην αὐτός, ἀλλ' ἀνηλεῶς
Ὧδ' ἐῤῥύθμισμαι, Ζηνὶ δυσκλεὴς θέα.

ΧΟΡΟΣ.

Σιδηρόφρων τε καὶ πέτρας εἰργασμένος,
Ὅστις, Προμηθεῦ, σοῖσιν οὐ ξυνασχαλᾷ
Μόχθοις · ἐγὼ γὰῤ οὔτ' ἂν εἰσιδεῖν τάδε
Ἔχρῃζον, εἰσιδοῦσά τ' ἠλγύνθην κέαρ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Καὶ μὴν φίλοις ἐλεινὸς εἰσοῤᾷν ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

Μή που τὶ προῦβης τῶνδε καὶ περαιτέρω;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Θνητούς γ' ἔπαυσα μὴ προδέρκεσθαι μόρον.

ΧΟΡΟΣ.

Τὸ ποῖον εὑρὼν τῆσδε Φάρμακον νόσου;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τυφλὰς ἐν αὐτοῖς ἐλπίδας κατῴκισα.

ΧΟΡΟΣ.

Μέγ' ὠφέλημα τοῦτ' ἐδωρήσω βροτοῖς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Πρὸς τοῖσδε μέντοι πῦρ ἐγώ σφιν ὥπασα.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ νῦν φλογωπὸν πῦρ ἔχουσ' ἐφήμεροι;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἀφ' οὗ γε πολλὰς ἐκμαθήσονται τέχνας.

ΧΟΡΟΣ.

Τοιοῖσδε δή σε Ζεὺς ἐπ' αἰτιάμασιν
Αἰκίζεταί τε, κοὐδαμῇ χαλᾷ κακῶν;
Οὐδ' ἔστιν ἄθλου τέρμα σοι προκείμενον;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Οὐκ ἄλλο γ' οὐδέν, πλὴν ὅταν κείνῳ δοκῇ.

ΧΟΡΟΣ.

Δόξει δὲ πῶς; τίς ἐλπίς; οὐχ ὁρᾷς ὅτι
Ἥμαρτες; ὡς δ' ἥμαρτες οὔτ' ἐμοὶ λέγειν
Καθ' ἡδονήν, σοί τ' ἄλγος. ἀλλὰ ταῦτα μὲν
Μεθῶμεν· ἄθλων δ' ἔκλυσιν ζήτει τινά.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἐλαφρόν, ὅστις πημάτων ἔξω πόδα
Ἔχει, παραινεῖν νουθετεῖν τε τὸν κακῶς
Πράσσοντ'. ἐγὼ δὲ ταῦθ' ἅπαντ' ἠπιστάμην.
Ἑκὼν ἑκὼν ἥμαρτον, οὐκ ἀρνήσομαι·
Θνητοῖς δ' ἀρήγων, αὐτὸς εὑρόμην πόνους.
Οὐ μήν τι ποιναῖς γ' ὠόμην τοιαῖσί με
Κατισχανεῖσθαι πρὸς πέτραις πεδαρσίοις*,
Τυχόντ' ἐρήμου τοῦδ' ἀγείτονος πάγου.
Καί μοι τὰ μὲν παρόντα μὴ δύρεσθ' ἄχη,
Πεδοῖ δὲ βᾶσαι τὰς προσερπούσας τύχας
Ἀκούσαθ' ὡς μάθητε διὰ τέλους τὸ πᾶν.
Πίθεσθέ μοι, πίθεσθε, συμπονήσατε
Τῷ νῦν μογοῦντι. ταὐτά τοι πλανωμένῃ

Πρὸς ἄλλοτ' ἄλλον πημονὴ προσιζάνει.

ΧΟΡΟΣ.

Οὐκ ἀκούσαις ἐπεθώϋξας
Τοῦτο, Προμηθεῦ,
Καὶ νῦν ἐλαφρῷ ποδὶ κραιπνόσυτον
Θᾶκον προλιποῦσ', αἰθέρα θ' ἁγνόν,
Πόρον οἰωνῶν, ὀκριοέσσῃ
Χθονὶ τῇδε πελῶ*· τοὺς σοὺς δὲ πόνους
Χρήζω διὰ παντὸς ἀκοῦσαι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. ΩΚΕΑΝΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ἥκω δολιχῆς τέρμα κελεύθου
Διαμειψάμενος πρὸς σέ, Προμηθεῦ,
Τὸν πτερυγωκῆ* τόνδ' οἰωνὸν
Γνώμῃ, στομίων ἄτερ, εὐθύνων.
Ταῖς σαῖς δὲ τύχαις, ἴσθι, συναλγῶ·
Τό τε γὰρ με, δοκῶ, ξυγγενὲς οὕτως
Ἐξαναγκάζει· χωρίς τε γένους,
Οὐκ ἔστιν ὅτῳ μείζονα μοῖραν
Νείμαιμ', ἢ σοί.
Γνώσει δὲ τάδ' ὡς ἔτυμ', οὐδὲ μάτην
Χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. Φέρε γάρ,
Σήμαιν' ὅ τι χρή σοι ξυμπράσσειν·
Οὐ γάρ ποτ' ἐρεῖς ὡς Ὠκεανοῦ
Φίλος ἐστὶ βεβαιότερός σοι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἔα, τί χρῆμα; καὶ σὺ δὴ πόνων ἐμῶν
Ἥκεις ἐπόπτης; πῶς ἐτόλμησας, λιπὼν

Ἐπώνυμόν τε ῥεῦμα καὶ πετρηρεφῆ
Αὐτόκτιτ' ἄντρα, τὴν σιδηρομήτορα
Ἐλθεῖν ἐς αἶαν; ἢ θεωρήσων τύχας
Ἐμὰς ἀφῖξαι, καὶ ξυνασχαλῶν κακοῖς;
Δέρκου θέαμα, τόνδε τὸν Διὸς φίλον,
Τὸν συγκαταστήσαντα τὴν τυραννίδα,
Οἵαις ὑπ' αὐτοῦ πημοναῖσι κάμπτομαι.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ὁρῶ, Προμηθεῦ, καὶ παραινέσαι γέ σοι
Θέλω τὰ λῷστα, καίπερ ὄντι ποικίλῳ.
Γίγνωσκε σαυτόν, καὶ μεθάρμοσαι τρόπους
Νέους· νέος γὰρ καὶ τύραννος ἐν θεοῖς.
Εἰ δ' ὧδε τραχεῖς καὶ τεθημμένους λόγους
Ῥίψεις, τάχ' ἄν σου, καὶ μακρὰν ἀνωτέρω
Θακῶν, κλύοι Ζεύς, ὥστε σοι τὸν νῦν χόλον
Παρόντα μόχθων παιδιὰν εἶναι δοκεῖν.
Ἀλλ', ὦ ταλαίπωρ', ἃς ἔχεις ὀργὰς ἄφες,
Ζήτει δὲ τῶνδε πημάτων ἀπαλλαγάς.
Ἀρχαῖ' ἴσως σοι φαίνομαι λέγειν τάδε·
Τοιαῦτα μέντοι τῆς ἄγαν ὑψηγόρου
Γλώσσης, Προμηθεῦ, ταπίχειρα γίγνεται.
Σὺ δ' οὐδέπω ταπεινός, οὐδ' εἴκεις κακοῖς,
Πρὸς τοῖς παροῦσι δ' ἄλλα προσλαβεῖν θέλεις.
Οὔκουν, ἔμοιγε χρώμενος διδασκάλῳ,
Πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς, ὁρῶν ὅτι
Τραχὺς μόναρχος οὐδ' ὑπεύθυνος κρατεῖ.
Καὶ νῦν ἐγὼ μὲν εἶμι, καὶ πειράσομαι,
Ἐὰν δύνωμαι, τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πάνων.
Σύ δ' ἡσύχαζε, μηδ' ἄγαν λαβροστόμει.

Ἢ οὐκ οἶσθ' ἀκριβῶς, ὧν περισσόφρων*, ὅτι
Γλώσσῃ ματαίᾳ ζημίαν προστρίβεται;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ζηλῶ σ' ὅθ' οὔνεκ' ἐκτὸς αἰτίας κυρεῖς,
Πάντων μετασχὼν καὶ τετολμηκὼς ἐμοί.
Καὶ νῦν ἔασον, μηδέ σοι μελησάτω.
Πάντως γὰρ οὐ πείσεις νιν· οὐ γὰρ εὐπιθής.
Πάπταινε δ' αὐτὸς μή τι πημανθῇς ὁδῷ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς,
Ἢ σαυτόν· ἔργῳ κοὐ λόγῳ τεκμαίρομαι.
Ὁρμώμενον δὲ μηδαμῶς ἀντισπάσῃς.
Αὐχῶ γάρ, αὐχῶ τήνδε δωρεὰν ἐμοὶ
Δώσειν Δί', ὥστε τῶνδέ σ' ἐκλῦσαι πόνων.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τὰ μέν σ' ἐπαινῶ, κοὐδαμῇ λήξω ποτέ·
Προθυμίας γὰρ οὐδὲν ἐλλείπεις. ἀταρ
Μηδὲν πόνει· μάτην γάρ, οὐδὲν ὠφελῶν
Ἐμοί, πονήσεις, εἴ τι καὶ πονεῖν θέλοις.
Ἀλλ' ἡσύχαζε, σαυτὸν ἐκποδὼν ἔχων·
Ἐγὼ γὰρ οὐκ εἰ δυστυχῶ, τοῦδ' οὕνεκα
Θέλοιμ' ἂν ὡς πλείστοισι πημονὰς τυχεῖν.
Οὐ δῆτ', ἐπεί με καὶ κασιγνήτου τύχαι
Τείρουσ' Ἄτλαντος, ὃς πρὸς ἑσπέρους τόπους
Ἕστηκε, κίον' οὐρανοῦ τε καὶ χθονὸς
Ὤμοιν ἐρείδων, ἄχθος οὐκ εὐάγκαλον.
Τὸν γηγενῆ τε Κιλικίων οἰκήτορα
Ἄντρων ἰδὼν ὠχτειρα, δαΐων τέρας,
Ἑκατογκάρηνον πρὸς βίαν χειρούμενον

Τυφῶνα θοῦρον, ὃς πᾶσ' ἀντέστη θεοῖς,
Σμερδναῖσι γαμφηλῆσι συρίζων φόνον·
Ἐξ ὀμμάτων δ' ἤστραπτε γοργωπὸν σέλας,
Ὡς τὴν Διὸς τυραννίδ' ἐκπέρσων βίᾳ·
Ἀλλ' ἦλθεν αὐτῷ Ζηνὸς ἄγρυπνον βέλος,
Καταιβάτης κεραυνὸς ἐκπνέων φλόγα,
Ὃς αὐτὸν ἐξέπληξε τῶν ὑψηγόρων
Κομπασμάτων· φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς,
Ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος·
Καὶ νῦν, ἀχρεῖον καὶ παρήορον δέμας,
Κεῖται στενωποῦ πλησίον θαλασσίου
Ἰπούμενος ῥίζῃσιν Αἰτναίαις ὕπο·
Κορυφαῖς δ' ἐν ἄκραις ἥμενος μυδροκτυπεῖ
Ἥφαιστος, ἔνθεν ἐκραγήσονταί ποτε
Ποταμοὶ πυρὸς δάπτοντες ἀγρίαις γνάθοις
Τῆς καλλικάρπου Σικελίας λευρὰς γύας·
Τοιόνδε Τυφὼς ἐξαναζέσει χόλον
Θερμοῖς ἀπλάστου βέλεσι πυρπνόου ζάλης,
Καίπερ κεραυνῷ Ζηνὸς ἠνθρακωμένος.
Σὺ δ' οὐκ ἄπειρος, οὐδ' ἐμοῦ διδασκάλου
Χρῄζεις· σεαυτὸν σῷζ' ὅπως ἐπίστασαι·
Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην,
Ἕστ' ἂν Διὸς φρόνημα λωφήσῃ χόλου.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Οὔκουν, Προμηθεῦ, τοῦτο γιγνώσκεις, ὅτι
Ὀργῆς* νοσούσης εἰσὶν ἰατροὶ λόγοι;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἐάν τις ἐν καιρῷ γε μαλθάσσῃ κέαρ,

Καὶ μὴ σφριγῶντα θυμὸν ἰσχαίνῃ βίᾳ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ἐν τῷ προμηθεῖσθαι δὲ καὶ τολμᾷν, τίνα
Ὁρᾷς ἐνοῦσαν ζημίαν; διδασκέ με.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Μόχθον περισσόν, κουφόνουν τ' εὐηθίαν.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ἔα με τήνδε τὴν νόσον νοσεῖν, ἐπεὶ
Κέρδιστον, εὖ φρονοῦντα μὴ δοκεῖν φρονεῖν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἐμὸν δοκήσει τἀπλάκημ' εἶναι τόδε.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Σαφῶς μ' ἐς οἶκον σὸς λόγος στέλλει πάλιν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Μὴ γάρ σε θρῆνος οὐμὸς * εἰς ἔχθραν βάλῃ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ἦ τῷ νέον θακοῦντι παγκρατεῖς ἕδρας;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τούτου φυλάσσου μή ποτ' ἀχθεσθῇ κέαρ.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ἡ σή, Προμηθεῦ, ξυμφορὰ διδάσκαλος.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Στέλλου, κομίζου, σῶζε τὸν παρόντα νοῦν.

ΩΚΕΑΝΟΣ.

Ὁρμωμένῳ μοι τόνδ' ἐθώϋξας λόγον·
Λευρὸν γὰρ οἶμον αἰθέρος ψαίρει πτεροῖς
Τετρασκελὴς οἰωνός· ἄσμενος δέ τ' ἂν
Σταθμοῖς ἐν οἰκείοισι κάμψειεν γόνυ.

ΧΟΡΟΣ. ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ ἀ. Στένω σε τᾶς οὐλομένας
Τύχας Προμηθεῦ,
Δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων
Ῥαδινῶν ῥεὸς παρειὰν
Νοτίοις ἔτεγξε παγαῖς.
Ἀμέγαρτα γὰρ τάδε Ζεὺς
Ἰδίοις νόμοις κρατύνων,
Ὑπερήφανον θεοῖσι
Τοῖσι πάρος δείκνυσιν αἰχμάν.
ἀντιστρ. ἀ. Πρόπασα δ' ἥδε στονόεν
Λέλακε χώρα
Μεγαλοσχήμονα καρχαι-
σπρεπῆ στένουσα τὰν σὰν
Ξυνομαιμόνων τε τιμάν,
Ὁπόσοι τ' ἔποικον ἀγνᾶς
Ἀσίας ἔδος νέμονται,
Μεγαλοστόνοισι σοῖσι
Πήμασι συγκάμνουσι θνητοί·
στροφὴ β'. Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι
Παρθένοι, μάχαις ἄτρεστοι,
Καὶ Σκύθης ὅμιλος, οἳ γᾶς
Ἔσχατον πόρον ἀμφὶ
Μαιῶτιν ἔχουσι λίμναν,
ἀντιστρ. β'. Ἀραβίας τ' ἄρειον ἄνθος,
Ὑψίκρημνόν θ' οἳ πόλισμα
Καυκάσου πέλας νέμονται,

δαΐϊος στρατός, ὀξυπρώ-
ροισι βρέμων ἐν αἰχμαῖς.
στρ. γ'. Μόνον δή σεο πρόσθεν ἄλ-
λον δαμέντ' ἀδαμαντοδέτοις
Τιτᾶνα λύμαις εἰσιδόμαν θεῶν
Ἄτλαντ', ὃς αἰὲν ὑπέροχον χθονὸς
Κατερείδων οὐράνιόν τε πόλον
Νώτοις ὑποστενάζει·
ἀντιστρ. γ'. Βοᾷ δὲ πόντιος κλύδων
Ξυμπιτνῶν, στένει βυθός,
Κελαινὸς δ' Ἄϊδος ὑποβρέμει μυχὸς
* * * * *
Γᾶς, παγαὶ θ' ἁγνορύτων ποταμῶν
Στένουσιν ἄλγος οἰκτρόν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Μή τι χλιδῇ δοκεῖτε, μήτ' αὐθαδίᾳ
Σιγᾶν με· συννοίᾳ δὲ δάπτομαι κέαρ,
Ὁρῶν ἐμαυτὸν ὧδε προσελούμενον*.
Καίτοι θεοῖσι τοῖς νέοις τούτοις γέρα
Τίς ἄλλος, ἢ 'γώ, παντελῶς διώρισεν;
Ἀλλ' αὐτὰ σιγῶ· καὶ γὰρ εἰδυίαισιν ἂν
Ὑμῖν λέγοιμι· τὰν βροτοῖς δὲ πταίσματα
Ἀκούσαθ', ὡς σφᾶς, νηπίους ὄντας τὸ πρίν,
Ἔννους ἔθηκα, καὶ φρενῶν ἐπηβόλους.
Λέξω δέ, μέμψιν οὔτιν' ἀνθρώποις ἔχων,
Ἀλλ' ὧν δέδωκ' εὔνοιαν ἐξηγούμενος.
Οἱ πρῶτα μὲν βλέποντες ἔβλεπον μάτην,
Κλύοντες οὐκ ἤκουον· ἀλλ' ὀνειράτων
Ἀλίγκιοι* μορφαῖσι, τὸν μακρὸν χρόνον

Ἔφυρον εἰκῇ πάντα, κοὔτε πλινθυφεῖς
Δόμους προσείλους ἦσαν, οὐ ξυλουργίαν·
Κατώρυχες δ' ἔναιον, ὥστ' ἀήσυροι*
Μύρμηκες, ἄντρων ἐν μυχοῖς ἀνηλίοις.
Ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ,
Οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου
Θέρους βέβαιον· ἀλλ' ἄτερ γνώμης τὸ πᾶν
Ἔπρασσον, ἕς τε δὴ σφιν ἀντολὰς ἐγὼ
Ἄστρων ἔδειξα, τάς τε δυσκρίτους δύσεις.
Καὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων
Ἐξεῦρον αὐτοῖς, γραμμάτων τε συνθέσεις,
Μνήμην θ' ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην·
Καὶ ζεῦξα πρῶτος ἐν ζυγοῖσι κνώδαλα
Ζεύγλῃσι δουλεύοντα σάγμασίν θ', ὅπως
Θνητοῖς μεγίστων διάδοχοι μοχθημάτων
Γένοιντ'· ὑφ' ἅρμα τ' ἤγαγον Φιληνίους
Ἵππους, ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς.
Θαλασσόπλαγκτα δ' οὔτις ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ
Λινόπτερ' εὗρε ναυτίλων ὀχήματα.
Τοιαῦτα μηχανήματ' ἐξευρὼν τάλας
Βροτοῖσιν, αὐτὸς οὐκ ἔχω σόφισμ', ὅτῳ
Τῆς νῦν παρούσης πημονῆς ἀπαλλαγῶ.

ΧΟΡΟΣ.

Πέπονθας αἰκὲς* πῆμ', ἀποσφαλεὶς φρενῶν
Πλάνῃ· κακὸς δ' ἰατρὸς ὡς τις ἐς νόσον
Πεσών, ἀθυμεῖς, καὶ σεαυτὸν οὐκ ἔχεις
Εὑρεῖν ὁποίοις φαρμάκοις ἰάσιμος.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τὰ λοιπά μου κλύουσα, θαυμάσει πλέον

Οἵας τέχνας τε καὶ πόρους ἐμησάμην.
Τὸ μὲν μέγιστον, εἴ τις ἐς νόσον πέσοι,
Οὐκ ἦν ἀλέξημ' οὐδέν, οὐδὲ βρώσιμον,
Οὐ χριστόν, οὐδὲ πιστόν, ἀλλὰ Φαρμάκων
Χρείᾳ κατεσκέλλοντο, πρὶν ἐγὼ σφίσιν
Ἔδειξα κράσεις ἠπίων ἀκεσμάτων,
Αἷς τὰς ἁπάσας ἐξαμύνονται νόσους.
Τρόπους δὲ πολλοὺς μαντικῆς ἐστοίχισα,
Καὶ κρίνα πρῶτος ἐξ ὀνειράτων ἃ χρὴ
Ὕπαρ γενέσθαι, κληδόνας τε δυσκρίτους
Ἐγνώρισ' αὐτοῖς, ἐνοδίους τε συμβόλους,
Γαμψωνύχων τε πτῆσιν οἰωνῶν σκεθρῶς
Διώρισ', οἵτινές τε δεξιοὶ φύσιν,
Εὐώνυμοί τε, καὶ δίαιταν ἥντινα
Ἔχουσ' ἕκαστοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους τίνες
Ἔχθραι τε καὶ στέργηθρα, καὶ συνεδρίαι·
Σπλάγχνων τε λειότητα, καὶ χροιὰν τίνα
Ἔχοντ' ἂν εἴη δαίμοσιν πρὸς ἡδονήν·
Χολῆς, λοβοῦ τε ποικίλην εὐμορφίαν·
Κνίσσῃ τε κῶλα συγκαλυπτά, καὶ μακρὰν
Ὀσφὺν πυρώσας, δυστέκμαρτον εἰς τέχνην
Ὥδωσα θνητούς· καὶ φλογωπὰ σήματα
Ἐξωμμάτωσα, πρόσθεν ὄντ' ἐπάργεμα.
Τοιαῦτα μὲν δὴ ταῦτ'· ἔνερθε δὲ χθονὸς
Κεκρυμμέν' ἀνθρώποισιν ὠφελήματα,
Χαλκόν, σίδηρον, ἄργυρον, χρυσάν τε τίς
Φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;
Οὐδείς, σάφ' οἶδα, μὴ μάτην φλῦσαι θέλων.
Βραχεῖ δὲ μύθῳ πάντα συλλήβδην μάθε,

Πᾶσαι τέχναι βροτοῖσιν ἐκ Προμηθέως.

ΧΟΡΟΣ.

Μὴ νῦν βροτοὺς μὲν ὠφέλει καιροῦ πέρα,
Σαυτοῦ δ' ἀκήδει δυστυχοῦντος· ὡς ἐγὼ
Εὐέλπίς εἰμι τῶνδέ σ' ἐκ δεσμῶν ἔτι
Λυθέντα, μηδὲν μεῖον ἰσχύσειν Διός.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Οὐ ταῦτα ταύτῃ Μοῖρά πω τελεσφόρος
Κρᾶναι πέπρωται, μυρίαις δὲ πημοναῖς,
Δύαις τε καμφθείς, ὧδε δεσμὰ φυγγανῶ.
Τέχνῃ δ' ἀνάγκης ἀσθενεστέρᾳ μακρῷ.

ΧΟΡΟΣ.

Τίς οὖν ἀνάγκης ἐστὶν οἰακοστρόφος;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Μοῖραι τρίμορφοι, μνήμονές τ' Ἐριννύες.

ΧΟΡΟΣ.

Τούτων ἄρ' ὁ Ζεὺς ἐστιν ἀσθενέστερος;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Οὔκουν ἂν ἐκφύγοι γε τὴν πεπρωμένην.

ΧΟΡΟΣ.

Τί γὰρ πέπρωται Ζηνί, πλὴν ἀεὶ κρατεῖν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τοῦτ' οὐκ ἂν οὖν πύθοιο, μηδὲ λιπάρει.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦ που τὶ σεμνόν ἐστιν, ὃ ξυναμπέχεις.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἄλλου λόγου μέμνησθε, τόνδε δ' οὐδαμῶς
Καιρὸς γεγωνεῖν, ἀλλὰ συγκαλυπτέος
Ὅσον μάλιστα· τόνδε γὰρ σώζων ἐγώ,

Δεσμοὺς ἀεικεῖς καὶ δύας ἐκφυγγανῶ.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ ά. Μηδάμ' ὁ πάντα νέμων
Θεῖτ' ἐμᾷ γνώμᾳ κράτος
Ἀντίπαλον Ζεύς,
Μήδ' ἐλινύσαιμι θεοὺς ὁσίαις
Θοίναις ποτινισσομένα
Βουφόνοις, παρ' Ὠκεανοῖο πατρὸς
Ἄσβεστον πόρον,
Μηδ' ἀλίτοιμι λόγοις·
Ἀλλά μοι τόδ' ἐμμένοι,
Καὶ μή ποτ' ἐκτακείη.
ἀντιστρ. ά. Ἡδύ τι θαρσαλέαις
Τὸν μακρὸν τείνειν βίον
Ἐλπίσι, φαναῖς
Θυμὸν ἀλδαίνουσαν ἐν εὐφροσύναις.
Φρίσσω δέ σε δερκομένα
Μυρίοις μόχθοις διακναιόμενον.
* * * * * *
Ζῆνα γὰρ οὐ τρομέων,
Ἰδίᾳ γνώμᾳ σέβει
Θνατοὺς ἄγαν, Προμηθεῦ.
στροφὴ β'. Φέρ' ὅπως ἄχαρις
Χάρις, ὦ φίλος, εἰπέ, ποῦ τις ἀλκά;
Τίς ἐφαμερίων ἄρηξις; οὐδ' ἐδέρχθης*
Ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν,
Ἰσόνειρον, ᾗ τὸ φωτῶν
Ἀλαὸν * * γένος ἐμπεποδισμένον;
Οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν

Θνατῶν παρεξίασι βουλαί.

ἀντιστρ. β'. Ἔμαθον τάδε, σὰς
Προσιδοῦσ' ὁλοὰς τύχας, Προμηθεῦ.
Τὸ διαμφίδιον δέ μοι μέλος προσέπτα
Τόδ', ἐκεῖνό θ', ὅτ' ἀμφὶ λουτρὰ
Καὶ λέχος σὸν ὑμεναίουν
Ἰότατι* γάμων, ὅτε τὰν ὁμοπάτριον
Ἔθνοις ἄγαγες Ἡσιόναν
Πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. ΧΟΡΟΣ. ΙΩ.

ΙΩ.

Τίς γᾶ; τί γένος; τίνα Φῶ λεύσσειν
Τόνδε χαλινοῖς ἐν πετρίνοισιν
Χειμαζόμενον; τίνος ἀπλακίας
Ποιναῖς ὀλέκει; σήμηνον ὅπα
Γᾶς ἀ μογερὰ πεπλάνημαι.
Ἆ ἆ, ἔα ἔα.
Χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἶστρος,
Εἴδωλον Ἄργου γηγενοῦς, ἄλευ' ὦ δᾶ,
φοβοῦμαι τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν.
Ὁ δὲ πορεύεται δόλιον ὄμμ' ἔχων,
Ὃν οὐδὲ κατθανόντα γαῖα κεύθει.
Ἀλλ' ἐμὲ τὰν τάλαιναν ἐξ ἐνέρων περῶν
Κυναγετεῖ, πλανᾷ τε νῆστιν ἀνὰ τὰν παραλίαν
Ψάμμον, ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀττοβεῖ δόναξ
Ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. ἰὼ ἰώ, ποῖ ποῖ,
Πῶ πῶ πῶ· ποῖ μ' ἄγουσι τηλέπλαγκτοι πλάναι;
Τί ποτέ μ', ὦ Κρόνιε παῖ, τί ποτε,

Τί ποτε ταῖσδ' ἐνέζευξας εὑρὼν
Ἁμαρτοῦσαν ἐν πημοναῖσιν, ἔ ἔ,
Οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν
Παράκοπον ὧδε τείρεις;
Πυρὶ φλέξον, ἢ χθονὶ κάλυψον, ἢ
Ποντίοισι δάκεσι δὸς βοράν, μηδέ μοι
Φθονήσῃς εὐγμάτων, ἄναξ.
Ἄδην με πολύπλαγκτοι πλάναι
Γεγυμνάκασιν, οὐδ' ἔχω μαθεῖν ὅπα
Πημονὰς ἀλύξω.

ΧΟΡΟΣ.

Τᾶς βουκέρω πρόσφθεγμα παρθένου κλύεις;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Πῶς δ' οὐ κλύω τῆς οἰστροδινήτου κόρης
Τῆς Ἰναχείης; ἢ Διὸς θάλπει κέαρ
Ἔρωτι, καὶ νῦν τοὺς ὑπερμήκεις δρόμους
Ἥρα στυγητὸς πρὸς βίαν γυμνάζεται.

ΙΩ.

Πόθεν ἐμοῦ σὺ πατρὸς ὄνομ' ἀπύεις;
Εἰπέ μοι τᾷ μογερᾷ, τίς ὤν,
Τίς ἆρα μ', ὦ τάλας, τὰν ταλαίπωρον
Ὧδ' ἔτυμα προσθροεῖς,
Θεόσσυτόν τε νόσον ὠνόμασας,
Ἃ μαραίνει με χρίουσα
Κέντροισι φοιταλέοισιν, ἔ ἔ.
Σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις
Λαβρόσσυτος ἦλθον,
Ἐπικότοισι μήδεσιν δαμεῖσα.
Δυσδαιμόνων δὲ τίνες, οἵ, ἔ ἔ, οἵ' ἐγώ, μογοῦσιν;

Ἀλλά μοι τορῶς τέκμηρον,
Ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν,
Τί με χρή; τί Φάρμακον νόσου
Δεῖξον, εἴπερ οἶσθα· θρόει,
Φράζε τᾷ δυσπλάνῳ παρθένῳ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Λέξω τορῶς σοι πᾶν, ὅ τι χρῄζεις μαθεῖν,
Οὐκ ἐμπλέκων αἰνίγματ' ἀλλ' ἁπλῷ λόγῳ,
Ὡσπερ δίκαιον πρὸς Φίλους οἴγειν στόμα.
Πυρὸς βροτοῖς δοτῆρ' ὁρᾷς Προμηθέα.

ΙΩ.

Ὦ κοινὸν ὠφέλημα θνητοῖσιν Φανείς,
Τλῆμον Προμηθεῦ, τοῦ δίκην πάσχεις τάδε;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἁρμοῖ πέπαυμαι τοὺς ἐμοὺς θρηνῶν πόνους.

ΙΩ.

Οὔκουν πόροις ἂν τήνδε δωρεὰν ἐμοί;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Λέγ' ἥντιν' αἰτεῖ· πᾶν γὰρ ἂν πύθοιό μου.

ΙΩ.

Σήμηνον ὅστις ἐν Φάραγγί σ' ὤχμασεν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Βούλευμα μὲν τὸ δῖον, Ἡφαίστου δὲ χείρ.

ΙΩ.

Ποιναὶς δὲ ποίων ἁπλακημάτων τίνεις;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τοσοῦτον ἀρκῶ σοι σαφηνίσαι μόνον.

ΙΩ.

Καὶ πρός γε τούτοις, τέρμα τῆς ἐμῆς πλάνης

Δείξον τίς ἔσται τῇ ταλαιπώρῳ χρόνος.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τὸ μὴ μαθεῖν σοι κρεῖσσον ἢ μαθεῖν τάδε.

ΙΩ.

Μή τοι με κρύψῃς τοῦθ' ὅπερ μέλλω παθεῖν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἀλλ' οὐ μεγαίρω τοῦδέ σοι δωρήματος.

ΙΩ.

Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Φθόνος μὲν οὐδείς· σὰς δ' ὀκνῶ θράξαι φρένας.

ΙΩ.

Μή που προκήδου μᾶσσον ἢ ὡς ἐμοὶ γλυκύ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἐπεὶ προθυμεῖ, χρὴ λέγειν· ἄκουε δή.

ΧΟΡΟΣ.

Μήπω γε· μοῖραν δ' ἡδονῆς κἀμοὶ πόρε.
Τὴν τῆσδε πρῶτον ἱστορήσωμεν νόσον,
Αὐτῆς λεγούσης τὰς πολυφθόρους τύχας·
Τὰ λοιπὰ δ' ἄθλων σοῦ διδαχθήτω πάρα.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Σὸν ἔργον, Ἰοῖ, ταῖσδ' ὑπουργῆσαι χάριν,
Ἄλλως τε πάντως καὶ κασιγνήταις πατρός.
Ὡς καὶ τὸ κλαῦσαι κἀποδύρασθαι τύχας
Ἐνταῦθ', ὅπῃ μέλλει τις οἴσεσθαι δάκρυ
Πρὸς τῶν κλυόντων, ἀξίαν τριβὴν ἔχει.

ΙΩ.

Οὐκ οἶδ' ὅπως ὑμῖν ἀπιστῆσαί με χρή·
Σαφεῖ δὲ μύθῳ πᾶν ὅπερ προσχρῄζετε

Πεύσεσθε. καίτοι καὶ λέγουσ' αἰσχύνομαι
Θεόσσυτον χειμῶνα, καὶ διαφθορὰν
Μορφῆς, ὅθεν μοι σχετλία προσέπτατο.
Ἀεὶ γὰρ ὄψεις ἔννυχοι πολεύμεναι*
Ἐς παρθενῶνας* τοὺς ἐμούς, παρηγόρουν
Λείοισι μύθοις· "ὦ μέγ' εὐδαιμον κόρη,
Τί παρθενεύει δαρόν, ἐξὸν σοι γάμου
Τυχεῖν μεγίστου; Ζεὺς γὰρ ἱμέρου βέλει
Πρὸς σοῦ τέθαλπται, καὶ ξυναίρεσθαι Κύπριν
Θέλει· σύ δ', ὦ παῖ, μὴ 'πολακτίσῃς λέχος
Τὸ Ζηνός, ἀλλ' ἔξελθε πρὸς Λέρνης βαθὺν
Λειμῶνα, ποίμνας βουστάσεις τε πρὸς πατρός,
Ὡς ἂν τὸ δῖον ὄμμα λωφήσῃ πόθου."
Τοιοῖσδε πάσας εὐφρόνας ὀνείρασιν
Ξυνειχόμην δύστηνος, ἕστε δὴ πατρὶ
Ἔτλην γεγωνεῖν νυκτίφοιτ'* ὀνείρατα.
Ὁ δ' ἐς τε Πυθώ, κἀπὶ Δωδώνης πυκνοὺς
Θεοπρόπους ἴαλλεν, ὡς μάθοι τί χρὴ
Δρῶντ' ἢ λέγοντα, δαίμοσιν πράσσειν φίλα.
Ἦκον δ' ἀναγγέλλοντες αἰολοστόμους
Χρησμούς, ἀσήμως δυσκρίτως τ' εἰρημένους.
Τέλος δ' ἐναργὴς ἦλθε βάξις Ἰνάχῳ,
Σαφῶς ἐπισκήπτουσα καὶ μυθουμένη,
Ἐξὼ δόμων τε καὶ πάτρας ὠθεῖν ἐμέ,
Ἄφετον ἀλᾶσθαι γῆς ἐπ' ἐσχάτοις ὅροις·
Κεἰ μὴ θέλοι, πυρωπὸν ἐκ Διὸς μολεῖν
Κεραυνόν, ὃς πᾶν ἐξαϊστώσει γένος.
Τοιοῖσδε πεισθεὶς Λοξίου μαντεύμασιν,
Ἐξήλασέν με κἀπέκλεισε δωμάτων

Ἄκουσαν ἄκων· ἀλλ' ἐπηνάγκαζέ νιν
Διὸς χαλινὸς πρὸς βίαν πράσσειν τάδε.
Εὐθὺς δὲ μορφὴ καὶ φρένες διάστροφοι
Ἦσαν, κεράστις* δ', ὡς ὁρᾶτ', ὀξυστόμῳ
Μύωπι χρισθεῖσ', ἐμμανεῖ σκιρτήματι
Ἧισσον πρὸς εὔποτόν τε Κεγχρειάς ῥέος,
Λέρνης ἄκραν τε· βουκόλος δὲ γηγενής,
Ἄκρατος ὀργήν, Ἄργος ὠμάρτει, πυκνοῖς
Ὄσσοις δεδορκὼς τοὺς ἐμοὺς κατὰ στίβους.
Ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος
Τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. οἰστρόπληξ δ' ἐγὼ
Μάστιγι θείᾳ γῆν πρὸ* γῆς ἐλαύνομαι.
Κλύεις. τὰ πραχθέντ', εἰ δ' ἔχεις εἰπεῖν ὅ τι
Λοιπὸν πόνων, σήμαινε· μηδέ μ' οἰκτίσας
Ξύνθαλπε μύθοις ψεύδεσιν· νόσημα γὰρ
Αἴσχιστον εἶναί φημι συνθέτους λόγους.

ΧΟΡΟΣ.

Ἔα, ἔα. ἔπεχε, φεῦ.
Οὔποτ', οὔποτ' ἠὖχουν ξένους* μολεῖσθαι λόγους
Ἐς ἀκοὰν ἐμάν,
Οὐδ' ὧδε δυσθέατα καὶ δύσοιστα
Πήματα, λύματα, δείματα
Ἀμφήκει κέντρῳ
Ψύχειν ψυχὰν ἐμάν·
Ἰὼ ἰώ, μοῖρα, μοῖρα,
Πέφρικ', εἰσιδοῦσα πρᾶξιν Ἰοῦς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Πρό γε στενάζεις, καὶ φόβου πλέα τις εἶ.
Ἐπίσχες, ἔστ' ἂν καὶ τὰ λοιπὰ προσμάθῃς.

ΧΟΡΟΣ.

Λέγ', ἐκδίδασκε· τοῖς νοσοῦσί τοι γλυκύ,
Τὸ λοιπὸν ἄλγος προὐξεπίστασθαι τορῶς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τὴν πρίν γε χρείαν ἠνύσασθ'* ἐμοῦ πάρα
Κούφως· μαθεῖν γὰρ τῆσδε πρῶτ' ἐχρῄζετε
Τὸν ἀμφ' ἑαυτῆς ἆθλον ἐξηγουμένης.
Τὰ λοιπὰ νῦν ἀκούσαθ', οἷα χρὴ πάθη
Τλῆναι πρὸς Ἥρας τήνδε τὴν νεάνιδα.
Σὺ δ', Ἰναχειον σπέρμα, τοὺς ἐμοὺς λόγους
Θυμῷ βάλ', ὡς ἂν τέρματ' ἐκμάθῃς ὁδοῦ.
Πρῶτον μὲν ἐνθένδ' ἡλίου πρὸς ἀντολὰς
Στρέψασα σαυτήν, στεῖχ' ἀνηρότους γύας·
Σκύθας δ' ἀφίξει νομάδας, οἳ πλεκτὰς στέγας
Πεδάρσιοι ναίουσ' ἐπ' εὐκύκλοις ὄχοις,
Ἐκηβόλοις τόξοισιν ἐξηρτημένοι·
Οἷς μὴ πελάζειν· ἀλλ' ἀλιστόνοις πόδας
Χρίμπτουσα* ῥαχίαισιν ἐκπερᾶν χθόνα·
Λαιᾶς δὲ χειρὸς οἱ σιδηροτέκτονες
Οἰκοῦσι Χάλυβες, οὓς φυλάξασθαί σε χρή·
Ἀνήμεροι γάρ, οὐδὲ πρόσπλαστοι ξένοις.
Ἥξεις δ' Ὑβριστὴν ποταμὸν οὐ ψευδώνυμον,
Ὃν μὴ περάσῃς, οὐ γὰρ εὔβατος περᾶν,
Πρὶν ἂν πρὸς αὐτὸν Καύκασον μόλῃς, ὀρῶν
Ὕψιστον, ἔνθα ποταμὸς ἐκφυσᾷ μένος
Κροτάφων ἀπ' αὐτῶν· ἀστρογείτονας δὲ χρὴ
Κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν ἐς μεσημβρινὴν
Βῆναι κέλευθον, ἔνθ' Ἀμαζόνων στρατὸν
Ἵξει στυγάνορ', αἳ Θεμίσκυράν ποτε

Κατοικιοῦσιν ἀμφὶ Θερμώδοντ', ἵνα
Τραχεῖα πόντου Σαλμυδησία γνάθος*
Ἐχθρόξενος ναύτῃσι, μητρυιὰ νεῶν·
Αὗταί σ' ὁδηγήσουσι καὶ μάλ' ἀσμένως.
Ἰσθμὸν δ' ἐπ' αὐταῖς στενοπόροις λίμνης πύλαις
Κιμμερικὸν ἥξεις, ὃν θρασυσπλάγχνως σὲ χρὴ
Λιποῦσαν αὐλῶν' ἐκπερᾶν Μαιωτικόν.
Ἔσται δὲ θνητοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας, Βόσπορος δ' ἐπώνυμος
Κεκλήσεται. λιποῦσα δ' Εὐρώπης πέδον,
Ἤπειρον ἥξεις Ἀσιάδ'· ἆρ' ὑμῖν δοκεῖ
Ὁ τῶν θεῶν τύραννος ἐς τὰ πάνθ' ὁμῶς
Βίαιος εἶναι; τῇδε γὰρ θνητῇ θεὸς
Χρῄζων μιγῆναι τάσδ' ἐπέρριψε πλάνας.
Πικροῦ δ' ἔκυρσας, ὦ κόρη, τῶν σῶν γάμων
Μνηστῆρος. οὐς γὰρ νῦν ἀκήκοας λόγους
Εἶναι δόκει σοὶ μηδέπω 'νπροσιμίοις.

Ι Ω.

Ἰὼ μοί μοι. ἒ ἔ. ἒ ἔ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Σὺ δ' αὖ κέκραγας καὶναμυχθίζει*. τί που
Δράσεις, ὅταν τὰ λοιπὰ πυνθάνῃ κακά;

ΧΟΡΟΣ.

Ἦ γάρ τι λοιπὸν τῇδε πημάτων ἐρεῖς;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Δυσχείμερόν γε πέλαγος ἀτηρᾶς δύης.

Ι Ω.

Τί δῆτ' ἐμοὶ ζῆν κέρδος, ἀλλ' οὐκ ἐν τάχει
Ἔρριψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στυφλοῦ πέτρας,

Ὅπως πέδῳ σκήψασα τῶν πάντων πόνων
Ἀπηλλάγην; χρεῖσσον γὰρ εἰςάπαξ θανεῖν,
Ἢ τὰς ἁπάσας ἡμέρας πάσχειν κακῶς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἦ δυσπετῶς ἂν τοὺς ἐμοὺς ἄθλους φέροις,
Οἷς θανεῖν μέν ἐστιν οὐ πεπρωμένον·
Αὕτη γὰρ ἦν ἂν πημάτων ἀπαλλαγή.
Νῦν δ' οὐδέν ἐστι τέρμα μοι προκείμενον
Μόχθων, πρὶν ἂν Ζεὺς ἐκπέσῃ τυραννίδος.

ΙΩ.

Ἦ γάρ ποτ' ἐστὶν ἐκπεσεῖν ἀρχῆς Δία;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἥδοι' ἄν, οἶμαι, τήνδ' ἰδοῦσα ξυμφοράν.

ΙΩ.

Πῶς δ' οὐκ ἄν, ἥτις ἐκ Διὸς πάσχω κακῶς;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ὡς τοίνυν ὄντων τῶνδέ σοι μαθεῖν πάρα.

ΙΩ.

Πρὸς τοῦ τύραννα σκῆπτρα συληθήσεται;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Αὐτὸς πρὸς αὑτοῦ κενοφρόνων βουλευμάτων.

ΙΩ.

Ποίῳ τρόπῳ; σήμηνον, εἰ μή τις βλάβη.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Γαμεῖ γάμον τοιοῦτον, ᾧ ποτ' ἀσχαλᾷ.

ΙΩ.

Θέορτον, ἢ βρότειον; εἰ ῥητόν, φράσον.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τί δ' ὄντιν'*; οὐ γὰρ θεμιτὸν αὐδᾶσθαι τάδε.

Ι Ω.

Ἦ πρὸς δάμαρτος ἐξανίσταται θρόνων;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἦ τέξεταί γε παῖδα φέρτερον πατρός.

Ι Ω.

Οὐδ' ἔστιν αὐτῷ τῆσδ' ἀποστροφὴ τύχης;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Οὐ δῆτα, πρὶν ἔγωγ' ἂν ἐκ δεσμῶν λυθεὶς. . .

Ι Ω.

Τίς οὖν ὁ λύσων σ' ἐστὶν ἄκοντος Διός;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τῶν σῶν τιν' αὐτὸν ἐκγόνων εἶναι χρεών.

Ι Ω.

Πῶς εἶπας; ἦ 'μὸς παῖς σ' ἀπαλλάξει κακῶν;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τρίτος γε γένναν πρὸς δέκ' ἄλλαισιν γοναῖς.

Ι Ω.

Ἥδ' οὐκέτ' εὐξύμβλητος* ἡ χρησμῳδία.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Καὶ μηδὲ σαυτῆς ἐκμαθεῖν ζήτει πόνους.

Ι Ω.

Μή μοι προτείνων κέρδος εἶτ' ἀποστέρει.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Δυεῖν λόγοιν σε θατέρῳ δωρήσομαι.

Ι Ω.

Ποίοιν; πρόδειξον, αἵρεσίν τ' ἐμοὶ δίδου.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Δίδωμ'· ἑλοῦ γὰρ ἢ πόνων τὰ λοιπά σοι
Φράσω σαφηνῶς, ἢ τὸν ἐκλύσοντά με.

ΧΟΡΟΣ.

Τούτων σὺ τὴν μὲν τῇδε, τὴν δ' ἐμοὶ χάριν
Θέσθαι θέλησον, μηδ' ἀτιμάσῃς λόγους·
Καὶ τῇδε μὲν γέγωνε τὴν λοιπὴν πλάνην,
Ἐμοὶ δὲ τὸν λύσοντα· τοῦτο γὰρ ποθῶ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἐπεὶ προθυμεῖσθ', οὐκ ἐναντιώσομαι
Τὸ μὴ γεγωνεῖν πᾶν ὅσον προσχρῄζετε.
Σοὶ πρῶτον, Ἰοῖ, πολύδονον πλάνην Φράσω,
Ἣν ἐγγράφου σὺ μνήμοσιν δέλτοις φρενῶν.
Ὅταν περάσῃς ῥεῖθρον, ἠπείρων ὅρον,
Πρὸς ἀντολὰς Φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς*
* * * * * * * *
Πόντου περῶσα Φλοῖσβον, ἔστ' ἂν ἐξίκῃ
Πρὸς γοργόνεια πεδία Κισθήνης, ἵνα
Αἱ Φορκίδες ναίουσι, δηναιαὶ κόραι
Τρεῖς κυκνόμορφοι, κοινὸν ὄμμ' ἐκτημέναι,
Μονόδοντες, ἃς οὐθ' ἥλιος προσδέρκεται
Ἀκτῖσιν, οὔθ' ἡ νύκτερος μήνη ποτέ.
Πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι,
Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς,
Ἃς θνητὸς οὐδεὶς εἰσιδὼν ἕξει πνοάς.
Τοιοῦτο μέν σοι ταῦτο Φρούριον λέγω.
Ἄλλην δ' ἄκουσον δυσχερῆ θεωρίαν·
Ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας
Γρύπας φύλαξαι, τόν τε μουνῶπα στρατὸν
Ἀριμασπὸν ἱπποβάμον', οἳ χρυσόῤῥυτον
Οἰκοῦσιν ἀμφὶ νᾶμα Πλούτωνος πόρου·
Τούτοις σὺ μὴ πέλαζε. τηλουρὸν δὲ γῆν

Ἥξεις, κελαινὸν Φῦλον, οἳ πρὸς ἡλίου
Ναίουσι πηγαῖς, ἔνθα ποταμὸς Αἰθίοψ.
Τούτου παρ' ὄχθας ἔρφ', ἕως ἂν ἐξίκῃ
Καταβασμόν, ἔνθα Βυβλίνων ὀρῶν ἄπο
Ἵησι σεπτὸν Νεῖλος εὔποτον ῥέος.
Οὗτός σ' ὁδώσει τὴν τρίγωνον ἐς χθόνα
Νειλῶτιν, οὗ δὴ τὴν μακρὰν ἀποικίαν,
Ἰοῖ, πέπρωται σοί τε καὶ τέκνοις κτίσαι.
Τῶνδ' εἴ τι σοὶ ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον,
Ἐπαναδίπλαζε, καὶ σαφῶς ἐκμάνθανε·
Σχολὴ δὲ πλείων ἢ θέλω πάρεστί μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Εἰ μέν τι τῇδε λοιπὸν ἢ παρειμένον
Ἔχεις γεγωνεῖν τῆς πολυφθόρου πλάνης,
Λέγ'· εἰ δὲ πάντ' εἴρηκας, ἡμῖν αὖ χάριν
Δός ἥντιν' αἰτούμεσθα· μέμνησαι δέ που.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τὸ πᾶν πορείας ἥδε τέρμ' ἀκήκοεν.
Ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου,
Ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκε, φράσω,
Τεκμήριον τοῦτ' αὐτὸ δοὺς μύθων ἐμῶν.
Ὄχλον μὲν οὖν τὸν πλεῖστον ἐκλείψω λόγων,
Πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.
Ἐπεὶ γὰρ ἦλθες πρὸς Μολοσσὰ δάπεδα,
Τὴν αἱπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, ἵνα
Μαντεῖα θᾶκός τ' ἐστὶ Θεσπρωτοῦ Διός,
Τέρας τ' ἄπιστον, αἱ προσήγοροι δρύες,
Ὑφ' ὧν σὺ λαμπρῶς κοὐδὲν αἰνικτηρίως
Προσηγορεύθης ἡ Διὸς κλεινὴ δάμαρ

Μέλλουσ' ἔσεσθ', εἰ τῶνδε προσσαίνει σέ τι·
Ἐντεῦθεν, οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν
Κέλευθον, ἦξας πρὸς μέγαν κόλπον* Ῥέας,
Ἀφ' οὗ παλιμπλάγκτοισι χειμάζει δρόμοις·
Χρόνον δὲ τὸν μέλλοντα πόντιος μυχός,
Σαφῶς ἐπίστασ', Ἰόνιος κεκλήσεται,
Τῆς σῆς πορείας μνῆμα τοῖς πᾶσι βροτοῖς.
Σημεῖά σοι τάδ' ἐστὶ τῆς ἐμῆς Φρενός,
Ὡς δέρκεται πλέον τι τοῦ πεφασμένου.
Τὰ λοιπὰ δ' ὑμῖν τῇδέ τ' ἐς κοινὸν φράσω,
Ἐς ταυτὸν ἐλθὼν τῶν πάλαι λόγων ἴχνος.
Ἔστιν πόλις Κάνωβος, ἐσχάτη χθονός,
Νείλου πρὸς αὐτῷ στόματι καὶ προσχώματι·
Ἐνταῦθα δή σε Ζεὺς τίθησιν ἔμφρονα,
Ἐπαφῶν ἀταρβεῖ χειρὶ καὶ θίγων μόνον.
Ἐπώνυμον δὲ τῶν Διὸς θιγημάτων
Τέξεις κελαινὸν Ἔπαφον· ὃς καρπώσεται
Ὅσην πλατύῤῥους Νεῖλος ἀρδεύει χθόνα·
Πέμπτη δ' ἀπ' αὐτοῦ γένναπεντηκοντόπαις
Πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται
Θηλύσπορος, φεύγουσα συγγενῆ γάμον
Ἀνεψιῶν· οἱ δ' ἐπτοημένοι φρένας,
Κίρκοι πελειῶν οὐ μακρὰν λελειμμένοι,
Ἥξουσι θηρεύσοντες οὐ θηρασίμους
Γάμους, φθόνον δὲ σωμάτων ἕξει θεός·
Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ
Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρουρήτῳ θράσει.
Γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ,
Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος.

Τοιάδ' ἐπ' ἐχθροὺς τοὺς ἐμοὺς ἔλθοι Κύπρις.
Μίαν δὲ παίδων ἵμερος θέλξει, τὸ μὴ
Κτεῖναι ξύνευνον, ἀλλ' ἀπαμβλυνθήσεται
Γνώμην· δυεῖν δὲ θάτερον βουλήσεται,
Κλύειν ἄναλκις μᾶλλον, ἢ μιαιφόνος.
Αὕτη κατ' Ἄργος βασιλικὸν τέξει γένος.
Μακροῦ λόγου δεῖ ταῦτ' ἐπεξελθεῖν τορῶς·
Σπορᾶς γε μὴν ἐκ τῆσδε Φύσεται θρασύς,
Τόξοισι κλεινός, ὃς πόνων ἐκ τῶνδ' ἐμὲ
Λύσει. Τοιόδε χρησμὸν ἡ παλαιγενὴς
Μήτηρ ἐμοὶ διῆλθε Τιτανὶς Θέμις·
Ὅπως δὲ χὤπη, ταῦτα δεῖ μακροῦ χρόνου
Εἰπεῖν, σύ τ' οὐδὲν ἐκμαθοῦσα κερδανεῖς.

Ι Ω.

Ἐλελεῦ, ἐλελεῦ,
Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ Φρενοπληγεῖς
Μανίαι θάλπουσ', οἴστρου δ' ἄρδις
Χρίει μ' ἄπυρος*,
Καρδία δὲ φόβῳ Φρένα λακτίζει·
Τροχοδινεῖται δ' ὄμμαθ' ἑλίγδην,
Ἔξω δὲ δρόμου Φέρομαι, λύσσης
Πνεύματι μάργῳ, γλώσσης ἀκρατής·
Θολεροὶ δὲ λόγοι παίουσ' εἰκῇ
Στυγνῆς πρὸς κύμασιν ἄτης.

ΧΟΡΟΣ.

στροφή. Ἦ σοφός, ἢ σοφὸς ἦν,
Ὃς πρῶτος ἐν γνώμᾳ
Τόδ' ἐβάσταση καὶ γλώσσᾳ διεμυθολόγησεν,
Ὡς τὸ κηδεῦσαι* καθ' ἑαυτὸν ἀριστεύει μακρῷ·

Καὶ μήτε τῶν πλούτῳ διαθρυπτομένων,
Μήτε τῶν γέννᾳ μεγαλυνομένων
Ὄντα χερνήταν ἐραστεῦσαι *.
ἀντιστρ. Μήποτε, μήποτέ μ', ὦ
Μοῖραι * * * *
Λεχέων Διὸς εὐνάτειραν ἴδοισθε πέλουσαν·
Μηδὲ πλασθείην γαμέτᾳ τινὶ τῶν ἐξ Οὐρανοῦ.
Ταρβῶ γὰρ ἀστεργάνορα παρθενίαν
Εἰσορῶσ' Ἰοῦς μέγα δαπτομέναν
Δυσπλάνοις Ἥρας ἀλατείαις.
ἐπῳδ. Ἐμοὶ δ' ὅτι μὲν ὁμαλὸς ὁ γάμος
Ἄφοβος, οὐ δέδια· μηδὲ κρεισσόνων
Θεῶν ἄφυκτον ὄμμα προσδέρκοιτό με.
Ἀπόλεμος ὅδε γ' ὁ πόλεμος ἄπορα
Πόριμος· οὐδ' ἔχω τίς ἂν γενοίμαν.
Τὰν Διὸς γὰρ οὐχ ὁρῶ μῆτιν ὅπα Φύγοιμ' ἄν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἦ μὴν ἔτι Ζεύς, καίπερ αὐθάδης Φρενῶν,
Ἔσται ταπεινός, οἷον ἐξαρτύεται
Γάμον γαμεῖν· ὃς αὐτὸν ἐκ τυραννίδος
Θρόνων τ' ἄϊστον ἐκβαλεῖ· πατρὸς δ' ἀρὰ
Κρόνου τότ' ἤδη παντελῶς κραανθήσεται,
Ἣν ἐκπιτνῶν ἠρᾶτο δηναιῶν θρόνων.
Τοιῶνδε μόχθων ἐκτροπὴν οὐδεὶς θεῶν
Δύναιτ' ἂν αὐτῷ, πλὴν ἐμοῦ, δεῖξαι σαφῶς.
Ἐγὼ τάδ' οἶδα, χῷ τρόπῳ. πρὸς ταῦτά νυν
Θαρσῶν καθήσθω, τοῖς πεδαρσίοις κτύποις
Πιστός, τινάσσων τ' ἐν χεροῖν πυρπνοῦν βέλος.
Οὐδὲν γὰρ αὐτῷ ταῦτ' ἐπαρκέσει, τὸ μὴ

Πεσεῖν ἀτίμως πτώματ' οὐκ ἀνασχετά.
Τοῖον παλαιστὴν νῦν παρασκευάζεται
Ἐπ' αὐτὸς αὐτῷ, δυσμαχώτατον τέρας·
Ὃς δὴ κεραυνοῦ κρείσσον' εὑρήσει φλόγα,
Βροντῆς θ' ὑπερβάλλοντα καρτερὸν κτύπον·
Θαλασσίαν τε, γῆς τινάκτειραν νόσον,
Τρίαιναν, αἰχμὴν τὴν Ποσειδῶνος, σκεδᾷ.
Πταίσας δὲ τῷδε πρὸς κακῷ, μαθήσεται
Ὅσον τό τ' ἄρχειν καὶ τὸ δουλεύειν δίχα.

ΧΟΡΟΣ.

Σὺ θὴν ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ* Διός.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἅπερ τελεῖται, πρὸς δ', ἃ βούλομαι, λέγω.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ προσδοκᾷν χρὴ δεσπόσειν Ζηνός τινα;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Καὶ τῶνδέ γ' ἔξει δυσλοφωτέρους πόνους.

ΧΟΡΟΣ.

Πῶς οὐχὶ ταρβεῖς, τοιάδ' ἐκρίπτων ἔπη;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τί δ' ἂν φοβοίμην, ᾧ θανεῖν οὐ μόρσιμον;

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ' ἄθλον ἄν σοι τοῦδέ γ' ἀλγίω πόροι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ὁδ' οὖν ποιείτω, πάντα προσδόκητά μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Οἱ προσκυνοῦντες τὴν Ἀδράστειαν, σοφοί.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Σέβου, προσεύχου, θῶπτε τὸν κρατοῦντ' ἀεί·

Ἐμοὶ δ' ἔλασσον Ζηνὸς ἢ μηδὲν μέλει.
Δράτω, κρατείτω τόνδε τὸν βραχὺν χρόνον
Ὅπως θέλει· δαρὸν γὰρ οὐκ ἄρξει θεοῖς.
Ἀλλ' εἰσορῶ γὰρ τόνδε τὸν Διὸς τρόχιν,
Τὸν τοῦ τυράννου τοῦ νέου διάκονον·
Πάντως τι καινὸν ἀγγελῶν ἐλήλυθε.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ. ΧΟΡΟΣ. ΕΡΜΗΣ.

ΕΡΜΗΣ.

Σέ, τὸν σοφιστήν, τὸν πικροῖς ὑπέρπικρον,
Τὸν ἐξαμαρτόντ' εἰς θεούς, ἐφημέροις
Πορόντα τιμάς, τὸν πυρὸς κλέπτην λέγω·
Πατήρ σ' ἄνωγεν εὔστινας κομπεῖς γάμους
Αὐδᾶν, πρὸς ὧν τ' ἐκεῖνος ἐκπίπτει κράτους·
Καὶ ταῦτα μέντοι μηδὲν αἰνικτηρίως,
Ἀλλ' αὖθ' ἕκαστ' ἔκφραζε· μηδέ μοι διπλᾶς
Ὁδούς, Προμηθεῦ, προσβάλῃς· ὁρᾷς δ' ὅτι
Ζεὺς τοῖς τοιούτοις οὐχὶ μαλθακίζεται.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως
Ὁ μῦθός ἐστιν, ὡς θεῶν ὑπηρέτου.
Νέον νέοι κρατεῖτε, καὶ δοκεῖτε δὴ
Ναίειν ἀπενθῆ πέργαμ'· οὐκ ἐκ τῶνδ' ἐγὼ
Δισσοὺς τυράννους ἐκπεσόντας ἠσθόμην;
Τρίτον δὲ τὸν νῦν κοιρανοῦντ' ἐπόψομαι
Αἴσχιστα καὶ τάχιστα. μή τι σοὶ δοκῶ
Ταρβεῖν ὑποπτήσσειν τε τοὺς νέους θεούς;
Πολλοῦ γε καὶ τοῦ παντὸς ἐλλείπω· σὺ δὲ
Κέλευθον, ἥνπερ ἦλθες, ἐγκόνει πάλιν.

Πεύσει γὰρ οὐδὲν ὧν ἀνιστορεῖς ἐμέ.

ΕΡΜΗΣ.

Τοιοῖσδε μέντοι καὶ πρὶν αὐθαδίσμασιν
Ἐς τάσδε σαυτὸν πημονὰς καθώρμισας.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Τῆς σῆς λατρείας τὴν ἐμὴν δυσπραξίαν,
Σαφῶς ἐπίστασ', οὐκ ἂν ἀλλάξαιμ' ἐγώ.
Κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ,
Ἢ πατρὶ Φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον.
Οὕτως ὑβρίζειν τοὺς ὑβρίζοντας χρεών.

ΕΡΜΗΣ.

Χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πράγμασι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἰδοιμι· καὶ σέ γ' ἐν τούτοις λέγω.

ΕΡΜΗΣ.

Ἦ κἀμὲ γάρ τι ξυμφορᾶς ἐπαιτιᾷ;

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἁπλῷ λόγῳ τοὺς πάντας ἐχθαίρω θεούς,
Ὅσοι, παθόντες εὖ, κακοῦσί μ' ἐκδίκως.

ΕΡΜΗΣ.

Κλύω σ' ἐγὼ μεμηνότ' οὐ σμικρὰν νόσον.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Νοσοῖμ' ἄν, εἰ νόσημα τοὺς ἐχθροὺς στυγεῖν.

ΕΡΜΗΣ.

Εἴης Φορητὸς οὐκ ἄν, εἰ πράσσοις καλῶς.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ὤιμοι.

ΕΡΜΗΣ.

Τόδε Ζεὺς τοῦπος οὐκ ἐπίσταται.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ἀλλ' ἐκδιδάσκει πάνθ' ὁ γηράσκων χρόνος.

ΕΡΜΗΣ.

Καὶ μὴν σύ γ' οὔπω σωφρονεῖν ἐπίστασαι.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Σὲ γὰρ προσηύδων οὐκ ἄν ὀνθ' ὑπηρέτην.

ΕΡΜΗΣ.

Ἐρεῖν ἔοικας οὐδὲν ὧν χρήζει πατήρ.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Καὶ μὴν ὀφείλων γ' ἂν τίνοιμ' αὐτῷ χάριν.

ΕΡΜΗΣ.

Ἐκερτόμησας δῆθεν ὡς παῖδ' ὄντα με.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Οὐ γὰρ σὺ παῖς τε, κἄτι τοῦδ' ἀνούστερος,
Εἰ προσδοκᾷς ἐμοῦ τι πευσεῖσθαι πάρα;
Οὐκ ἔστιν αἴκισμ' οὐδὲ μηχάνημ', ὅτῳ
Προτρέψεταί με Ζεὺς γεγωνῆσαι τάδε,
Πρὶν ἂν χαλασθῇ δεσμὰ λυμαντήρια.
Πρὸς ταῦτα, ῥιπτέσθω μὲν αἰθαλοῦσσα φλόξ,
Λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι
Χθονίοις κυκάτω πάντα, καὶ ταρασσέτω·
Γνάμψει γὰρ οὐδὲν τῶνδέ μ', ὥστε καὶ φράσαι
Πρὸς οὗ χρεών νιν ἐκπεσεῖν τυραννίδος.

ΕΡΜΗΣ.

Ὅρα νυν εἴ σοι ταῦτ' ἀρωγὰ φαίνεται.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ὧπται πάλαι δὴ καὶ βεβούλευται τάδε.

ΕΡΜΗΣ.

Τόλμησον, ὦ μάταιε, τόλμησόν ποτε

Πρὸς τὰς παρούσας πημονὰς ὀρθῶς Φρονεῖν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Ὀχλεῖς μάτην με, κῦμ' ὅπως, παρηγορῶν.
Εἰσελθέτω σε μήποθ', ὡς ἐγὼ Διὸς
Γνώμην Φοβηθεὶς θηλύνους* γενήσομαι,
Καὶ λιπαρήσω τὸν μέγα στυγούμενον,
Γυναικομίμοις ὑπτιάσμασιν χερῶν,
Λῦσαί με δεσμῶν τῶνδε· τοῦ παντὸς δέω.

ΕΡΜΗΣ.

Λέγων ἔοικα πολλὰ καὶ μάτην ἐρεῖν.
Τέγγει γὰρ οὐδέν, οὐδὲ μαλθάσσει λιταῖς
Ἐμαῖς· δακὼν δὲ στόμιον, ὡς νεοζυγὴς
Πῶλος, βιάζει καὶ πρὸς ἡνίας μάχει.
Ἀτὰρ σΦοδρύνει γ' ἀσθενεῖ σοΦίσματι.
Αὐθαδία γὰρ τῷ Φρονοῦντι μὴ καλῶς
Αὐτὴ καθ' αὑτὴν οὐδενὸς μεῖον σθένει.
Σκέψαι δ', ἐὰν μὴ τοῖς ἐμοῖς πεισθῇς λόγοις,
Οἷός σε χειμὼν καὶ κακῶν τρικυμία
Ἕπεισ' ἄΦυκτος. πρῶτα μὲν γὰρ ὀκρίδα
Φάραγγα βροντῇ καὶ κεραυνίᾳ Φλογὶ
Πατὴρ σπαράξει τήνδε, καὶ κρύψει δέμας
Τὸ σόν, πετραίᾳ δ' ἀγκάλῃ σε βαστάσει.
Μακρὸν δὲ μῆκος ἐκτελευτήσας χρόνου
Ἄψορρον ἥξεις ἐς Φάος· Διὸς δέ τοι
Πτηνὸς κύων, δαΦοινὸς αἰετὸς, λάβρως
Διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος,
Ἄκλητος ἕρπων δαιταλεὺς παννύχιος·
Κελαινόβρωτον* δ' ἧπαρ ἐκθοινήσεται.
Τοιοῦδε μόχθου τέρμα μή τι προσδόκα,

Πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων
φανῇ θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν
Ἅιδην, κνεφαῖά τ' ἀμφὶ Ταρτάρου βάθη.
Πρὸς ταῦτα βούλευ'· ὡς ὅδ' οὐ πεπλασμένος
Ὁ κόμπος, ἀλλὰ καὶ λίαν εἰρημένος.
Ψευδηγορεῖν γὰρ οὐκ ἐπίσταται στόμα
Τὸ δῖον, ἀλλὰ πᾶν ἔπος τελεῖ. σὺ δὲ
Πάπταινε καὶ Φρόντιζε, μηδ' αὐθαδίαν
Εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἡμῖν μὲν Ἑρμῆς οὐκ ἄκαιρα Φαίνεται
Λέγειν· ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν
Μεθέντ', ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν.
Πιθοῦ· σοφῷ γὰρ αἰσχρὸν ἐξαμαρτάνειν.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Εἰδότι τοί μοι τάσδ' ἀγγελίας
Ὅδ' ἐθώϋξεν, πάσχειν δὲ κακῶς
Ἐχθρὸν ὑπ' ἐχθρῶν, οὐδὲν ἀεικές.
Πρὸς ταῦτ', ἐπ' ἐμοὶ ῥιπτέσθω μὲν
Πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος, αἰθὴρ
Δ' ἐρεθιζέσθω βροντῇ, σφακέλῳ
Τ' ἀγρίων ἀνέμων· χθόνα δ' ἐκ πυθμένων
Αὐταῖς ῥίζαις πνεῦμα κραδαίνοι,
Κῦμα δὲ πόντου τραχεῖ ῥοθίῳ
Ξυγχώσειεν, τῶν τ' οὐρανίων
Ἄστρων διόδους· ἔς τε κελαινὸν
Τάρταρον ἄρδην ῥίψειε δέμας
Τοὐμόν, ἀνάγκης στερρᾶις δίναις·
Πάντως ἐμέ γ' οὐ θανατώσει.

ΕΡΜΗΣ.

Τοιάδε μέντοι τῶν Φρενοπλήκτων
Βουλεύματ' ἔπη τ' ἐστὶν ἀκοῦσαι.
Τί γὰρ ἐλλείπει μὴ παραπαίειν;
Εἰ δὲ τάδ' ἀτυχεῖ, τί χαλᾷ μανιῶν;
Ἀλλ' οὖν ὑμεῖς γ' αἱ πημοσύναις
Ξυγκάμνουσαι ταῖς τοῦδε, τόπων
Μετά ποι χωρεῖτ' ἐκ τῶνδε θοῶς·
Μὴ Φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ
Βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄλλο τὶ Φώνει καὶ παραμυθοῦ
Μ' ὅ τι καὶ πείσεις· σὺ γὰρ δή που
Τοῦτό γε τλητὸν παρέσυρας ἔπος.
Πῶς με κελεύεις κακότητ' ἀσκεῖν;
Μετὰ τοῦδ', ὅ τι χρή, πάσχειν ἐθέλω·
Τοὺς προδότας γὰρ μισεῖν ἔμαθον.
Κοὐκ ἔστι νόσος
Τῆσδ' ἧντιν' ἀπέπτυσα μᾶλλον.

ΕΡΜΗΣ.

Ἀλλ' οὖν μέμνησθ' ἃ 'γὼ προλέγω·
Μηδὲ πρὸς ἄτης Θηραθεῖσαι
Μέμψησθε τύχην, μηδέ ποτ' εἰπη-
Θ' ὡς Ζεὺς ὑμᾶς εἰς ἀπρόοπτον
Πῆμ' εἰσέβαλε· μὴ δῆτ', αὐταὶ
Δ' ὑμᾶς αὐτάς. εἰδυῖαι γὰρ
Κοὐκ ἐξαίφνης, οὐδὲ λαθραίως,
Εἰς ἀπέραντον δίκτυον ἄτης
Ἐμπλεχθήσεσθ' ὑπ' ἀνοίας.

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ.

Καὶ μὴν ἔργον κοὐκέτι μῦθος·
Χθὼν σεσάλευται,
Βρυχία δ' ἠχὼ παραμυκᾶται
Βροντῆς, ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι
Στεροπῆς ζάπυροι, στρόμβοι δὲ κόνιν
Εἰλίσσουσι· σκιρτᾷ δ' ἀνέμων
Πνεύματα πάντων, εἰς ἄλληλα
Στάσιν ἀντίπνουν ἀποδεικνύμενα·
Ξυντετάρακται δ' αἰθὴρ πόντῳ.
Τοιάδ' ἐπ' ἐμοὶ ριπὴ διόθεν
Τεύχουσα Φόβον στείχει Φανερῶς.
Ὦ μητρὸς ἐμῆς σέβας, ὦ πάντων
Αἰθὴρ κοινὸν Φάος εἰλίσσων,
Ἐσορᾷς μ' ὡς ἔκδικα πάσχω.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

SOMMAIRE

De la Tragédie des Sept Chefs devant Thèbes.

OEDIPE, plus malheureux que coupable, s'étoit exilé de Thèbes, en maudissant l'ingratitude de ses fils. Demeurés maîtres du trône, Etéocle et Polynice étoient convenus d'administrer tour à tour le royaume pendant un an. Etéocle, par droit d'aînesse, prit le premier les rênes de l'État: mais, l'année révolue, il refusa de céder la couronne à son frère. Indigné de cet injuste outrage, Polynice alla solliciter et obtint de son beau-père Adraste, roi d'Argos, une armée puissante pour reconquérir son royaume.

Thèbes donc est assiégée par les soldats Argiens, qui ont à leur tête *sept* capitaines renommés. A l'ouverture de la pièce, on voit Etéocle exhorter le peuple thébain à une vigoureuse résistance. — Après son discours, et quand le peuple s'est retiré, un espion annonce que les sept chefs ennemis ont juré d'escalader les remparts ou de mourir, et qu'un assaut terrible va être livré aux sept portes de la ville. Le Prince, à ce récit, invoque le secours des Dieux, et sort pour faire

les préparatifs de défense. — Le Chœur, composé des femmes de Thèbes, vient alors sur la scène et, dans ses mortelles frayeurs, adresse au ciel, pour le salut de la patrie, les plus ferventes prières. — Etéocle, voyant l'effroi s'emparer de la ville entière, s'imagine que les lamentations prolongées du Chœur sont comme une contagion qui occasionne cet abattement général. Il accourt donc et, dans un discours sévère, blâme ces femmes pusillanimes, auxquelles il défend d'exprimer ainsi leur frayeur. — Etéocle se retire; mais, après son départ, les craintes du Chœur, mal étouffées, éclatent avec plus de force, et il trace un tableau lamentable des horreurs que présente une ville prise d'assaut. — Ici s'ouvre la scène principale de la pièce. Etéocle, rentré avec l'espion, l'entend raconter en détail quelle porte de la ville chacun des sept chefs doit attaquer. Alors il se décide à leur opposer un même nombre de guerriers magnanimes : à Tydée, *Mélanippe;* à Capanée, *Polyphonte;* à Etéoclus, *Megarée;* à Hippomédon, *Hyperbius;* à Parthénopée, *Actor;* au devin Amphiaraüs, *Lasthènes;* au septième chef, qui est Polynice, il veut s'opposer lui-même. On cherche envain à le détourner de ce projet : il y persiste, quitte la scène, et le Chœur, se rappelant les imprécations d'OEdipe, présage tous les malheurs qui attendent le Roi. — Pendant ce chant prophétique et lugubre, un messager

vient annoncer que la ville est délivrée du danger, mais que les deux princes ont succombé sous les coups l'un de l'autre. Le Chœur déplore cette fatale catastrophe. — Antigone et Ismène, sœurs de ces infortunés, paroissent alors sur la scène et, quand on apporte les deux corps inanimés, tout le théâtre retentit de leurs accents plaintifs, et de ceux du Chœur. — Sur ces entrefaites, un héraut se présente et déclare, au nom du sénat, qu'Etéocle, défenseur des murailles de Thèbes, va être inhumé avec toute la pompe désirable, et que Polynice, ennemi de sa patrie, restera sans sépulture. Antigone proteste contre cet ordre inhumain, et déclare à son tour que, malgré l'opposition du sénat, elle ensevelira de ses propres mains un frère qu'elle chérit. Le Chœur se partage alors en deux bandes, dont l'une, ayant à sa tête Antigone, accompagne le corps de Polynice, et l'autre, avec Ismène, suit le convoi funèbre d'Etéocle. (1)

(1) Le lecteur qui voudroit connoître en détail les évènemens qui ont précédé et suivi la fin tragique de ces deux Princes, peut lire les *Phéniciennes* et les *Suppliantes* d'Euripide; *OEdipe à Colonne* et *Antigone* de Sophocle, et surtout la *Thébaïde* de Stace, poëme épique moins connu qu'il ne devroit l'être, et où étincellent des beautés du premier ordre.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΧΟΡΟΣ ΠΑΡΘΕΝΩΝ.

ΙΣΜΗΝΗ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ΚΗΡΥΞ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΙΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΔΗΜΟΣ ΤΩΝ ΘΗΒΑΙΩΝ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Καδμου πολῖται, χρὴ λέγειν τὰ καίρια,
Ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ πόλεως,
Οἴακα νωμῶν, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ.
Εἰ μὲν γὰρ εὖ πράξαιμεν, αἰτία θεῶν·
Εἰ δ' αὖθ', ὃ μὴ γένοιτο, συμφορὰ τύχοι,
Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν
Ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις*,
Οἰμώγμασίν θ', ὧν Ζεὺς ἀλεξητήριος
Ἐπώνυμος γένοιτο Καδμείων πόλει.
Ὑμᾶς δὲ χρὴ νῦν, καὶ τὸν ἐλλείποντ'* ἔτι
Ἥβης ἀκμαίας, καὶ τὸν ἔξηβον χρόνῳ,
Βλάστημον* ἀλδαίνοντα σώματος πολὺν
Ὥραν ἔχονθ' ἕκαστον, ὥστε συμπρεπές,
Πόλει τ' ἀρήγειν, καὶ θεῶν ἐγχωρίων
Βωμοῖσι, τιμὰς μὴ 'ξαλειφθῆναί ποτε,
Τέκνοις τε, γῇ τε μητρί, φιλτάτῃ τροφῷ.
Ἡ γὰρ νέους ἕρποντας εὐμενεῖ πέδῳ,
Ἅπαντα παυδοκοῦσα* παιδείας ὄτλον,

Ἐθρέψατ' οἰκιστῆρας ἀσπιδηφόρους
Πιστούς, ὅπως γένοισθε πρὸς χρέος τόδε.
Καὶ νῦν μὲν ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός·
Χρόνον γὰρ ἤδη τόνδε πυργηρουμένοις
Καλῶς τὰ πλείω πόλεμος ἐκ θεῶν κυρεῖ.
Νῦν δ' ὡς ὁ μάντις φησίν, οἰωνῶν βοτήρ,
Ἐν ὡσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν, πυρὸς δίχα,
Χρηστηρίους ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνῃ·
Οὗτος τοιῶνδε δεσπότης μαντευμάτων
Λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαιΐδα
Νυκτηγορεῖσθαι κἀπιβουλεύσειν πόλει.
Ἀλλ' ἔς τ' ἐπάλξεις καὶ πύλας πυργωμάτων
Ὁρμᾶσθε πάντες, σοῦσθε σὺν παντευχίᾳ,
Πληροῦτε θωρακεῖα, κἀπὶ σέλμασι
Πύργων στάθητε, καὶ πυλῶν ἐπ' ἐξόδοις
Μίμνοντες εὐθαρσεῖτε, μηδ' ἐπηλύδων
Ταρβεῖτ' ἄγαν ὅμιλον· εὖ τελεῖ θεός.
Σκοποὺς δὲ κἀγὼ καὶ κατοπτῆρας στρατοῦ
Ἔπεμψα, τοὺς πέποιθα μὴ ματᾶν ὁδῷ·
Καὶ τῶνδ' ἀκούσας, οὔτι μὴ ληφθῶ δόλῳ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἐτεόκλεες, φέριστε Καδμείων ἄναξ,
Ἥκω σαφῆ τἀκεῖθεν ἐκ στρατοῦ φέρων·
Αὐτὸς κατόπτης δ' εἰμ' ἐγὼ τῶν πραγμάτων.
Ἄνδρες γὰρ ἑπτά, θούριοι λοχαγέται,
Ταυροσφαγοῦντες ἐς μελάνδετον* σάκος,
Καὶ θιγγάνοντες χερσὶ ταυρείου φόνου,

Ἄρην, Ἐνυὼ καὶ Φιλαίματον Φόβον
Ὠρκομότησαν, ἢ πόλει κατασκαφὰς
Θέντες, λαπάξειν ἄστυ Καδμείων βίᾳ,
Ἢ γῆν θανόντες τήνδε Φυράσειν φόνῳ·
Μνημεῖά θ' αὐτῶν τοῖς τεκοῦσιν ἐς δόμους
Πρὸς ἅρμ' Ἀδράστου χερσὶν ἔστεφον, δάκρυ
Λείβοντες· οἶκτος δ' οὔτις ἦν διὰ στόμα.
Σιδηρόφρων γὰρ θυμὸς ἀνδρείᾳ φλέγων
Ἔπνει, λεόντων ὡς Ἄρην δεδορκότων.
Καὶ τῶνδε πίστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται.
Κληρουμένους δ' ἔλειπον, ὡς πάλῳ λαχὼν
Ἕκαστος αὐτῶν πρὸς πύλας ἄγοι λόχον.
Πρὸς ταῦτ' ἀρίστους ἄνδρας ἐκκρίτους πόλεως
Πυλῶν ἐπ' ἐξόδοισι τάγευσαι τάχος.
Ἐγγὺς γὰρ ἤδη πάνοπλος Ἀργείων στρατὸς
Χωρεῖ, κονίει, πεδία δ' ἀργηστὴς ἀΦρὸς
Χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πνευμόνων.
Σὺ δ', ὥστε νηὸς κεδνὸς οἰακοστρόΦος,
Φράξαι πόλισμα, πρὶν καταιγίσαι πνοὰς
Ἄρεος· βοᾷ γὰρ κῦμα χερσαῖον στρατοῦ·
Καὶ τῶνδε καιρὸν ὅστις ὠκιστος λαβέ·
Κἀγὼ τὰ λοιπὰ πιστὸν ἡμεροσκόπον
ὈΦθαλμὸν ἔξω, καὶ σαΦηνείᾳ λόγου
Εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν, ἀβλαβὴς ἔσει.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Ὦ Ζεῦ τε καὶ Γῆ, καὶ πολισσοῦχοι θεοί,
Ἀρά τ', Ἐριννὺς πατρὸς ἡ μεγασθενής,
Μή μοι πόλιν γε πρυμνόθεν πανώλεθρον
Ἐκθαμνίσητε δῃάλωτον, Ἑλλάδος

φθόγγον χέουσαν, καὶ δόμους ἐφεστίους·
ἐλευθέραν δὲ γῆν τε καὶ Κάδμου πόλιν,
Ζυγοῖσι δουλείοισι μήποτε σχέθειν·
γένεσθε δ' ἀλκή· ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν·
πόλις γὰρ εὖ πράσσουσα δαίμονας τίει.

ΧΟΡΟΣ.

Θρέομαι φοβερὰ μεγάλα τ' ἄχη·
μεθεῖται στρατὸς στρατόπεδον λιπών·
ῥεῖ πολὺς ὧδε λεὼς πρόδρομος ἱππότας.
αἰθέρια κόνις τε πείθει φανεῖσ' ἄναυδος, σαφής, ἔτυμος ἄγγελος·
ἐλεδέμνας* πεδιοπλόκτυπός τ' ὠσὶ
βοᾷ χρίμπτεται, ποτᾶται, βρέμει
δ' ἀμαχέτου* δίκαν ὕδατος ὀροκτύπου*.
ἰώ, ἰώ, ἰώ, ἰώ. θεοὶ θεαί
τ' ὀρόμενον κακὸν ἀλεύσατε. βοᾷ
ὑπὲρ τειχέων ὁ λεύκασπις ὄρνυται λαὸς εὐτρεπής, ἐπὶ πόλιν διώκων.
τίς ἄρα ῥύσεται; τίς ἄρ' ἐπαρκέσει
θεῶν ἢ θεᾶν; πότερα δῆτ' ἐγὼ
ποτιπέσω βρέτη δαιμόνων;
ἰὼ μάκαρες εὔεδροι,
ἀκμάζει βρετέων ἔχεσθαι. τί μέλλομεν ἀγάστονοι;
ἀκούετ', ἢ οὐκ ἀκούετ' ἀσπίδων κτύπον;
πέπλων καὶ στεφέων πότ' εἰ μὴ νῦν, ἀμφὶ λιτὰν ἕξομεν;
κτύπον δέδορκα· πάταγος οὐχ ἑνὸς δορός.

Τί ῥέξεις; προδώσεις,
Παλαίχθον Ἄρης, τὰν τεὰν γᾶν;
Ὦ χρυσοπήληξ δαίμον, ἔπισθ' ἔπισθε πόλιν,
Ἄν ποτ' εὐφιλήταν ἔθου.
Θεοὶ πολισσοῦχοι χθονός,
Ἴτ', ἴτε πάντες,
Ἴδετε παρθένων ἱκέσιον λόχον
Δουλοσύνας ὕπερ.
Κῦμα γὰρ περὶ πτόλιν
Δοχμολόφων* ἀνδρῶν καχλάζει, πνοαῖς
Ἄρεος ὀρόμενον.
Ἀλλ', ὦ Ζεῦ πάτερ παντελές,
Πάντως ἄρηξον δαΐων ἅλωσιν.
Ἀργεῖοι γὰρ πόλισμα Κάδμου
Κυκλοῦνται· φόβος δ' ἀρηΐων ὅπλων·
Διάδετοι* δὲ γενύων ἱππείων
Κινύρονται φόνον χαλινοί.
Ἑπτὰ δ' ἀγήνορες πρέποντες στρατοῦ,
Δορυσσόοις σαγαῖς, πύλαισιν ἑβδόμαις
Προσίστανται, πάλῳ λαχόντες.
Σύ, τ' ὦ Διογενὲς Φιλόμαχον κράτος,
Ῥυσίπτολις γενοῦ Παλλάς· ὅ θ' ἵππιος
Ποντομέδων ἄναξ,
Ἰχθυβόλῳ* μαχανᾷ, Ποσειδᾶν,
Ἐπίλυσιν φόβων, ἐπίλυσιν δίδου·
Σύ τ', Ἄρης, Φεῦ, Φεῦ, Κάδμου ἐπώνυμον
Πόλιν φύλαξον,
Κήδεσαί τ' ἐναργῶς·
Καὶ Κύπρις, ἅτε γένους προμάτωρ*,

Ἄλευσον· σέθεν γὰρ ἐξ αἵματος
Γεγόναμεν· λιταῖσί σε Θεοκλύτοις*
Ἀπύουσαι πελαζόμεσθα.
Καὶ σὺ Λύκει' ἄναξ, λύκειος γενοῦ
Στρατῷ δαΐῳ, στόνων ἀΐσας·
Σύ τ', ὦ Λητογένεια κούρα,
Τόξον εὖ πυκάζου*,
Ἄρτεμι Φίλα. ἔ, ἔ.
Ὄτοβον ἁρμάτων ἀμφὶ πόλιν κλύω,
Ὦ πότνια Ἥρα·
Ἔλακον ἀξόνων βριθομένων χνόαι,
Ἄρτεμι Φίλα. ἔ, ἔ.
Δορυτίναχτος* δ' αἰθὴρ ἐπιμαίνεται.
Τί πόλις ἄμμι πάσχει; τί γενήσεται;
Ποῖ δ' ἔτι τέλος ἐπάγει Θεός; ἒ ἒ ἒ ἔ.
Ἀκροβόλων δ' ἐπάλξεων λιθὰς* ἔρχεται,
Ὦ Φίλ' Ἄπολλον,
Κόναβος ἐν πύλαις χαλκοδέτων σακέων·
Καὶ Διόθεν πολεμόκραντον ἀ-
γὼν τέλος, ἐν μάχαισί τε μάκαιρ' ἄνασ-
σ' Ὄγκα* πρὸ πόλεως
Ἑπτάπολον ἕδος ἐπιῤῥύου.
στροφὴ. Ἰὼ παναλκεῖς Θεοί,
Ἰὼ τέλειοι τέλειαί τε γᾶς
Τᾶσδε πυργοφύλακες,
Πόλιν δορίπονον μὴ προδῶ-
Θ' ἑτεροφώνῳ μοι στρατῷ.
Κλύετε παρθένων, κλύετε πανδίκως
Χειροτόνους λιτάς.

ἀντισ. Ἰὼ Φίλοι δαίμονες,
Λυτήριοι ἀμφιβάντες πόλιν,
Δείξαθ' ὡς Φιλοπόλις,
Μέλεσθε δ' ἱερῶν δημίων,
Μελόμενοι δ' ἀρήξατε·
Φιλοθύτων* δέ τοι πόλεως ὀργίων
Μνήστορές* ἐστέ μοι.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Ὑμᾶς ἐρωτῶ, θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά,
Ἦ ταῦτ' ἄριστα καὶ πόλει σωτήρια,
Στρατῷ τε θάρσος τῷδε πυργηρουμένῳ,
Βρέτη πεσούσας πρὸς πολισσούχων θεῶν,
Αὔειν, λακάζειν, σωφρόνων μισήματα;
Μήτ' ἐν κακοῖσι, μήτ' ἐν εὐεστοῖ φίλῃ
Ξύνοικος εἴην τῷ γυναικείῳ γένει.
Κρατοῦσα μὲν γὰρ οὐχ ὁμιλητὸν θράσος,
Δείσασα δ' οἴκῳ καὶ πόλει πλέον κακόν.
Καὶ νῦν πολίταις τάσδε διαδρόμους φυγὰς
Θεῖσαι διερρόθησατ' ἄψυχον κάκην·
Τὰ τῶν θύραθεν δ' ὡς ἄριστ' ὀφέλλετε·
Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὐτῶν ἔνδοθεν πορθούμεθα.
Τοιαῦτα δ' ἀν γυναιξὶ συγγαίων ἔχοις.
Κεἰ μή τις ἀρχῆς τῆς ἐμῆς ἀκούσεται
Ἀνήρ, γυνή τε χὤ τι τῶν μεταίχμιον,
Ψῆφος κατ' αὐτῶν ὀλεθρία βουλεύσεται,
Λευστῆρα δήμου δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον.
Μέλει γὰρ ἀνδρί, μὴ γυνὴ βουλευέτω

Τἄξωθεν· ἔνδον δ' οὖσα μὴ βλάβην τίθει.
Ἤκουσας, ἢ οὐκ ἤκουσας, ἢ κωφῇ λέγω;

ΧΟΡΟΣ.

στρ. α'. Ὦ Φίλον Οἰδίπου τέκος, ἔδεισ' ἀκού-
σασα τὸν ἀρματόκτυπον ὄτοβον, ὅτε
Σύριγγες ἔκλαγξαν ἑλίτροχοι *,
Ἱππικῶν τ' ἀὐπνων
Πηδαλίων δια-
στόμια πυριγενετᾶν * χαλινῶν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Τί οὖν; ὁ ναύτης ἆρά γ' ἐς πρώραν Φυγὼν
Πρύμνηθεν εὗρε μηχανὴν σωτηρίας,
Νεὼς καμούσης ποντίῳ πρὸς κύματι;

ΧΟΡΟΣ.

ἀντ. α'. Ἀλλ' ἐπὶ δαιμόνων πρόδρομος ἦλθον ἀρ-
χαῖα βρέτη, πίσυνος θεοῖς, νιφάδος ὅ-
τ' ὀλοᾶς νιφομένας βρόμος ἐν πύλαις,
Δὴ τότ' ἤρυθην Φόβῳ
Πρὸς μακάρων λιτάς,
Πόλεως ἵν' ὑπερέχοιεν ἀλκάν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Πύργον στέγειν εὔχεσθε πολέμιον δόρυ;

ΧΟΡΟΣ.

Οὐκοῦν τάδ' ἔσται πρὸς θεῶν;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Ἀλλ' οὖν θεοὺς
Αὐτούς, ἁλούσης πόλεος, ἐκλείπειν λόγος.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. β'. Μήποτ' ἐμὸν κατ' αἰῶνα λίποι θεῶν

Ἄδε πανήγυρις, μήδ' εἰσίδοιμι τάνδ'
Ἀστυδρομουμέναν * πόλιν, καὶ στράτευμ',
Ἁπτόμενον πυρὶ δαΐῳ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Μή μοι θεοὺς καλοῦσα βουλεύου κακῶς·
Πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας
Μήτηρ, γυνή, σωτῆρος· ὧδ' ἔχει λόγος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντισ. β'. Ἔστι· θεοῖς δ' ἔτ' ἰσχὺς καθυπερτέρα.
Πολλάκι δ' ἐν κακοῖσι τὰν ἀμήχανον
Ἐκ χαλεπᾶς δύας ὕπερθ' ὀμμάτων
Κρημναμέναν νεφέλαν ὀρθοῖ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Ἀνδρῶν τάδ' ἐστί, σφάγια καὶ χρηστήρια
Θεοῖσιν ἕρδειν, πολεμίων πειρωμένων·
Σὸν δ' αὖ τὸ σιγᾶν, καὶ μένειν ἔσω δόμων.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. γ'. Διὰ θεῶν πόλιν νεμόμεθ' ἀδάμαστον,
Δυσμενέων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει.
Τίς τάδε νέμεσις στυγεῖ;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Οὔτι φθονῶ σοι δαιμόνων τιμᾶν γένος·
Ἀλλ' ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους * τιθῇς,
Ἕκηλος ἴσθι, μηδ' ἄγαν ὑπερφοβοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντισ. γ'. Ποταίνιον κλύουσα πάταγον ἅμα
Ταρβοσύνῳ φόβῳ τάνδ' ἐς ἀκρόπολιν,
Τίμιον ἕδος, ἰκόμαν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Μή νυν, ἐὰν θνήσκοντας ἢ τετρωμένους
Πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε*.
Τούτῳ γὰρ Ἄρης βόσκεται φόνῳ βροτῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἀκούω γ' ἱππικῶν φρυαγμάτων.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Μή νυν ἀκούουσ' ἐμφανῶς ἄκου' ἄγαν.

ΧΟΡΟΣ.

Στένει πόλισμα γῆθεν, ὡς κυκλουμένων.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Οὔκουν ἔμ' ἀρκεῖ τῶνδε βουλεύειν πέρι;

ΧΟΡΟΣ.

Δέδοικ', ἀραγμὸς ἐν πύλαις ὀφέλλεται.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Οὐ σῖγα; μηδὲν τῶνδ' ἐρεῖς κατὰ πτόλιν.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Οὐκ, ἐς φθόρον, σιγῶσ' ἀνασχήσει τάδε;

ΧΟΡΟΣ.

Θεοὶ πολῖται, μή με δουλείας τυχεῖν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Αὐτὴ σὺ δουλοῖς καί με καὶ πᾶσαν πόλιν.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ παγκρατὲς Ζεῦ τρέψον εἰς ἐχθροὺς βέλος.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Ὦ Ζεῦ, γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος.

ΧΟΡΟΣ.

Μοχθηρόν, ὥσπερ ἄνδρας ὧν ἁλῷ πόλις.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Παλινστομεῖς αὖ, θιγγάνουσ' ἀγαλμάτων;

ΧΟΡΟΣ.

Ἀψυχίᾳ γὰρ γλῶσσαν ἁρπάζει Φόβος.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Αἰτουμένῳ μοι κοῦφον εἰ δοίης τέλος.

ΧΟΡΟΣ.

Λέγοις ἂν ὡς τάχιστα, καὶ τάχ' εἴσομαι.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Σίγησον, ὦ τάλαινα, μὴ Φίλους Φόβει.

ΧΟΡΟΣ.

Σιγῶ· ξὺν ἄλλοις πείσομαι τὸ μόρσιμον.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Τοῦτ' αὐτ' ἐκείνων τοὔπος αἱροῦμαι σέθεν.
Καὶ πρός γε τούτοις, ἐκτὸς οὐσ' ἀγαλμάτων,
Εὔχου τὰ κρείσσω, ξυμμάχους εἶναι θεούς·
Καμῶν ἀκούσασ' εὐγμάτων, ἔπειτα σὺ
Ὁλολυγμὸν ἱερὸν εὐμενῆ παιάνισον
Ἑλληνικὸν νόμισμα θυστάδος βοῆς,
Θάρσος Φίλοις, λύουσα πολέμιον Φόβον.
Ἐγὼ δὲ χώρας τοῖς πολισσούχοις θεοῖς
Πεδιονόμοις τε καὶ γοραῖς ἐπισκόποις,
Δίρκης τε πηγαῖς, οὐδ' ἀπ' Ἰσμηνοῦ λέγω,
Εὖ ξυντυχόντων, καὶ πόλεως σεσωσμένης,
Μήλοισιν αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν,
Ταυροκτονοῦντας θεοῖσιν ὧδ' ἐπεύχομαι
Θήσειν τρόπαια, πολεμίων δ' ἐσθήματα

Λάφυρα δαΐων δουρίληΦθ'* ἀγνοῖς δόμοις.
Τοιαῦτ' ἐπεύχου μὴ Φιλοστόνως θεοῖς
Μηδ' ἐν ματαίοις καὶ γρίοις ποιΦύγμασιν.
Οὐ γάρ τι μᾶλλον μὴ Φύγῃς τὸ μόρσιμον.
Ἐγὼ δ' ἐπ' ἄνδρας ἕξ, ἐμοὶ ξὺν ἑβδόμῳ,
Ἀντηρέτας ἐχθροῖσι τὸν μέγαν τρόπον,
Εἰς ἑπτατειχεῖς ἐξόδους τάξω μολών,
Πρὶν ἀγγέλους σπερχνούς τε, καὶ ταχυῤῥόθους*
Λόγους ἱκέσθαι, καὶ Φλέγειν* χρείας ὕπο.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ ά. Μέλει, Φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ·
Γείτονες δὲ καρδίας μέριμναι
Ζωπυρεῦσι τάρβος,
Τὸν ἀμΦιτειχῆ λεών·
Δράκοντά δ' ὡς τις τέκνων
Ὑπερδέδοικε λεχέ-
ων δυσευνάτορα*
Πάντρομος* πελειάς.
Τοὶ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους
Πανδημεί, πανομιλεὶ
Στείχουσιν. τί γένωμαι;
Τοὶ δ' ἐπ' ἀμΦιβόλοισιν
Ἰάπτουσι πολίταις
Χερμάδ' ὀκριόεσσαν.
Παντὶ τρόπῳ,
Διογενεῖς θεοί, πόλιν καὶ στρατὸν
Καδμογενῆ ῥύεσθε.

ἀντιστρ. ά. Ποῖον δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον

Τᾶσδ' ἄρειον, ἐχθροῖς ἀΦέντες
Τὰν βαθύχθον'* αἶαν
Ὕδωρ τε Διρκαῖον εὐ-
τραΦέστατον πωμάτων
Ὅσων ἵησι Ποσει-
δᾶν ὁ γαιάοχος
Τηθύος τε παῖδες;
Πρὸς ταῦτ', ὦ πολιοῦχοι
Θεοί, τοῖσι μὲν ἔξω
Πύργων, ἀνδρολέτειραν
Ἄταν, ῥίψοπλον* ἄταν
Ἐμβαλόντες, ἄροισθε
Κῦδος· τοῖς δὲ πολίταις
Πόλεως γενέ-
σθε ῥυτῆρες εὐεδροί τε στάθη-
τ' ὀξυγόοις λιταῖσιν.

στροφὴ β.' Οἰκτρὸν γὰρ πόλιν ὧδ' ὠγυγίαν
Ἄϊδι προϊάψαι, δορὸς ἄγραν,
Δουλείαν ψαΦαρᾷ σποδῷ,
Ὑπ' ἀνδρὸς Ἀχαιοῦ θεόθεν,
Περθομέναν ἀτίμως,
Τὰς δὲ κεχειρωμένας ἄγεσθαι
Ἔ, ἔ, ἔ, νέας τε καὶ παλαιὰς
Ἱππηδὸν πλοκάμων
Περιῤῥηγνυμένων Φαρέων.
Βοᾷ δ' ἐκκενουμένα πόλις,
Λαΐδος ὀλλυμένας μιξοθρόου*,
Βαρείας τοι τύχας προταρβῶ.

ἀντιστρ. β.' Κλαυτὸν δ' ἀρτιτρόποις*, ὠμοδρόπων

Νομίμων προπάροιθεν, διαμεῖψαι
Δωμάτων στυγερὰν ὁδόν.
Τί; τὸν φθίμενον γὰρ προλέγω
Βέλτερα τῶνδε πράσσειν.
Πολλὰ γάρ, εὖτ' ἂν πόλις δαμασθῇ,
Ἔ, ἔ, ἔ, δυστυχῆ γε πράσσει.
Ἄλλος δ' ἄλλον ἄγει,
Φονεύει, τὰ δὲ καὶ πυρφορεῖ.
Καπνῷ χραίνεται πόλισμ' ἅπαν·
Μαινόμενος δ' ἐπιπνεῖ λαοδάμας
Μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης.
στροφὴ γ'. Κορκορυγαὶ δ' ἀν' ἄστυ,
Ποτὶ πτόλιν δ' ὀρκάνα* πυργῶτις.
Πρὸς ἀνδρὸς δ' ἀνὴρ δορὶ καίνεται·
Βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι
Τῶν ἐπιμαστιδίων
Ἀρτιβρεφεῖς* βρέμονται·
Ἁρπαγαὶ δὲ διαδρομᾶν ὁμαίμονες.
Ξυμβολεῖ Φέρων Φέροντι,
Καὶ κενὸς κενὸν καλεῖ
Ξύννομον θέλων ἔχειν,
Οὔτε μεῖον, οὔτ' ἴσον λελιμμένοι.
Τίν' ἐκ τῶνδ' εἰκάσαι λόγος πάρα;
ἀντιστρ. γ'. Παντοδαπὸς δὲ καρπὸς
Χαμάδις πεσὼν ἀλγύνει κυρήσας·
Πικρὸν δ' ὅμμα τῶν θαλαμηπόλων·
Πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος
Γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς
Ἐν ῥοθίοις φορεῖται.

Δμωΐδες δὲ καινοπήμονες * νέαι
Τλάμον' εὐναὶν αἰχμάλωτον
Ἀνδρὸς εὐτυχοῦντος. ὡς
Δυσμενοῦς ὑπερτέρου
Ἐλπίς ἐστι νύκτερον τέλος μολεῖν
Παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίῤῥοδον.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ α'.

Ὅ τοι κατόπτης, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, στρατοῦ
Πευθώ * τιν' ἡμῖν, ὦ Φίλαι, νέαν Φέρει,
Σπουδῇ διώκων πομπίμους χνοὰς ποδῶν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ β'.

Καὶ μὴν ἄναξ ὅδ' αὐτὸς Οἰδίπου τόκος
Εἶσ' ἀῤῥτίκολλον * ἀγγέλου λόγον μαθεῖν·
Σπουδὴ δὲ καὶ τοῦδ' οὐ καταῤῥγίζει * πόδα.

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Λέγοιμ' ἄν, εἰδὼς εὖ, τὰ τῶν ἐναντίων,
Ὡς τ' ἐν πύλαις ἕκαστος εἵληχεν πάλον.
Τυδεὺς μὲν ἤδη πρὸς πύλαισι Προιτίσι
Βρέμει· πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν
Ὁ μάντις· οὐ γὰρ σΦάγια γίγνεται καλά.
Τυδεὺς δὲ μαργῶν, καὶ μάχης λελιμμένος,
Μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων, βοᾷ.
Θένει δ' ὀνείδει μάντιν Οἰκλείδην σοΦόν,
Σαίνειν μόρον τε καὶ μάχην ἀψυχίᾳ·
Τοιαῦτ' ἀϋτῶν, τρεῖς κατασκίους λόΦους
Σείει, κράνους χαίτωμ', ὑπ' ἀσπίδος δὲ τῷ
Χαλκήλατοι κλάζουσι κώδωνες Φόβον·

Ἔχει δ' ὑπέρφρον σῆμ' ἐπ' ἀσπίδος τόδε,
Φλέγονθ' ὑπ' ἄστροις οὐρανὸν τετυγμένον·
Λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει,
Πρέσβιστον* ἄστρων, νυκτὸς ὀφθαλμός, πρέπει.
Τοιαῦτ' ἀλύων ταῖς ὑπερκόμποις σαγαῖς,
Βοᾷ παρ' ὄχθαις ποταμίαις· μάχης δ' ἐρῶν,
Ἵππος χαλινῶν ὡς κατασθμαίνων*, βρέμει,
Ὅστις βοὴν σάλπιγγος ὁρμαίνει μένων.
Τίν' ἀντιτάξεις· τῷδε; τίς προίτου πυλῶν
Κλείθρων λυθέντων, προστατεῖν φερέγγυος;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Κόσμον μὲν ἀνδρὸς οὔ τιν' ἂν τρέσαιμ' ἐγώ·
Οὐδ' ἑλκοποιὰ γίγνεται τὰ σήματα,
Λόφοι δὲ κώδων τ' οὐ δάκνουσ' ἄνευ δορός.
Καὶ νύκτα ταύτην, ἣν λέγεις ἐπ' ἀσπίδος
Ἄστρωσι μαρμαίρουσαν οὐρανοῦ κυρεῖν,
Τάχ' ἂν γένοιτο μάντις ἡ νυκτὶ τινι.
Εἰ γὰρ θανόντι νὺξ ἐπ' ὀφθαλμοῖς πέσοι,
Τῷ τοι φέρεντι σῆμ' ὑπέρκομπον τόδε
Γένοιτ' ἂν ὀρθῶς ἐνδίκως τ' ἐπώνυμον,
Καὐτὸς καθ' αὑτοῦ τὴν ὕβριν μαντεύσεται.
Ἐγὼ δὲ Τυδεῖ κεδνὸν Ἀστακοῦ τόκον
Τονδ' ἀντιτάξω προστάτην πυλωμάτων,
Μάλ' εὐγενῆ τε, καὶ τὸν Αἰσχύνης θρόνον
Τιμῶντα, καὶ στυγοῦνθ' ὑπέρφρονας λόγους.
Αἰσχρῶν γὰρ ἀργός, μὴ κακὸς δ' εἶναι φιλεῖ.
Σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν, ὧν Ἄρης ἐφείσατο,
Ῥίζωμ' ἀνεῖται, κάρτα δ' ἐστ' ἐγχώριος,
Μελάνιππος· ἔργον δ' ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ.

Δίκη δ' ὁμαίμων κάρτα νιν προστέλλεται
Εἴργειν τεκούσῃ μητρὶ πολέμιον δόρυ.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. ά. Τὸν ἀμὸν νυν ἀντίπαλον εὐτυχεῖν
Θεοὶ δοῖεν, ὡς δικαίως πόλεως
Πρόμαχος ὄρνυται· τρέμω δ' αἱματη-
Φόρους* μόρους ὑπὲρ Φίλων
Ὀλομένων ἰδέσθαι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τούτῳ μὲν οὕτως εὐτυχεῖν δοῖεν θεοί·
Καπανεὺς δ' ἐπ' Ηλέκτραισιν εἵληχεν πύλαις,
Γίγας ὅδ' ἄλλος τοῦ πάρος λελεγμένου
Μείζων, ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον Φρονεῖ·
Πύργοις δ' ἀπειλεῖ δεῖν' ἃ μὴ κραίνοι τύχη.
Θεοῦ τε γὰρ θέλοντος, ἐκπέρσειν πόλιν,
Καὶ μὴ θέλοντός Φησιν, οὐδὲ τὴν Διὸς
Ἔριν πέδῳ σκήψασαν ἐκποδὼν σχέθειν.
Τὰς δ' ἀστραπάς τε καὶ κεραυνίους βολὰς
Μεσημβρινοῖσι θάλπεσι προσήκασεν.
Ἔχει δὲ σῆμα, γυμνὸν ἄνδρα πυρφόρον,
Φλέγει δὲ λάμπας διὰ χερῶν ὡπλισμένη·
Χρυσοῖς δὲ Φωνεῖ γράμμασι· ΠΡΗΣΩ ΠΟΛΙΝ.
Τοιῷδε Φωτὶ πέμπε . . . Τίς ξυστήσεται;
Τίς ἄνδρα κομπάζοντα μὴ τρέσας μενεῖ;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Καὶ τῷδε κέρδει κέρδος ἄλλο τίκτεται.
Τῶν τοι ματαίων ἀνδράσι Φρονημάτων
Ἡ γλῶσσ' ἀληθὴς γίγνεται κατήγορος.
Καπανεὺς δ' ἀπειλεῖ, δρᾷν παρεσκευασμένος,

Θεοὺς ἀτίζων, καὶ γυμνάζων* στόμα
Χαρᾷ ματαίᾳ, θνητὸς ὢν, ἐς οὐρανὸν
Πέμπει γεγωνὰ Ζηνὶ κυμαίνοντ' ἔπη.
Πέποιθα δ' αὐτῷ ξὺν δίκῃ τὸν πυρφόρον
Ἥξειν κεραυνόν, οὐδὲν ἐξηκασμένον
Μεσημβρινοῖσι θάλπεσιν τοῖς ἡλίου.
Ἀνὴρ δ' ἐπ' αὐτῷ, κεἰ στόμαργός ἐστ' ἄγαν,
Αἴθων τέτακται λῆμα, πολυφόντου βία,
Φερέγγυον φρούρημα, πρόστατηρίας
Ἀρτεμιδος εὐνοίαισι, σύν τ' ἄλλοις θεοῖς.
Λέγ' ἄλλον ἄλλαις ἐν πύλαις εἰληχότα.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. ά. Ὅλοιθ' ὃς πόλει μεγάλ' ἐπεύχεται,
Κεραυνοῦ δέ νιν βέλος ἐπισχέθοι,
Πρὶν ἐμὸν ἐσθορεῖν δόμον, πωλικῶν* θ'
Ἑδωλίων ὑπερκόπῳ
Δορί ποτ' ἐκλαπάξαι.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Καὶ μὴν τὸν ἐντεῦθεν λαχόντα πρὸς πύλαις
Λέξω· τρίτῳ γὰρ ἑτεόκλῳ τρίτος πάλος
Ἐξ ὑπτίου πήδησεν εὐχάλκου κράνους,
Πύλαισι Νηΐτῃσι προσβαλεῖν λόχον.
Ἵππους δ' ἐπ' ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας
Δινεῖ, θελούσας πρὸς πύλαις πεπτωκέναι.
Φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον,
Μυκτηροκόμποις* πνεύμασι πληρούμενοι.
Ἐσχημάτισται δ' ἀσπὶς οὐ σμικρὸν τρόπον·
Ἀνὴρ δ' ὁπλίτης κλίμακος προσαμβάσεις
Στείχει πρὸς ἐχθρῶν πύργον, ἐκπέρσαι θέλων·

Βοᾷ δὲ χ' οὗτος γραμμάτων ἐν ξυλλαβαῖς,
Ὡς οὐδ' ἂν Ἄρης σΦ' ἐκβάλοι πυργωμάτων.
Καὶ τῷδε Φωτὶ πέμπε τὸν Φερέγγυον
Πόλεως ἀπείργειν τῆσδε δούλειον ζυγόν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Πέμποιμ' ἂν ἤδη τόνδε, συν τύχῃ δέ τοι·
Καὶ δὴ πέπεμπτ', οὐ κόμπον ἐν χεροῖν ἔχων,
Μεγαρεὺς, Κρέοντος σπέρμα, τοῦ Σπαρτῶν γένους,
Ὃς οὔτι μάργον ἱππικῶν Φρυαγμάτων
Βρόμον Φοβηθεὶς ἐκ πυλῶν χωρήσεται·
Ἀλλ' ἢ θανὼν τροΦεῖα πληρώσει χθονί,
Ἢ καὶ δύ' ἄνδρε, καὶ πόλισμ' ἐπ' ἀσπίδος
Ἑλών, λαΦύροις δῶμα κοσμήσει πατρός.
Κόμπαζ' ἐπ' ἄλλῳ μηδέ μοι ΦθόνειΦ λέγων.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. β'. Ἐπεύχομαι δὴ τάδε μὲν εὐτυχεῖν
Ἰώ, Πρόμαχ' ἐμῶν δόμων, τοῖσι δὲ δυστυχεῖν·
Ὡς δ' ὑπέραυχα βάζουσιν ἐπὶ πτόλει
Μαινομένᾳ Φρενί, τώς νιν Ζεὺς νεμέ-
τωρ* ἐπίδοι κοταίνων*.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τέταρτος ἄλλος, γείτονας πύλας ἔχων
Ὄγκας Ἀθάνας, ξὺν βοῇ παρίσταται
Ἱππομέδοντος σχῆμα καὶ μέγας τύπος·
Ἅλω δὲ πολλήν, ἀσπίδος κύκλον λέγω,
ἜΦριξα δινήσαντος· οὐκ ἄλλως ἐρῶ.
Ὁ σηματουργὸς* δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν,
Ὅς τις τόδ' ἔργον ὤπασε πρὸς ἀσπίδι,
ΤυΦῶν' ἱέντα πυρπνόον διὰ στόμα

Λιγνὺν μέλαιναν, αἰόλην πυρὸς κάσιν·
Ὄφεων δὲ πλεκτάναισι περίδρομος κύτους
Προσηδάφισται* κοιλογάστορος* κύκλος.
Αὐτός δ' ἐπηλάλαξεν*, ἔνθεος δ' Ἄρει
Βακχᾷ πρὸς ἀλκήν, θυιὰς ὡς, Φόνον βλέπων.
Τοιοῦδε φωτὸς πεῖραν εὖ Φυλακτέον·
Φόβον γὰρ ἤδη πρὸς πύλαις κομπάζεται.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Πρῶτον μὲν Ὄγκα Παλλάς, ἥτ' ἀγχίπτολις,
Πύλαισι γείτων, ἀνδρὸς ἐχθαίρουσ' ὕβριν,
Εἴρξει νεοσσῶν ὡς δράκοντα δύσχιμον*·
Ὑπέρβιος δέ, κεδνὸς Οἴνοπος τόκος,
Ἀνὴρ κατ' ἄνδρα τοῦτον ἠρέθη, θέλων
Ἐξιστορῆσαι μοῖραν ἐν χρείᾳ τύχης·
Οὔτ' εἶδος, οὔτε θυμόν, οὔθ' ὅπλων σχέσιν
Μωμητός· Ἑρμῆς δ' εὐλόγως ξυνήγαγεν.
Ἐχθρὸς γὰρ ὠνὴρ ἀνδρὶ τῷ ξυστήσεται·
Ξυνοίσετον δὲ πολεμίους ἐπ' ἀσπίδων
Θεούς. Ὁ μὲν γὰρ πυρπνόον ΤΥΦῶν' ἔχει·
Ὑπερβίῳ δὲ Ζεὺς πατὴρ ἐπ' ἀσπίδος
Σταδαῖος* ἥσται, διὰ χερὸς βέλος Φλέγων·
Κοὔπω τις εἶδε Ζῆνά που νικώμενον.
Τοιάδε μέντοι προσΦίλεια δαιμόνων·
Πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμέν, οἱ δ' ἠσσημένων,
Εἰ Ζεύς γε ΤΥΦῶ καρτερώτερος μάχῃ.
Εἰκὸς δὲ πράξειν ἄνδρας ὧδ' ἀντιστάτας·
Ὑπερβίῳ τε, πρὸς λόγον τοῦ σήματος,
Σωτὴρ γένοιτ' ἂν Ζεὺς ἐπ' ἀσπίδος τυχών.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. β'. Πέποιθα τὸν Διὸς ἀντίτυπον ἔχοντ

ἄφιλον ἐν σάκει τοῦ χθονίου δέμας
Δαίμονος, ἐχθρὸν εἴκασμα βροτοῖς τε καὶ
Δαροβίοισι θεοῖσι, πρόσθε πυ-
λᾶν κεφαλὰν ἰάψειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Οὕτως γένοιτο· τὸν δὲ πέμπτον αὖ λέγω
Πέμπταισι προσταχθέντα Βορρείαις πύλαις,
Τύμβον κατ' αὐτὸν διογενοῦς Ἀμφίονος.
Ὄμνυσι δ' αἰχμήν, ἣν ἔχει μᾶλλον θεοῦ
Σέβειν πεποιθώς, ὀμμάτων θ' ὑπέρτερον,
Ἢ μὴν λαπάξειν ἄστυ Καδμείων, βίᾳ
Διός. Τόδ' αὐδᾷ μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου
Βλάστημα καλλίπρωρον, ἀνδρόπαις ἀνήρ.
Στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηίδων
Ὥρας φυούσης, ταρφὺς ἀντέλλουσα θρίξ.
Ὁ δ' ὠμόν, οὔτι παρθένων ἐπώνυμον
Φρόνημα, γοργὸν δ' ὄμμ' ἔχων, προσίσταται.
Οὐ μὴν ἀκόμπαστός γ' ἐφίσταται πύλαις·
Τὸ γὰρ πόλεως ὄνειδος ἐν χαλκηλάτῳ
Σάκει, κυκλωτῷ σώματος προβλήματι,
Σφίγγ' ὠμόσιτον, προσμεμηχανευμένην
Γόμφοις, ἐνώμα, λαμπρὸν ἔκκρουστον· δέμας·
Φέρει δ' ὑφ' αὑτῇ φῶτα, Καδμείων ἕνα,
Ὡς πλεῖστ' ἐπ' ἀνδρὶ τῷδ' ἱάπτεσθαι βέλη.
Ἐλθὼν δ' ἔοικεν οὐ καπηλεύσειν μάχην,
Μακρᾶς κελεύθου δ' οὐ καταισχυνεῖν πόρον,
Παρθενοπαῖος Ἀρκάς· ὁ δὲ τοιόσδ' ἀνὴρ
Μέτοικος, Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς,
Πύργοις ἀπειλεῖ τοῖσδ' ἃ μὴ κραίνοι θεός.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Εἰ γὰρ τύχοιεν, ὧν Φρονοῦσι, πρὸς θεῶν
Αὐτοῖς ἐκείνοις ἀνοσίοις κομπάσμασιν,
Ἦ γ' ἂν πανώλεις παγκακῶς τ' ὀλοίατο.
Ἔστιν δὲ καὶ τῷδ', ὃν λέγεις τὸν Ἀρκάδα,
Ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δρᾶσιμον,
Ἄκτωρ, ἀδελφὸς τοῦ πάρος λελεγμένου,
Ὃς οὐκ ἐάσει γλῶσσαν, ἐργμάτων ἄτερ,
Ἔσω πυλῶν ῥέουσαν, ἀλδαίνειν κακά,
Οὐδ' εἰσαμείψαι θηρός, ἐχθίστου δάκους,
Εἰκὼ Φέροντα πολεμίας ἐπ' ἀσπίδος,
Ἥ 'ξωθεν εἴσω τῷ Φέροντι μέμψεται,
Πυκνοῦ κροτησμοῦ* τυγχάνουσ' ὑπὸ πτόλιν.
Θεῶν θελόντων, κἂν ἀληθεύσαιμ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. γ'. Ἱκνεῖται λόγος διὰ στηθέων,
Τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἵσταται,
Μεγάλα μεγαληγόρων κλύων ἀνοσίων ἀνδρῶν. Εἴθε γὰρ θεοὶ
Τούσδ' ὀλέσειαν ἐν γᾷ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἕκτον λέγοιμ' ἂν ἄνδρα σωφρονέστερον
Ἀλκήν τ' ἄριστον, μάντιν, Ἀμφιάρεω βίαν·
Ὁμολωΐσιν δὲ πρὸς πύλαις τεταγμένος,
Κακοῖσι βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν,
Τὸν ἀνδροφόντην*, τὸν πόλεως ταράκτορα,
Μέγιστον Ἄργει τῶν κακῶν διδάσκαλον,
Ἐριννύος κλητῆρα, πρέσπολον Φόνου
Κακῶν τ' Ἀδράστῳ τῶνδε βουλευτήριον·

Καὶ τὸν σὸν αὖθι δύσμορον ἐς ἀδελφεὸν
Ἐξυπτιάζων ὄμμα, Πολυνείκους βίαν,
Δυσεκτελές θ' οἱ τοὔνομ' ἐνδατούμενος,
Καλεῖ, λέγει δὲ τοῦτ' ἔπος διὰ στόμα·
Ἦ θεῖον ἔργον καὶ θεοῖσι προσφιλὲς
Καλόν τ' ἀκοῦσαι καὶ λέγειν μεθυστέροις,
Πόλιν πατρῴαν καὶ θεοὺς τοὺς ἐγγενεῖς
Πορθεῖν, στρατεύμ' ἑπακτὸν ἐμβεβληκότα;
Μητρὸς δὲ πηγὴ τίς κατασβέσει δίκην;
Πατρίς τε γαῖα, σῆς ὑπὸ σπουδῆς δορὶ
Ἁλοῦσα, πῶς σοι ξύμμαχος γενήσεται;
Ἔγωγε μὲν δὴ τήνδε πιανῶ χθόνα,
Μάντις κεκευθὼς πολεμίας ὑπὸ χθονός.
Μαχώμεθ', οὐκ ἄτιμον ἐλπίζω μόρον.
Τοιαῦθ' ὁ μάντις, ἀσπίδ' εὔκυκλον νέμων
Πάγχαλκον, ηὔδα. Σῆμα δ' οὐκ ἐπῆν κύκλῳ·
Οὐ γὰρ δοκεῖν ἄριστος, ἀλλ' εἶναι θέλει,
Βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος
Ἐξ ἧς τὰ κεδνὰ βλαστάνει βουλεύματα.
Τούτῳ σοφούς τε κἀγαθοὺς ἀντηρέτας
Πέμπειν ἐπαινῶ. Δεινὸς ὃς θεοὺς σέβει.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Φεῦ τοῦ ξυναλλάσσοντος ὄρνιθος βροτοῖς
Δίκαιον ἄνδρα τοῖσι δυσσεβεστάτοις.
Ἐν πάντι πράγει δ' ἐσθ' ὁμιλίας κακῆς
Κάκιον οὐδέν, καρπὸν οὐ κομιστέον
Ἄτης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται.
Ἦ γὰρ ξυνεισβὰς πλοῖον εὐσεβὴς ἀνὴρ
Ναύτῃσι θερμοῖς, καὶ πανουργίαν τίνων

Ὄλωλεν ἀνδρῶν ξὺν θεοπτύστῳ* γένει·
Ἡ ξυμπολίτης ἀνδράσιν, δίκαιος ὤν,
Ἐχθροξένοις τε καὶ θεῶν ἀμνήμοσι,
Ταυτῷ κυρήσας ἐν Δίκης ἀγρεύματι,
Πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δάμη.
Οὗτος δ' ὁ μάντις, υἱὸν Οἰκλέους λέγω,
Σώφρων, δίκαιος, ἀγαθός, εὐσεβὴς ἀνήρ,
Μέγας προφήτης, ἀνοσίοισι συμμιγεὶς
Θρασυστόμοισιν ἀνδράσι, φρενῶν βίᾳ,
Τείνουσι πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν,
Διὸς θέλοντος, ξυγκαθελκυσθήσεται.
Δοκῶ μὲν οὖν σφε μηδὲ προσβαλεῖν πύλαις,
Οὐχ, ὡς ἄθυμον, οὐδὲ λήματος κάκῃ.
Ἀλλ' οἶδεν ὡς σφε χρὴ τελευτῆσαι μάχῃ,
Εἰ καρπὸς ἔσται θεσφάτοισι Λοξίου.
Φιλεῖ δὲ σιγᾶν, ἢ λέγειν τὰ καίρια.
Ὅμως δ' ἐπ' αὐτῷ φῶτα, λασθένους βίαν,
Ἐχθρόξενον πυλωρὸν ἀντιτάξομεν.
Γέροντα τὸν νοῦν, σάρκα δ' ἠβῶσαν φέρει,
Ποδῶκες ὄμμα, χεῖρα δ' οὐ βραδύνεται
Παρ' ἀσπίδος γυμνωθὲν ἁρπάσαι δόρυ.
Θεοῦ δὲ δῶρόν ἐστιν εὐτυχεῖν βροτούς.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. γ'. Κλύοντες θεοὶ δικαίας λιτὰς
Ἡμετέρας τελεῖθ' ὡς πόλις εὐτυχῇ.
Δορίπονα κάκ' ἐκτρέποντες γᾶς ἐπι-
μόλους* πύργων δ' ἔκτοθεν βαλὼν
Ζεὺς σφε κάνοι κεραυνῷ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Τὸν ἕβδομον δὴ τόνδ' ἐΦ' ἑβδόμαις πύλαις
Λέξω, τὸν αὐτοῦ σοῦ κασίγνητον, πόλει
Οἵας γ' ἀρᾶται καὶ κατεύχεται τύχας·
Πύργοις ἐπεμβὰς κἀπικηρυχθεὶς χθονί,
Ἀλώσιμον παιᾶν' ἐπεξιακχάσας*,
Σοὶ ξυμΦέρεσθαι, καὶ κτανὼν θανεῖν πέλας,
Ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρα τὼς σ' ἀνδρηλάτην*
Φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον.
Τοιαῦτ' ἀϋτεῖ, καὶ Θεοὺς γενεθλίους
Καλεῖ πατρῴας γῆς, ἐποπτῆρας λιτῶν
Τῶν ὧν γενέσθαι πάγχυ Πολυνείκους βία.
Ἔχει δὲ καινοπηγὲς* εὔθετον σάκος,
Διπλοῦν τε σῆμα προσμεμηχανευμένον.
Χρυσήλατον γὰρ ἄνδρα τευχηστὴν ἰδεῖν
Ἄγει γυνή τις σωΦρόνως ἡγουμένη·
ΔΙΚΗ δ' ἄρ' εἶναί Φησιν, ὡς τὰ γράμματα
Λέγει· ΚΑΤΆΞΩ Γ' ἌΝΔΡΑ ΤΌΝΔΕ, ΚΑῚ ΠΌΛΙΝ
ἜΞΕΙ, ΠΑΤΡΩΊΩΝ ΔΩΜΆΤΩΝ Τ' ἘΠΙΣΤΡΟΦΆΣ.
Τοιαῦτ' ἐκείνων ἐστὶ τἀξευρήματα.
Σὺ δ' αὐτὸς ἤδη γνῶθι τίνα πέμπειν δοκεῖς·
Ὡς οὔποτ' ἀνδρὶ τῷδε κηρυκευμάτων
Μέμψει, σὺ δ' αὐτὸς γνῶθι ναυκληρεῖν πόλιν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Ὦ Θεομανές τε καὶ Θεῶν μέγα στύγος,
Ὦ πανδάκρυτον ὠμὸν Οἰδίπου γένος·
Ὤιμοι, πατρὸς δὴ νῦν ἀραὶ τελεσΦόροι.
Ἀλλ' οὔτε κλαίειν, οὔτ' ὀδύρεσθαι πρέπει,
Μὴ καὶ τεκνωθῇ δυσΦορώτερος γόος.

Ἐπωνύμῳ δὲ κάρτα Πολυνείκει λέγω·
Τάχ' εἰσόμεσθα τἀπίσημ' ὅπη τελεῖ·
Εἴ νιν καταξει χρυσότευκτα γράμματα
Ἐπ' ἀσπίδος φλύοντα σὺν φοίτῳ φρενῶν.
Εἰ δ' ἡ Διὸς παῖς παρθένος Δίκη παρῆν
Ἔργοις ἐκείνου καὶ φρεσίν, τάχ' ἄν τόδ' ἦν·
Ἀλλ' οὔτε νιν φυγόντα μητρόθεν σκότον,
Οὔτ' ἐν τροφαῖσιν, οὔτ' ἐφηβήσαντά πω,
Οὔτ' ἐν γενείου ξυλλογῇ τριχώματος
Δίκη προσεῖδε καὶ κατηξιώσατο·
Οὐδ' ἐν πατρῴας μὴν χθονὸς κακουχίᾳ·
Οἶμαί νιν αὐτῷ συμπαραστατεῖν πέλας·
Ἢ δῆτ' ἂν εἴη πανδίκως ψευδώνυμος
Δίκη, ξυνοῦσα φωτὶ παντόλμῳ φρένας.
Τούτοις πεποιθὼς εἶμι, καὶ ξυστήσομαι
Αὐτός. τίς ἄλλος μᾶλλον ἐνδικώτερος;
Ἄρχοντί τ' ἄρχων καὶ κασιγνήτῳ κάσις,
Ἐχθρὸς ξὺν ἐχθρῷ στήσομαι· φέρ' ὡς τάχος
Κνημῖδας, αἰχμήν καὶ πετρῶν προβλήματα.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΧΟΡΟΣ.

Μὴ φίλτατ' ἀνδρῶν, Οἰδίπου τέκος, γένῃ
Ὀργὴν ὁμοῖος τῷ κάκιστ' αὐδωμένῳ·
Ἀλλ' ἄνδρας Ἀργείοισι Καδμείους ἄλις
Ἐς χεῖρας ἐλθεῖν· αἷμα γὰρ καθάρσιον·
Ἀνδροῖν δ' ὁμαίμοιν θάνατος ὧδ' αὐτόκτονος,
Οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Εἴπερ κακὸν Φέροι τις αἰσχύνης ἄτερ
Ἔστω· μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι.
Κακῶν δὲ καὶσχρῶν οὔ τιν' εὔκλειαν ἐρεῖς.

ΧΟΡΟΣ.

στρ. ά. Καὶ μέμονας, τέκνον; μήτι σε θυμοπλη-
θὴς* δορίμαργος* ἅτα φερέτω· κακοῦ
Δ' ἔκβαλ' ἔρωτος ἀρχάν.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Ἐπεὶ τὸ πρᾶγμα κάρτ' ἐπισπέρχει θεός,
Ἴτω κατ' οὖρον, κῦμα Κωκυτοῦ λαχόν,
Φοίβῳ στυγηθὲν πᾶν τὸ Λαΐου γένος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. ά. Ὠμοδακὴς* σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύ-
νει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν
Αἵματος οὐ θεμιστοῦ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Φίλου γὰρ ἐχθρά μοι πατρὸς τέλει· ἀρὰ
Ξηροῖς ἀκλαύστοις ὄμμασι προσιζάνει,
Λέγουσα πρωτέρου κέρδος ὕστερον μόρου.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ β'. Ἀλλὰ σὺ μὴ 'ποτρύνου, κακὸς οὐ κεκλή-
σει βίον εὖ κυρήσας· μελαναιγὶς* οὐκ
Εἶσι δόμους Ἐριννύς, ὅταν ἐκ χερῶν
Θεοὶ θυσίαν δέχωνται.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Θεοῖς μὲν ἤδη πως παρημελήμεθα·
Χάρις δ' ἀφ' ἡμῶν ὀλομένων θαυμάζεται.
Τί οὖν ἔτ' ἂν σαίνοιμεν ὀλέθριον μόρον;

ΧΟΡΟΣ.

690 ἀντισ. β'. Νῦν τάδε σοι παρέστακεν ἔπη θυμός·
Λῆμα δ' ἂν ἐν τροπαίᾳ χρονίᾳ μεταλ-
λακτον* ἴσως ἀνέλθοι· θαλερωτέρῳ
Πνεύματι νῦν ἔτι ζεῖ.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ

Ἐξέζεσεν γὰρ Οἰδίπου κατεύγματα,
695 Ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων
Ὄψεις, πατρῴων χρημάτων δατήριοι.

ΧΟΡΟΣ.

Πιθοῦ γυναιξί, καίπερ οὐ στέργων ὅμως.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Λέγοιτ' ἂν ὧν ἄνη* τις, οὐ δὲ χρὴ μακράν.

ΧΟΡΟΣ.

Μὴ 'λθῃς ὁδοὺς σὺ τάσδ' ἐφ' ἑβδόμαις πύλαις.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

700 Τεθηγμένον τοί μ' οὐκ ἀπαμβλυνεῖς λόγῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Νίκην γε μέντοι καὶ κακὴν τιμᾷ θεός.

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Οὐκ ἄνδρ' ὁπλίτην τοῦτο χρὴ στέργειν ἔπος.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ' αὐτάδελφον αἷμα δρέψασθαι θέλεις;

ΕΤΕΟΚΛΗΣ.

Θεῶν διδόντων, οὐκ ἂν ἐκφύγοι κακά.

ΧΟΡΟΣ.

705 στροφὴ α'. Πέφρικα τὰν ὠλεσίοικον
Θεόν, οὐ θεοῖς ὁμοίαν,

Παναληθῆ, κακόμαντιν,
Πατρὸς εὐκταίαν Ἐριννὺν
Τελέσαι τὰς περιθύμους
Καταράς βλαψίφρονος Οἰδιπόδα·
Παιδολέτωρ δ' Ἔρις ἀδ' ὀτρύνει.

ἀντισῤ. ά. Ξένος δὲ κλήρους ἐπινωμᾷ
Χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος,
Κτεάνων χρηματοδαίτας
Πικρός, ὠμόφρων σίδαρος,
Χθόνα ναίειν διαπήλας,
Ὁπόσαν ἂν καὶ φθιμένους κατέχειν,
Τῶν μεγάλων πεδίων ἀμοίρους.

στρ. β'. Ἐπειδὰν αὐτοκτόνως
Αὐτοδάϊκτοι θάνωσι,
Καὶ χθονία κόνις πίῃ
Μελαμπαγὲς* αἷμα φοίνιον,
Τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι;
Τίς ἄν σφε λούσειεν; ὦ
Πόνοι δόμων νέοι παλαι-
οῖσι συμμιγεῖς κακοῖς.

ἀντισῤ. β'. Παλαιγενῆ γὰρ λέγω
Παρβασίαν* ὠκύποινον·
Αἰῶνα δ' ἐς τρίτον μένει,
Ἀπόλλωνος εὖτε Λάϊος
Βίᾳ, τρὶς εἰπόντος ἐν
Μεσομφάλοις Πυθικοῖς
Χρηστηρίοις, θνάσκοντα γέν-
νας ἄτερ, σώζειν πόλιν,

στρ. γ'. Κρατηθεὶς δ' ἐκ φίλων, ἀβουλίαις

Ἐγείνατο μὲν μόρον αὐτῷ,
Πατροκτόνον Οἰδιπόδαν,
Ὅστε μὴ πρὸς ἀγναὰν
Σπείρας ἄρουραν, ἵν' ἐτράφη,
Ῥίζαν αἱματόεσσαν
Ἔτλα. παράνοια σύναγε
Νυμφίους Φρενώλεις·
ἀντισρ. γ'. Κακῶν δ', ὥσπερ θάλασσα, κῦμ' ἄγει·
Τὸ μὲν πίτνον, ἄλλο δ' ἀείρει
Τρίχαλον, ὃ καὶ περὶ πρύ-
μναν πόλεως καχλάζει.
Μεταξὺ δ' ἀλκὰν δι' ὀλίγου
Τείνει πύργος ἐν εὔρει.
Δέδοικα δὲ σὺν βασιλεῦσι
Μὴ πόλις δαμασθῇ.
στροφὴ δ'. Τέλειαι γὰρ παλαίφατοι ἀραί,
Βαρεῖαι καταλλαγαί,
Τὰ δ' ὁλοὰ τελλόμεν' οὐ παρέρχεται.
Πρόπρυμνα δ' ἐκβολὰν φέρει
Ἀνδρῶν ἀλφηστᾶν
Ὄλβος ἄγαν παχυνθείς.
ἀντισρ. δ'. Τίν' ἀνδρῶν γὰρ τοσόνδ' ἐθαύμασαν
Θεοί, καὶ ξυνέστιοι
Πόλεως, πουλύβοτοί γ' αἰῶν' ὅσον
Τότ' Οἰδίπουν βροτοί τιον
Ἀναρπαξάνδραν*
Κῆρ' ἀφελόντα χώρας;
στροφὴ ε'. Ἐπεὶ δ' ἀρτίφρων
Ἐγένετο μέλεος ἀθλίων

Γάμων, ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν,
Μαινομένᾳ κραδίᾳ
Δίδυμα κάκ' ἀπετέλεσσε
Πατροφόνῳ τε χερί·
Κρεισσοτέκνων* γ' ὀμμάτων ἐπλάγχθη·
ἀντισρ. ε. Τέκνοις δ' ἀραίας
Ἐφῆκεν, ἐπίκοτος* τροφᾶς,
Αἰ αἰ, πικρογλώσσους ἀράς,
Καί σφε σιδαρονόμῳ
Χερί ποτε διαλαχεῖν
Κτήματα· νῦν δὲ τρέω
Μὴ τελέσῃ καμψίπους* Ἐριννύς.

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Θαρσεῖτε παῖδες μητέρων τεθραμμέναι.
Πόλις πέφευγεν ἥδε δούλειον ζυγόν·
Πέπτωκεν ἀνδρῶν ὀμβρίμων κομπάσματα·
Πόλις δ' ἐν εὐδίᾳ τε, καὶ κλυδωνίου
Πολλαῖσι πληγαῖς ἄντλον οὐκ ἐδέξατο.
Στέγει δὲ πύργος, καὶ πύλας Φερεγγύοις
Ἐφραξάμεσθα μονομάχοισι προστάταις·
Καλῶς ἔχει τὰ πλεῖστ' ἐν ἑξ πυλώμασι·
Τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς Ἑβδομαγέτας*
Ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετ', Οἰδίπου γένει
Κραίνων παλαιὰς Λαΐου δυσβουλίας.

ΧΟΡΟΣ.

Τί δ' ἐστὶ πρᾶγος νεόκοτον* πόλει παρόν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

[Πόλις σέσωσται, βασιλέες δ' ὁμόσποροι]
Ἄνδρες τεθνᾶσιν ἐκ χερῶν αὐτοκτόνων . . .

ΧΟΡΟΣ.

Τίνες; τί δ' εἶπας; παραφρονῶ φόβῳ λόγου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Φρονοῦσα νῦν ἄκουσον, Οἰδίπου γένος . . .

ΧΟΡΟΣ.

Οἰ 'γὼ τάλαινα, μάντις εἰμὶ τῶν κακῶν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Οὐδ' ἀμφιλέκτως μὴν κατεσποδημένοι*.

ΧΟΡΟΣ.

Ἐκεῖθι κῆλθον; βαρέα γ' οὖν, ὅμως φράσον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Οὕτως ἀδελφαῖς χερσὶν ἠναίροντ' ἄγαν.

ΧΟΡΟΣ.

Ὄντως ὁ δαίμων κοινὸς ἦν ἀμφοῖν ἅμα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Αὐτὸς δ' ἀναλοῖ δῆτα δύσποτμον γένος.
Τοιαῦτα χαίρειν καὶ δακρύεσθαι πάρα·
Πόλιν μὲν εὖ πράσσουσαν, οἱ δ' ἐπιστάται,
Δισσῶ στρατηγώ, διελαχον σφυρηλάτῳ
Σκύθῃ σιδηρῳ κτημάτων παμπησίαν·
Ἔξουσι δ' ἣν λάβωσιν ἐν ταφῇ χθονά,
Πατρὸς κατ' εὐχὰς δυσπότμους φορούμενοι.
Πόλις σέσωσται· βασιλέοιν δ' ὁμοσπόροιν
Πέπωκεν αἷμα γαῖ' ὑπ' ἀλλήλων φονῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ μεγάλε Ζεῦ καὶ πολιοῦχοι
Δαίμονες, οἳ δὴ Κάδμου πύργους
Τούσδε ῥύεσθε·
Πότερον χαίρω, καὶπολολύξω
Πόλεως ἀσινεῖ* σωτῆρι,
Ἢ τοὺς μογεροὺς καὶ δυσδαίμονας
Ἀτέκνους κλαύσω πολεμάρχας;
Οἳ δῆτ' ὀρθῶς κατ' ἐπωνυμίαν
Καὶ πολυνεικεῖς
Ὤλοντ' ἀσεβεῖ διανοίᾳ.
στροφή. Ὦ μέλαινα καὶ τελεία
Γένεος Οἰδίπου τ' ἀρά,
Κακόν με καρδίαν τι περιπιτνεῖ κρύος·
Ἔτευξα τύμβῳ μέλος
Ὡς θυιάς, αἱματοσταγεῖς
Νεκροὺς κλύουσα δυσμόρως
Θανόντας· ἦ δύσορνις ἀ-
δε ξυναυλία* δορός.
ἀντιστρ. Ἐξέπραξεν, οὐδ' ἀπεῖπε
Πατρόθεν εὐκταία Φάτις·
Βουλαὶ δ' ἄπειστοι Λαΐου διήρκεσαν.
Μέριμνα δ' ἀμφὶ πτόλιν,
Καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται.
Ἰὼ πολύστονοι, τόδ' εἰρ-
γάσασθ' ἄπιστον· ἦλθε δ' αἰ-
ακτὰ πήματ' οὐ λόγῳ·
μονοστρ. Τάδ' αὐτόδηλα*, προῦπτος ἀγγέλου λόγος.

Διπλαῖ μέριμναι, διδυμάνορα*
Κάκ', αὐτοφόνα, δίμοιρα,
Τέλεια τάδε πάθη. τί φῶ;
Τί δ' ἄλλο γ' ἢ πόνοι πόνων,
Δόμων ἐφέστιοι;
Ἀλλὰ γόων, ὦ φίλαι, κατ' οὖρον
Ἐρέσσετ' ἀμφὶ κρατὶ πόμπιμον χεροῖν
Πίτυλον. ὃς αἰὲν δι' Ἀχέροντ' ἀμείβεται
Τὰν ἄστολον*, μελάγκροκον* θεωρίδα,
Τὰν ἀστιβῆ Ἀπόλλωνι, τὰν ἀνάλιον,
Πάνδοκον, εἰς ἀφανῆ τε χέρσον.
Ἀλλὰ γὰρ ἤκουσ' αἰδ' ἐπὶ πρᾶγος
Πικρὸν Ἀντιγόνη τ' ἠδ' Ἰσμήνη·
Θρῆνον ἀδελφοῖν σὺκ ἀμφιβόλως
Οἶμαί σφ' ἐρατῶν ἐκ βαθυκόλπων
Στηθέων ἥσειν, ἄλγος ἐπάξιον.
Ἡμᾶς δὲ δίκη, πρότερον φήμης,
Τὸν δυσκέλαδόν θ' ὕμνον Ἐριννύος
Ἰαχεῖν, Ἀίδα τ'
Ἐχθρὸν παιᾶν' ἐπιμέλπειν.

ΧΟΡΟΣ. ΑΝΤΙΓΟΝΗ. ΙΣΜΗΝΗ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ δυσαδελφόταται πασῶν, ὁπόσαι
Στρόφον* ἐσθῆσιν περιβάλλονται,
Κλαίω, στένομαι, καὶ δόλος οὐδεὶς
Μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῶς με λιγαίνειν*,

ΗΜΙΧΟΡΟΣ ά.

στροφὴ ά. Ἰὼ ἰὼ δύσφρονες,

Φίλων ἄπιστοι, καὶ κακῶν ἀτρύμονες,
Δόμους πατρῴους ἑλόν-
τες μέλεοι σὺν αἰχμᾷ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ β'.

Μέλεοι δῆθ', οἳ μελέους θανάτους
Εὕροντο δόμων ἐπὶ λύμᾳ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ ά.

ἀντιστρ. ά. Ἰὼ ἰὼ δωμάτων
Ἐρειψίτοιχοι *, καὶ πικρὰς μοναρχίας
Ἰδόντες, ἤδη διήλ-
λαχθε σιδάρῳ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ β'.

Κάρτα δ' ἀληθὴς πατρὸς Οἰδιπόδα
Πότνι' Ἐριννὺς ἐπέκρανεν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ ά.

στρ. β'. Δι' εὐωνύμων τετυμμένοι . . . .

ΗΜΙΧΟΡΟΣ β'.

Τετυμμένοι δῆθ', ὁμο-
σπλάγχνων * τε πλευρωμάτων.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ ά.

Αἰ αἰ δαιμόνιοι,
Αἰ αἰ δ' ἀντιφόνων
Θανάτων ἀραί.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ β'.

ἀντιστρ. β'. Διανταίαν μοι λέγεις πλαγάν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ ά.

Δόμοισι καὶ σώμασι
Πεπλαγμένους ἐνέπω.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ β'.

Ἀναυδάτῳ μένει
Ἀραίῳ τ' ἐκ πατρὸς
Διχόφρονι πότμῳ.

ΧΟΡΟΣ.

ἐπῳδός. Διήκει δὲ καὶ πόλιν
Στόνος, στένουσι πύργοι,
Στένει πέδον Φίλανδρον·
Μενεῖ κτέανά τ' ἐπιγόνοις,
Δι' ὧν αἰνομόροις
Δι' ὧν νεῖκος ἔβα,
Καὶ θανάτου τέλος.
Ἐμοιράσαντο δ' ὀξυκάρδιοι
Κτήμαθ', ὥστ' ἴσον λαχεῖν·
Διαλλακτῆρι δ' οὐκ ἀμεμφία Φίλοις,
Οὐδ' ἐπίχαρις Ἄρης.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ α'.

στρ. γ'. Σιδαρόπλακτοι μὲν ὧδ' ἔχουσι.
Σιδαροπλάκτους δὲ τοὺς μένουσι,
Τάχ' ἄν τις εἴποι, τίνες;
Τάφων πατρῴων λάχη.
Δεινὰν μάλ' ἀχὼ δ' ἐπ' αὐτοῖς
Προπέμπει δαϊ-
κτὴρ γόος, αὐτόστονος *, αὐτοπήμων *,
Οὐ Φιλόφρων, οὐ Φιλογαθής, ἐτύμως δακρυχέων
Ἐκ φρενός, ἆ, κλαιομένας μου, μινύθει,
Τοῖνδε δυεῖν ἀνάκτοιν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ β'.

ἀντιστρ. γ'. Πάρεστι δ' εἰπεῖν ἐπ' ἀθλίοισιν,

Ὡς ἐρξάτην πολλὰ μὲν πολίτας,
Ξένων δὲ πάντων στίχας
Πολυφθόρους ἐν δαΐ.
Δυσδαίμων σφὶν ἁ τεκοῦσα
Πρὸ πασῶν γυναι-
κῶν ὁπόσαι τεκνογόνοι κέκληνται.
Παῖδα τὸν αὐτᾶς πόσιν αὐτᾷ θεμένα, τούσδ' ἔτεχ' οἱ
Δ' ὧδ' ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλλαλοφόνοις
Χερσὶν ὁμορσπόροισιν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ α'.

στρ. δ'. Ὁμόσποροι δῆτα καὶ πανωλέθριοι
Διατομαῖς* οὐ φίλαις,
Ἔριδι μαινομένᾳ,
Νείκεος ἐν τελευτᾷ.
Πέπαυται δ' ἔχθος, ἐν δὲ γαίᾳ
Ζωᾷ φανορρύτῳ
Μέμικται, κάρτα δ' εἴσ' ὅμαιμοι.
Πικρὸς λυτὴρ νεικέων,
Ὁ πόντιος ξεῖνος ἐκ
Πυρὸς συθεὶς θηκτὸς σίδαρος·
Πικρὸς δὲ χρημάτων
Κακὸς δατητὰς Ἄρης,
Ἀράν γε πατρὸς τιθεὶς ἀληθῆ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ β'.

ἀντιστρ. δ'. Ἔχουσι μοῖραν λαχόντες, ὦ μέλεοι
Διοδότων* ἀχέων·
Ὑπὸ δὲ σώματι γᾶς
Πλοῦτος ἄβυσσος ἔσται.
Ἰὼ πολλοῖς ἐπανθήσαντες

Πόνοις ἀεὶ δόμοι·
Τελευτᾷ δ' αἴδ' ἐπηλάλαξαν
Ἀραὶ τὸν ὀξὺν νόμον,
Τετραμμένου παντρόπῳ
Φυγᾷ γένους. Ἔστακε δ' Ἄτας
Τρόπαιον ἐν πύλαις,
Ἐν αἷς ἐθείνοντο, καὶ
Δυοῖν κρατήσας ἔληξε δαίμων.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

στροφή. Ἰὼ Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά,
Πότνια τ' Οἰδίπου σκιά,
Μέλαινα τ' Ἐρινύς, ἦ μεγασθενής τις εἶ.
Ἠέ, ἠέ, μαίνεται γόοισι Φρήν.

ΙΣΜΗΝΗ.

Ἐντός σε καρδία στένει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἰώ, ἰώ πολυδάκρυτε σύ.

ΙΣΜΗΝΗ.

Σύ δ' αὖτε καὶ πανάθλιε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Παισθεὶς ἔπαισας.

ΙΣΜΗΝΗ.

Σύ δ' ἔθανες κατακτανών.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Δορὶ δ' ἔκτανες.

ΙΣΜΗΝΗ.

Δορὶ δ' ἔθανες.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Πρὸς Φίλου γ' ἔφθισο.

ΙΣΜΗΝΗ.

Καὶ φίλον ἔκτανες.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Μελεόπονος*.

ΙΣΜΗΝΗ.

Μελεοπαθής*.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἴτω γόος.

ΙΣΜΗΝΗ.

Ἴτω δάκρυα.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ὀλοὰ λέγειν.

ΙΣΜΗΝΗ.

Ὀλοὰ δ' ὁρᾶν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἀχέων τοίων τάδ' ἐγγύθεν.

ΙΣΜΗΝΗ.

* * * * * * * *

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Πέλας δ' αἵδ' ἀδελφαί.

ΙΣΜΗΝΗ.

Πέλας τῶνδ' ἀδελφῶν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ὀλοὰ λέγειν.

ΙΣΜΗΝΗ.

Ὀλοὰ δ' ὁρᾶν.

ἀντιστ. Ἰὼ Μοῖρα βαρυδότειρα μογερά,

Πότνια δ' Οἰδίπου σκιά,
Μέλαινά τ' Ἐρινύς, ἦ μεγασθενής τις εἶ.

ΙΣΜΗΝΗ.

Ἠὲ ἠέ, δυσθέατα πήματ' ἐ-
δείξατ' ἐκ Φυγᾶς ἐμοί.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Οὐδ' ἵκεθ' ὡς κατέκτανε.

ΙΣΜΗΝΗ.

Σωθεὶς δὲ πνεῦμ' ἀπώλεσεν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἀπώλεσε δῆτα.

ΙΣΜΗΝΗ.

Καὶ τὸ τοῦδ' ἐνόσφισε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Τάλαν γένος.

ΙΣΜΗΝΗ.

Τάλανα παθόν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Τάλανα δίστονα κήδε' ὁμώνυμα.

ΙΣΜΗΝΗ.

Δίυγρα διπάλτων πημάτων.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Σὺ τοίνυν οἶσθα διαπερῶν.

ΙΣΜΗΝΗ.

Σὺ δ' οὐδὲν ὕστερον μαθών.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἐπεὶ κατῆλθες ἐς πόλιν.

ΙΣΜΗΝΗ.

Δορός γε τῷδ' ἀντηρέτας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Πρόκεισαι φονευθείς.

ΙΣΜΗΝΗ.

Πρόκεισαι κατακτάς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ὀλοὰ λέγειν.

ΙΣΜΗΝΗ.

Ὀλοὰ δ' ὁρᾶν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

ἐπῳδός. Ἰώ, ἰὼ πόνος, ἰώ, ἰὼ κακὰ
Δώμασι καὶ χθονί, πρὸ πάντων δ' ἐμοί. 975

ΙΣΜΗΝΗ.

Ἰὼ ἰώ, καὶ πρόσω γ' ἐμοί.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἰὼ δυςπότμων κακῶν, ἄναξ
Ἐτεόκλεις, ἀρχηγέτα.

ΙΣΜΗΝΗ.

Ἰὼ πάντων πουλυπονώτατοι.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἄτᾳ. 980

ΙΣΜΗΝΗ.

Ἰὼ ἰώ, ποῦ σφε θήσομεν χθονός;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἰώ, ὅπου τιμιώτατον.

ΙΣΜΗΝΗ.

Ἰὼ ἰώ, πῆμα πατρὶ πάρευναν.

ΧΟΡΟΣ. ΑΝΤΙΓΟΝΗ. ΙΣΜΗΝΗ. ΚΗΡΥΞ.

ΚΗΡΥΞ.

Δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ
Δήμου προβούλοις τῆσδε Καδμείας πόλεως·
Ἐτεοκλέα μὲν τόνδ' ἐπ' εὐνοίᾳ χθονὸς
Θάπτειν ἔδοξε γῆς φίλαις κατασκαφαῖς·
Εἴργων γὰρ ἐχθρούς, θάνατον εἴλετ' ἐν πόλει·
Ἱερῶν πατρῴων δ' ὅσιος ὢν μομφῆς ἄτερ
Τέθνηκεν, οὕπερ τοῖς νέοις θνήσκειν καλόν.
Οὕτω μὲν ἀμφὶ τοῦδ' ἐπέσταλται λέγειν.
Τούτου δ' ἀδελφὸν τόνδε Πολυνείκους νεκρὸν
Ἔξω βαλεῖν ἄθαπτον, ἁρπαγὴν κυσίν,
Ὡς ὄντ' ἀναστατῆρα Καδμείας χθονός,
Εἰ μὴ θεῶν τις ἐμποδὼν ἔστη δορὶ
Τῷ τοῦδ'· ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται
Θεῶν πατρῴων, οὓς ἀτιμάσας ὅδε,
Στρατεύμ' ἐπακτὸν ἐμβαλών, ἥρει πόλιν.
Τούτου πετεινῶν τόνδ' ὑπ' οἰωνῶν δοκεῖ
Ταφέντ' ἀτίμως, τοὐπιτίμιον λαβεῖν·
Καὶ μήθ' ὁμαρτεῖν τυμβοχόα χειρώματα,
Μήτ' ὀξυμόλποις προσσέβειν οἰμώγμασιν,
Εἶναι δ' ἄτιμον ἐκφορᾶς φίλων ὕπο.
Ταῦτ' ἀμφὶ τοῦδ' ἔδοξε Καδμείων τέλει.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἐγὼ δὲ Καδμείων γε προστάταις λέγω,
Ἢν μή τις ἄλλος τόνδε συνθάπτειν θέλῃ,
Ἐγώ σφε θάψω, κἀνὰ κίνδυνον βαλῶ,
Θάψασ' ἀδελφὸν τὸν ἐμόν, οὐδ' αἰσχύνομαι

Ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει.
Δεινὸν τὸ κοινὸν σπλάγχνον, οὗ πεφύκαμεν,
Μητρὸς ταλαίνης, κἀπὸ δυστήνου πατρός.
Τοιγὰρ θέλουσ' ἄκοντι κοινώνει κακῶν
Ψυχή, θανόντι ζῶσα, συγγόνῳ φρενί.
Τούτου δὲ σάρκας οὐδὲ κοιλογάστορες
Λύκοι σπάσονται· μὴ δοκησάτω τινί.
Τάφον γὰρ αὐτὴ καὶ κατασκαφὰς ἐγώ,
Γυνὴ περ οὖσα, τῷδε μηχανήσομαι,
Κόλπῳ φέρουσα βυσσίνου πεπλώματος,
Καὐτὴ καλύψω· μηδέ τῳ δόξῃ πάλιν·
Θάρσει, παρέσται μηχανὴ δραστήριος.

ΚΗΡΥΞ.

Αὐδῶ πόλιν σε μὴ βιάζεσθαι τόδε.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Αὐδῶ σε μὴ περισσὰ κηρύσσειν ἐμοί.

ΚΗΡΥΞ.

Τραχύς γε μέντοι δῆμος ἐκφυγὼν κακά.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Τράχυν', ἄθαπτος οὗτος οὐ γενήσεται.

ΚΗΡΥΞ.

Ἀλλ' ὃν πόλις στυγεῖ, σὺ τιμήσεις τάφῳ;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἤδη τὰ τοῦδ' οὐκ ἠτετίμηται θεοῖς.

ΚΗΡΥΞ.

Οὔ, πρίν γε χώραν τήνδε κινδύνῳ βαλεῖν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Παθὼν κακῶς, κακοῖσιν ἀντημείβετο.

ΚΗΡΥΞ.

Ἀλλ' εἰς ἅπαντας ἀνθ' ἑνὸς τόδ' ἔργον ἦν.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ.

Ἔρις περαίνει μῦθον ὑστάτη θεῶν.
Ἐγὼ δὲ θάψω τόνδε· μὴ μακρηγόρει.

ΚΗΡΥΞ.

Ἀλλ' αὐτόβουλος ἴσθ'· ἀπεννέπω δ' ἐγώ.

ΧΟΡΟΣ.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ ά.

Φεῦ Φεῦ.
Ὦ μεγάλαυχοι καὶ Φθερσιγενεῖς
Κῆρες Ἐριννύες, αἵτ' Οἰδιπόδα
Γένος ὠλέσατε πρυμνόθεν οὕτως.
Τί πάθω; τί δὲ δρῶ; τί δὲ μήσωμαι;
Πῶς τολμήσω μήτε σὲ κλάειν,
Μήτε προπέμπειν ἐπὶ τύμβον;
Ἀλλὰ Φοβοῦμαι καὶποτρέπομαι
Δεῖμα πολιτῶν.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ β'.

Σύ γε μὴν πολλῶν πενθητήρων
Τεύξει· κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγους
Μονόκλαυτον* ἔχων θρῆνον ἀδελΦῆς
Εἶσιν. τίς ἂν οὖν ταῦτα πίθοιτο;

ΗΜΙΧΟΡΟΣ ά.

Δράτω τε πόλις καὶ μὴ δράτω
Τοὺς κλαίοντας Πολυνείκην.
Ἡμεῖς μὲν ἴμεν, καὶ ξυνθάψομεν
Αἵδε πρόπομποι· καὶ γὰρ γενεᾷ
Κοινὸν τόδ' ἄχος, καὶ πόλις ἄλλως
Ἄλλοτ' ἐπαινεῖ τὰ δίκαια.

ΗΜΙΧΟΡΟΣ β'.

Ἡμεῖς δ' ἅμα τῷδ', ὡσπερ τε πόλις
Καὶ τὸ δίκαιον ξυνεπαινεῖ·
Μετὰ γὰρ μάκαρας καὶ Διὸς ἰσχὺν
Ὅδε Καδμείων ἤρυξε πόλιν
Μὴ 'νατραπῆναι, μηδ' ἀλλοδαπῶν
Κύματι Φωτῶν
Κατακλυσθῆναι ταμάλιστα.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΤΡΑΓΩΙΔΙΑ

ΠΕΡΣΑΙ.

SOMMAIRE

De la Tragédie des Perses.

XERXÈS voulant détruire la puissance des Grecs, avoit rassemblé une armée innombrable et dépeuplé ainsi ses vastes provinces.

A l'entrée de la scène, les vieillards (*) auxquels, pendant son absence, Xerxès a confié le soin du gouvernement, déplorent la solitude où se trouve la patrie et retraçent les noms des généraux et des peuples qui ont pris part à cette expédition. Peu rassurés par les millions de soldats que le Prince traîne à sa suite, ils tremblent que les Dieux irrités ne préparent aux Perses une effrayante catastrophe. — Pendant ces tristes réflexions, la mère de Xerxès, Atossa vient sur la scène. Elle est inquiète et troublée. Elle a eu, dit-elle, cette nuit même un songe qui lui a montré clairement les désastres qui attendent son fils. Pour détourner, s'il est possible, ce présage, les vieillards lui conseillent d'adresser aux Dieux ses supplications et de fléchir, par des libations et par des vœux, le Roi son époux, dont l'ombre auguste lui est apparue. Atossa promet de suivre ce conseil; puis elle ques-

(*) Ces vieillards forment le *Chœur*.

tionne le Chœur sur la situation d'Athènes, sur ses richesses, son gouvernement, ses forces militaires. — Dans cet instant arrive un messager qni annonce que l'armée des Perses est détruite. Un cri de désespoir remplit la scène : les gémissemens du Chœur et ceux du messager se confondent. Atossa, d'abord consternée, rompt enfin le silence; mais instruite que son fils a échappé au carnage, elle prête bientôt une oreille plus calme au récit détaillé de ce funeste évènement; ensuite elle va préparer les sacrifices destinés aux mânes de son époux. — Le Chœur, demeuré seul, s'afflige profondément sur le sort de tant de veuves privées de leurs époux, de tant de mères qui ont perdu leurs fils, de tant de capitaines massacrés, de tant de vaisseaux engloutis. — Atossa revient sur la scène, et pendant qu'elle fait des libations sur la tombe de Darius, le Chœur par des hymnes funèbres, évoque l'ombre de ce monarque, que la Reine veut consulter dans ces momens critiques. Du sein des enfers, Darius entend la voix qui l'appelle et paroît. A l'ouïe de tout ce qui s'est passé, il ne doute pas que les Dieux, par ce désastre, n'aient voulu punir l'orgueil de Xerxès; il prédit même de nouvelles défaites, et conjure son peuple de respecter la puissance d'Athènes et de ne plus porter les armes contre les Grecs; enfin il recommande aux vieillards de rabattre

la fierté de son fils, et à la Reine de préparer des vêtemens pour ce prince dont les habits sont en lambeaux. Après ce discours l'ombre se retire. — Atossa rentre dans le palais et le Chœur chante un hymne magnifique à la louange du roi Darius. — Dans la dernière scène, Xerxès lui-même arrive et, avouant sans détour le chagrin et la honte qu'il éprouve, il prie le Chœur de joindre ses lamentations aux siennes.

ΤΑ ΤΟΥ ΔΡΑΜΑΤΟΣ ΠΡΟΣΩΠΑ.

ΧΟΡΟΣ.

ΑΤΟΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

ΔΑΡΕΙΟΥ ΕΙΔΩΛΟΝ.

ΞΕΡΞΗΣ.

ΑΙΣΧΥΛΟΥ

ΠΕΡΣΑΙ.

ΧΟΡΟΣ.

Τάδε μὲν Περσῶν τῶν οἰχομένων
Ἑλλάδ' ἐς αἶαν πιστὰ καλεῖται,
Καὶ τῶν ἀφνεῶν καὶ πολυχρύσων
Ἑδράνων Φύλακες, κατὰ πρεσβείαν
Οὓς αὐτὸς ἄναξ Ξέρξης βασιλεὺς
Δαρειογενὴς
Εἵλετο χώρας ἐφορεύειν.
Ἀμφὶ δὲ νόστῳ τῷ βασιλείῳ
Καὶ πολυχρύσου στρατιᾶς ἤδη
Κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται
Θυμὸς ἔσωθεν.
Πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς
Οἴχωκεν· νέον δ' ἄνδρα βαύζει.
Κοὔτε τις ἄγγελος, οὔτε τις ἱππεὺς
Ἄστυ τὸ Περσῶν ἀφικνεῖται·
Οἵτε τὸ Σούσων, ἠδ' Ἀγβατάνων
Καὶ τὸ παλαιὸν Κίσσινον ἔρκος
Προλιπόντες ἔβαν, οἱ μὲν ἐφ' ἵππων,
Οἱ δ' ἐπὶ ναῶν, πεζοί τε βάδην

Πολέμου στῖφος παρέχοντες·
Οἷος Ἀμίστρης, ἠδ' Ἀρταφρένης
Καὶ Μεγαβάζης, ἠδ' Ἀστάσπης,
Ταγοὶ Περσῶν,
Βασιλῆς βασιλέως ὕποχοι μεγάλου
Σοῦνται, στρατιᾶς πολλῆς ἔφοροι
Τοξοδάμαντές τ' ἠδ' ἱπποβάται
Φοβεροὶ μὲν ἰδεῖν, δεινοὶ δὲ μάχην
Ψυχῆς εὐτλήμονι δόξῃ.
Ἀρτεμβάρης θ' ἱππιοχάρμης,
Καὶ Μασίστρης, ὅ τε τοξοδάμας
Ἐσθλὸς Ἰμαῖος, Φαραυδάκης θ',
Ἵππων τ' ἐλατὴρ Σωσθάνης.
Ἄλλους δ' ὁ μέγας καὶ πολυθρέμμων
Νεῖλος ἔπεμψεν· Σουσισκάνης,
Πηγασταγὼν Αἰγυπτιογενής,
Ὅ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων
Μέγας Ἀρσάμης, τάς τ' ὠγυγίους
Θήβας ἐφέπων Ἀριόμαρδος,
Καὶ ἐλειοβάται ναῶν ἐρέται
Δεινοί, πλῆθός τ' ἀνάριθμοι·
Ἀβροδιαίτων δ' ἕπεται Λυδῶν
Ὄχλος, οἵ τ' ἐπίπαν ἠπειρογενὲς
Κατέχουσιν ἔθνος, Μιτραγαθὴς
Ἀρκεύς τ' ἀγαθός, βασιλῆς δίοποι·
Καὶ πολύχρυσοι Σάρδεις, ἐπόχους
Ἅρμασι πολλοῖς ἐξορμῶσιν,
Δίῤῥυμά * τε καὶ τρίῤῥυμα τέλη,
Φοβερὰν ὄψιν προσιδέσθαι.

Στεῦνται δ' ἱεροῦ Τμώλου πελάται
Ζυγὸν ἀμφιβαλεῖν δούλιον Ἑλλάδι
Μάρδων, Θάρυβις, λόγχης ἄκμονες,
Καὶ ἀκοντισταὶ Μυσοί. Βαβυλὼν δ'
Ἡ πολύχρυσος πάμμικτον ὄχλον
Πέμπει Φύρδην, ναῶν τ' ἐπόχους
Καὶ τοξουλκῷ* λήματι πιστούς.
Τὸ μαχαιροφόρον τ' ἔθνος ἐκ πάσης
Ἀσίας ἕπεται,
Δειναῖς βασιλέως ὑπὸ πομπαῖς.
Τοιόνδ' ἄνθος Περσίδος αἴης
Οἴχεται ἀνδρῶν·
Οὓς πέρι πᾶσα χθὼν Ἀσιῆτις
Θρέψασα, πόθῳ στένεται μαλερῷ·
Τοκέες τ' ἄλοχοί θ' ἡμερόλεγδον*
Τείνοντα χρόνον τρομέονται.

στροφή. Πεπέρακε μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη
Βασίλειος στρατὸς εἰς ἀντίπορον
Γείτονα χώραν,
Λινοδέσμῳ σχεδίᾳ πορθμὸν ἀμείψας
Ἀθαμαντίδος Ἕλλας
Πολύγομφον ὅδισμα,
Ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου.

ἀντιστρ. Πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἄρχων
Ἐπὶ πᾶσαν χθόνα ποιμανόριον
Θεῖον ἐλαύνει
Διχόθεν, πεζονόμους* ἔκ τε θαλάσσης,
Ὀχυροῖσι πεποιθὼς
Στυφελοῖς ἑέ[illegible]φ[illegible]ς[illegible]*, χρυ-

σογόνου γενεᾶς ἰσόθεος Φώς.
μονόστρ. Κυάνεον δ' ὄμμασι λεύσσων
Φονίου δέργμα δράκοντος,
Πολύχειρ, καὶ πολυναύτης,
Σύριόν θ' ἅρμα διώκων,
Ἐπάγει δουρικλύτοις ἀν-
δράσι τοξοδάμονα* ἄρην.
Δόκιμος δ' οὔ τις ὑποστὰς
Μεγάλῳ ῥεύματι Φωτῶν
Ἐχυροῖς ἔρκεσιν εἴργειν
Ἄμαχον κῦμα θαλάσσης.
Ἀπρόξοιστος γὰρ ὁ Περσῶν
Στρατός, ἀλκίφρων τε λαός·
Δολόμητιν δ' ἀπάταν θεοῦ
Τίς ἀνὴρ θνατὸς ἀλύξει;
Τίς ὁ κραιπνῷ ποδὶ πηδή-
ματος εὐπετέος ἀνάσσων;
Φιλόφρων γὰρ σαίνου-
σα τὸ πρῶτον, παράγει
Βροτὸν εἰς ἀρκύστατα,
Τόθεν οὐκ ἔστιν ὑπὲρ θνα-
τὸν ἀλύξαντα φυγεῖν.
στροφὴ ά. Θεόθεν γὰρ κατὰ μοῖρ'
Ἐκράτησεν τὸ παλαι-
όν, ἐπέσκηψε* δὲ Πέρσαις
Πολέμους πυργοδαΐκτους
Διέπειν, ἱππιοχάρμας
Τε κλόνους, πόλεών τ' ἀναστάσεις.
ἀντιστρ. ά. Ἔμαθον δ' εὐρυπόροι-

ὁ θαλάσσας πολιαι-
νομένας πνεύματι λάβρῳ
Ἐξορᾶν πόντιον ἅλσος,
Πίσυνοι λεπτοδόμοις πεί-
σμασι, λαοπόροις* τε μηχαναῖς.
στροφὴ β'. Ταῦτά μοι μελαγχίτων
φρὴν ἀμύσσεται Φόβῳ,
Ὀά, Περσικοῦ στρατεύματος,
Τοῦτο μὴ πόλις πύθη-
ται κέναυδρον μέγ'
Ἄστυ Σουσίδος,
ἀντιστρ. β'. Καὶ τὸ Κίσσινον πόλισμ'
Ἀντίδουπον ἔσσεται·
Ὀά, τοῦτ' ἔπος γυναικοπλη-
θὴς ὅμιλος ἀπύων·
Βυσσίνοις δ' ἐν πέ-
πλοις πέσῃ λακίς.
στροφὴ γ'. Πᾶς γὰρ ἱππηλάτας
Καὶ πεδοστιβὴς λεὼς
Σμῆνος ὡς ἐκλέλοιπε
Μελισσᾶν, σὺν ὀρχάμῳ στρατοῦ,
Τὸν ἀμφίζευκτον* ἐξα-
μείψας ἀμφοτέρας ἅλιον
Πρῶνα κοινὸν αἴας.
ἀντιστρ. γ'. Λέκτρα δ' ἀνδρῶν πόθῳ
Πίμπλαται δακρύμασι·
Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς,
Ἑκάστα δ' ὀθνῃ Φιλάνορι
Τὸν αἰχμάεντα θοῦρον

Εὐνατῆρα* προπεμψαμένα
Λείπεται μονόζυξ*.

μονόστρ. Ἀλλ' ἄγε, Πέρσαι, τόδ' ἐνεζόμενοι
Στέγος ἀρχαῖον,
Φροντίδα κεδνὴν καὶ βαθύβουλον
Θώμεθα, χρεία δὲ προσήκει,
Πῶς ἄρα πράσσει Ξέρξης, βασιλεὺς
Δαρειογενής, τὸ πατρωνύμιον
Γένος ἀμέτερον;
Πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν,
Ἢ δορυκράνου*
Λόγχης ἰσχὺς κεκράτηκεν;
Ἀλλ' ἥδε θεῶν ἴσον ὀφθαλμοῖς
Φάος ὁρμᾶται μήτηρ βασιλέως,
Βασίλεια δ' ἐμὴ, τὴν πρεσπίτνω.
Καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν
Πάντας μύθοισι προσαυδᾶν.

ΧΟΡΟΣ. ΑΤΟΣΣΑ.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ βαθυζώνων ἄνασσα Περσίδων ὑπερτάτη,
Μῆτερ ἡ Ξέρξου γεραιά, χαῖρε, Δαρείου γύναι,
Θεοῦ μὲν εὐνάτειρα Περσῶν, θεοῦ δὲ καὶ μήτηρ ἔφυς,
Εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατοῦ.

ΑΤΟΣΣΑ.

Ταῦτα δὴ λιποῦσ' ἱκάνω χρυσεοστόλμους δόμους
Καὶ τὸ Δαρείου τε κἀμὸν κοινὸν εὐναστήριον·
Καί με καρδίαν ἀμύσσει Φροντὶς· ἐς δ' ὑμᾶς ἐρῶ
Μῦθον, οὐδαμῶς ἐμαυτῆς οὖσ' ἀδείμαντος, φίλοι,

Μὴ μέγας πλοῦτος κονίσας οὖδας ἀνατρέψῃ ποδὶ
Ὄλβον, ὃν Δαρεῖος ἦρεν οὐκ ἄνευ θεῶν τινός.
Ταῦτά μοι μέριμν' ἄΦραστός ἐστιν ἐν Φρεσὶν διπλῆ,
Μήτε χρημάτων ἀνάνδρων πλῆθος ἐν τιμῇ σέβειν,
Μήτ' ἀχρημάτοισι λάμπειν Φῶς, ὅσον σθένος πάρα.
Ἔστι γὰρ πλοῦτος γ' ἀμεμΦής, ἀμΦὶ δ' ὀΦθαλμοῖς Φόβος.
Ὄμμα γὰρ δόμων νομίζω, δεσπότου παρουσίαν.
Πρὸς ταῦθ', ὡς οὕτως ἐχόντων τῶνδε, σύμβουλοι λόγου
Τοῦδε μοι γίνεσθε, Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα.
Πάντα γὰρ τὰ κέδν' ἐν ὑμῖν ἐστί μοι βουλεύματα.

ΧΟΡΟΣ.

Εὖ τόδ' ἴσθι, γῆς ἄνασσα τῆσδε, μή σε δὶς Φράσαι
Μήτ' ἔπος, μήτ' ἔργον, ὧν ἂν δύναμις ἡγεῖσθαι θέλῃ.
Εὐμενεῖς γὰρ ὄντας ἡμᾶς τῶνδε συμβούλους καλεῖς.

ΑΤΟΣΣΑ.

Πολλοῖς μὲν ἀεὶ νυκτέροις ὀνείρασι
Ξύνειμ', ἀΦ' οὗπερ παῖς ἐμὸς, στείλας στρατὸν,
Ἰαόνων γῆν οἴχεται πέρσαι θέλων·
Ἀλλ' οὔ τι πω τοιόνδ' ἐναργὲς εἰδόμην,
Ὡς τῆς πάροιθεν εὐΦρόνης· λέξω δέ σοι.
Ἐδοξάτην μοι δύο γυναῖκ' εὐείμονε,
Ἡ μὲν πέπλοισι Περσικοῖς ἠσκημένη,
Ἡ δ' αὖτε Δωρικοῖσιν, εἰς ὄψιν μολεῖν,
Μεγέθει τε τῶν νῦν ἐκπρεπέστατα πολύ,
Κάλλει τ' ἀμώμω, καὶ κασιγνήτα γένους
Ταὐτοῦ· πάτραν δ' ἔναιον, ἡ μὲν Ἑλλάδα
Κλήρῳ λαχοῦσα γαῖαν, ἡ δὲ βάρβαρον.
Τούτω στάσιν τιν', ὡς ἐγὼ 'δόκουν ὁρᾶν,
Ἔτευχον ἀλλήλῃσι· παῖς δ' ἐμὸς μαθὼν

Κατεῖχε, κἀπράϋνεν, ἅρμασιν δ' ὕπο
Ζεύγνυσιν αὐτώ, καὶ λέπαδν' ἐπ' αὐχένων
Τίθησι. Χ' ἡ μὲν τῇδ' ἐπυργοῦτο στολῇ,
Ἐν ἡνίαισι δ' εἶχεν εὔαρκτον* στόμα·
Ἡ δ' ἐσφάδαζε, καὶ χεροῖν ἔντη δίφρου
Διασπαράσσει, καὶ ξυναρπάζει βίᾳ
Ἄνευ χαλινῶν, καὶ ζυγὸν θραύει μέσον.
Πίπτει δ' ἐμὸς παῖς, καὶ πατὴρ παρίσταται
Δαρεῖος οἰκτείρων σφέ. Τὸν δ' ὅπως ὁρᾷ
Ξέρξης, πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι.
Καὶ ταῦτα μὲν δὴ νυκτὸς εἰσιδεῖν λέγω.
Ἐπεὶ δ' ἀνέστην, καὶ χεροῖν καλλιῤῥόου
Ἔψαυσα πηγῆς, ξὺν θυηπόλῳ χερὶ
Βωμῷ προσέστην, ἀποτρόποισι δαίμοσι
Θέλουσα θῦσαι πέλανον, ὧν τέλη τάδε·
Ὁρῶ δὲ φεύγοντ' ἀετὸν πρὸς ἑσχάραν
Φοίβου· φόβῳ δ' ἄφθογγος ἑστάθην, φίλοι·
Μεθύστερον δὲ κίρκον εἰσορῶ δρόμῳ
Πτεροῖς ἐφορμαίνοντα, καὶ χηλαῖς κάρα
Τίλλονθ'· ὁ δ' οὐδὲν ἄλλο γ', ἢ πτήξας δέμας
Παρεῖχε. Ταῦτ' ἔμοιγε δείματ' ἔστ' ἰδεῖν,
Ὑμῖν δ' ἀκούειν. Εὖ δ' ἄρ' ἴστε, παῖς ἐμὸς
Πράξας μὲν εὖ, θαυμαστὸς ἂν γένοιτ' ἀνήρ·
Κακῶς δὲ πράξας, οὐχ ὑπεύθυνος πόλει,
Σωθεὶς δ' ὁμοίως τῇσδε κοιρανεῖ χθονός.

ΧΟΡΟΣ.

Οὔ σε βουλόμεσθα, μῆτερ, οὔτ' ἄγαν φοβεῖν λόγοις,
Οὔτε θαρσύνειν· θεοὺς δὲ προστροπαῖς ἱκνουμένη,
Εἴ τι φλαῦρον εἶδες, αἰτοῦ τῶνδ' ἀποτροπὴν τελεῖν,

Τὰ δ' ἀγάθ' ἐκτελῇ γενέσθαι σοί τε καὶ τέκνοις σέθεν,
Καὶ πόλει, φίλοις τε πᾶσι. Δεύτερον δὲ χρὴ χοὰς
Γῇ τε καὶ Φθιτοῖς χέασθαι· πρευμενῆ δ' αἰτοῦ τάδε
Σὸν πόσιν Δαρεῖον, ὅνπερ φῆς ἰδεῖν κατ' εὐφρόνην,
Ἐσθλά σοι πέμπειν, τέκνῳ τε, γῆς ἔνερθεν ἐς φάος· 220
Τἄμπαλιν δὲ τῶνδε γαίας κάτοχ' ἀμαυροῦσθαι σκότῳ.
Ταῦτα, θυμόμαντις* ὤν, σοὶ πρευμενῶς παρῄνεσα.
Εὖ δὲ πανταχῇ τελεῖν σοι τῶνδε κρίνομεν πέρι.

ΑΤΟΣΣΑ.

Ἀλλὰ μὴν εὔνους γ' ὁ πρῶτος τῶνδ' ἐνυπνίων κριτής,
Παιδὶ καὶ δόμοις ἐμοῖσι τήνδ' ἐκύρωσας φάτιν· 225
Ἐκτελοῖτο δὴ τὰ χρηστά. Ταῦτα δ', ὡς ἐφίεσαι,
Πάντα θήσομεν θεοῖσι, τοῖς τ' ἔνερθε γῆς φίλοις,
Εὖτ' ἂν εἰς οἴκους μόλωμεν. Κεῖνα δ' ἐκμαθεῖν θέλω,
Ὦ φίλοι, ποῦ τὰς Ἀθήνας φασὶν ἱδρύσθαι χθονός.

ΧΟΡΟΣ.

Τῆλε πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος Ἡλίου φθιναέμασιν. 230

ΑΤΟΣΣΑ.

Ἀλλὰ μὴν ἵμειρ' ἐμὸς παῖς τήνδε θηράσαι πόλιν.

ΧΟΡΟΣ.

Πᾶσα γὰρ γένοιτ' ἂν Ἑλλὰς βασιλέως ὑπήκοος.

ΑΤΟΣΣΑ.

Ὧδέ τις πάρεστιν αὐτοῖς ἀνδροπλήθεια στρατοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ στρατὸς τοιοῦτος ἔρξας πολλὰ δὴ Μήδους κακά.

ΑΤΟΣΣΑ.

Καὶ τί πρὸς τούτοισιν ἄλλο; πλοῦτος ἐξαρκὴς δόμοις; 235

ΧΟΡΟΣ.

Ἀργύρου πηγή τις αὐτοῖς ἐστι, θησαυρὸς χθονός.

ΑΤΟΣΣΑ.

Πότερα γὰρ τοξουλκὸς αἰχμὴ διὰ χερῶν αὐτοῖς πρέπει;

ΧΟΡΟΣ.

Οὐδαμῶς· ἔγχη σταδαῖα*, καὶ Φερέσπιδες σαγαί.

ΑΤΟΣΣΑ.

Τίς δὲ ποιμάνωρ ἔπεστι κἀπιδεσπόζει στρατοῦ;

ΧΟΡΟΣ.

Οὔ τινος δοῦλοι κέκληνται Φωτός, οὐδ' ὑπήκοοι.

ΑΤΟΣΣΑ.

Πῶς ἂν οὖν μένοιεν ἄνδρας πολεμίους ἐπήλυδας;

ΧΟΡΟΣ.

Ὥστε Δαρείου πολύν τε καὶ καλὸν Φθεῖραι στρατόν.

ΑΤΟΣΣΑ.

Δεινά τοι λέγεις ἰόντων τοῖς τεκοῦσι Φροντίσαι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ', ἐμοὶ δοκεῖν, τάχ' εἴσει πάντα νημερτῆ λόγον·
Τοῦδε γὰρ δράμημα Φωτὸς Περσικὸν πρέπει μαθεῖν,
Καὶ Φέρει σαΦές τι πρᾶγος, ἐσθλὸν ἢ κακὸν κλύειν.

ΑΓΓΕΛΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΑΤΟΣΣΑ.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὦ γῆς ἀπάσης Ἀσιάδος πολίσματα,
Ὦ Περσὶς αἶα, καὶ πόλις, πλούτου λιμήν,
Ὡς ἐν μιᾷ πληγῇ κατέΦθαρται πολὺς
Ὄλβος, τὸ Περσῶν δ' ἄνθος οἴχεται πεσόν.
Ὤι μοι, κακὸν μὲν πρῶτον ἀγγέλλειν κακά·
Ὅμως δ' ἀνάγκη πᾶν ἀναπτύξαι πάθος
Πέρσαις· στρατὸς γὰρ πᾶς ὄλωλε βαρβάρων.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ α'. Ἄνι', ἄνια * κακὰ
Νεόκοτα *, καὶ δάϊ', αἲ, αἲ.
Διαίνεσθε, Πέρσαι,
Τόδ' ἄχος κλύοντες.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὡς πάντα γ' ἔστ' ἐκεῖνα διαπεπραγμένα·
Καὐτὸς δ' ἀέλπτως νόστιμον βλέπω φάος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. α'. Ἦ μακροβίοτος *
Ὅδε γε τις αἰὼν ἐφάνθη
Γεραιοῖς, ἀκούειν
Τόδε πῆμ' ἄελπτον.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Καὶ μὴν παρών γε, κοὐ λόγους ἄλλων κλύων
Πέρσαι, φράσαιμ' ἄν, οἵ' ἐπορσύνθη κακά.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ β'. Ὀττοττοτοῖ, μάταν
Τὰ πολλὰ βέλεα παμμιγῆ
Γᾶς ἀπ' Ἀσίδος ἦλθ' ἐπ' αἶαν
Δίαν, Ἑλλάδα χώραν.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Πλήθουσι νεκρῶν δυσπότμως ἐφθαρμένων
Σαλαμῖνος ἀκταί, πᾶς τε πρόσχωρος τόπος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. β'. Ὀττοττοτοῖ, φίλων
Ἁλίδονα * σώματα πολυβαφῆ
Κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι
Πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν *.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Οὐδὲν γὰρ ἤρκει τόξα, πᾶς δ' ἀπώλλυτο
Στρατός, δαμασθεὶς ναΐῃσιν ἐμβολαῖς.

ΧΟΡΟΣ.

στροφὴ γ'. Ἴυζ' ἄποτμον βοὰν
Δυσαιανῆ* Πέρσαις
Δαΐοις, ὡς πάντα παγκάκως
Ἔθεσαν, αἰ, αἰ, στρατοῦ φθαρέντος.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν·
Φεῦ, τῶν Ἀθηνῶν ὡς στένω μεμνημένος.

ΧΟΡΟΣ.

ἀντιστρ. γ'. Στυγναί γ' Ἀθᾶναι δαίοις·
Μεμνῆσθαί τοι πάρα
Ὡς πολλὰς Περσίδων μάταν
Ἔκτισαν εὐνιδας ἠδ' ἀνάνδρους.

ΑΤΟΣΣΑ.

Σιγῶ πάλαι δύστηνος, ἐκπεπληγμένη
Κακοῖς· ὑπερβάλλει γὰρ ἥδε συμφορά,
Τὸ μήτε λέξαι, μήτ' ἐρωτῆσαι πάθη.
Ὅμως δ' ἀνάγκη πημονὰς βροτοὺς φέρειν,
Θεῶν διδόντων· πᾶν δ' ἀναπτύξας πάθος
Λέξον καταστάς, κεἰ στένεις κακοῖς ὁμῶς·
Τίς οὐ τέθνηκε; τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν
Τῶν ἀρχελάων, ὅς τ' ἐπὶ σκηπτουχίᾳ
Ταχθεὶς ἄνανδρον τάξιν ἠρήμου θανών;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ξέρξης μὲν αὐτὸς ζῇ τε καὶ φάος βλέπει.

ΑΤΟΣΣΑ.

Ἐμοῖς μὲν εἶπας δώμασιν φάος μέγα,
καὶ λευκὸν ἦμαρ νυκτὸς ἐκ μελαγχίμου.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἀρτεμβάρης δέ, μυρίας ἵππου βραβεύς,
στυφλοὺς παρ' ἀκτὰς θείνεται Σιληνίων·
χὠ χιλίαρχος Δαδάκης, πληγῇ θορός,
πήδημα κοῦφον ἐκ νεὼς ἀφήλατο·
τενάγων τ' ἄριστος Βακτρίων ἰθαγενὴς
θαλασσόπληκτον νῆσον Αἴαντος πολεῖ.
Λίλαιος, Ἀρσάμης τε κ' Ἀργήστης τρίτος,
οἵδ' ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα
νικῶμενοι κύρισσον ἰσχυρὰν χθόνα·
πηγαῖς τε Νείλου γειτονῶν Αἰγυπτίου,
Ἀρκτεύς, Ἀδεύης, καὶ Φερεσσεύης τρίτος,
φαρνοῦχος, ἡδὲ ναὸς ἐκ βαιᾶς πεσὼν
Χρυσεύς, Μάταλλος μυριόνταρχος θανών,
ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας,
πυρρὰν ζαπληθῆ δάσκιον γενειάδα
ἔτεγγ', ἀμείβων χρῶτα πορφυρέᾳ βαφῇ.
καὶ Μᾶγος Ἄραβος, Ἀρτάμης τε Βάκτριος,
σκληρᾶς μέτοικος γῆς, ἐκεῖ κατέφθιτο.
Ἄμηστρις, Ἀμφιστρεύς τε πολύπονον δόρυ
νωμῶν, ὅ τ' ἐσθλὸς Ἀριόμαρδος Σάρδεσι
πένθος παρασχών, Σησάμης θ' ὁ Μύσιος,
θάρυβίς τε πεντήκοντα πεντάκις νεῶν
ταγός, γένος Λυρναῖος, εἰδεσθῆς ἀνήρ,
κεῖται θανὼν δείλαιος οὐ μάλ' εὐτυχῶς.
συέννεσίς τε πρῶτος εἰς εὐψυχίαν,

Κιλίκων ἔπαρχος, εἷς ἀνὴρ πλεῖστον πόνον
Ἐχθροῖς παρασχών, εὐκλεῶς ἀπώλετο.
Τοιῶνδε γ' ἀρχόντων ὑπεμνήσθην πέρι·
Πολλῶν παρόντων δ' ὀλίγ' ἀπαγγέλλω κακά.

ΑΤΟΣΣΑ.

Αἶ αἶ, κακῶν ὕψιστα δὴ κλύω τάδε,
Αἴσχη τε Πέρσαις καὶ λιγέα κωκύματα.
Ἀτὰρ Φράσον μοι τοῦτ' ἀναστρέψας πάλιν,
Πόσον δὲ πλῆθος ἦν νεῶν Ἑλληνίδων,
Ὥστ' ἀξιῶσαι Περσικῷ στρατεύματι
Μάχην ξυνάψαι ναίῃσιν ἐμβολαῖς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἑκατι βαρβάρους
Ναυσὶ κρατῆσαι. Καὶ γὰρ Ἕλλησιν μὲν ἦν
Ὁ πᾶς ἀριθμὸς ἐς τριακάδας δέκα
Νεῶν, δέκας δ' ἦν τῶνδε χωρὶς ἔκκριτος·
Ξέρξῃ δέ, καὶ γὰρ οἶδα, χιλιὰς μὲν ἦν,
Ὧν ἦγε, πλῆθος· αἱ δ' ὑπέρκομποι τάχει
Ἑκατὸν δὶς ἦσαν, ἑπτά θ'. Ὧδ' ἔχει λόγος.
Μή σοι δοκῶμεν τῇδε λειφθῆναι μάχῃ·
Ἀλλ' ὧδε δαίμων τις κατέφθειρε στρατόν,
Τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ.

ΑΤΟΣΣΑ.

Θεοὶ πόλιν σώζουσι Παλλάδος θεᾶς·
Ἔτ' ἆρ' Ἀθηνῶν, ἔστ' ἀπόρθητος πόλις;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἀνδρῶν γὰρ ὄντων, ἕρκος ἐστὶν ἀσφαλές.

ΑΤΟΣΣΑ.

Ἀρχὴ δὲ ναυσὶ συμβολῆς τίς ἦν Φράσον·

Τίνες κατῆρξαν, πότερον Ἕλληνες, μάχης,
Ἦ παῖς ἐμός, πλήθει καταυχήσας νεῶν;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ἦρξεν μέν, ὦ δέσποινα, τοῦ παντὸς κακοῦ
φανεὶς ἀλάστωρ ἢ κακὸς δαίμων ποθέν.
Ἀνὴρ γὰρ Ἕλλην, ἐξ Ἀθηναίων στρατοῦ
Ἐλθών, ἔλεξε παιδὶ σῷ Ξέρξῃ τάδε,
Ὡς, εἰ μελαίνης νυκτὸς ἵξεται κνέφας,
Ἕλληνες οὐ μενοῖεν, ἀλλὰ σέλμασι
Νεῶν ἐπενθορόντες, ἄλλος ἄλλοσε
Δρασμῷ κρυφαίῳ βίοτον ἐκσωσοίατο.
Ὁ δ' εὐθὺς ὡς ἤκουσεν, οὐ ξυνεὶς δόλον
Ἕλληνος ἀνδρός, οὐδὲ τὸν θεῶν φθόνον,
Πᾶσι προφωνεῖ τόνδε ναυάρχοις λόγον·
Εὖτ' ἂν φλέγων ἀκτῖσιν ἥλιος χθόνα
Λήξῃ, κνέφας δὲ τέμενος αἰθέρος λάβῃ,
Τάξαι νεῶν μὲν στῖφος ἐν στίχοις τρισίν,
Ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιῤῥόθους·
Ἄλλας δὲ κύκλῳ νῆσον Αἴαντος πέριξ,
Ὡς, εἰ μόρον φεύξοιαθ' Ἕλληνες κακόν,
Ναυσὶ κρυφαίως δρασμὸν εὑρόντες τινά,
Πᾶσι στερεῖσθαι κρατὸς ἦν προκείμενον.
Τοιαῦτ' ἔλεξε κἀρθ' ὑπ' ἐκθύμου φρενός·
Οὐ γὰρ τὸ μέλλον ἐκ θεῶν ἠπίστατο.
Οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενὶ
Δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο, ναυβάτης τ' ἀνὴρ
Ἐτροποῦτο κώπην σκαλμοῖ' ἀμφ' εὐήρετμον*.
Ἐπεὶ δὲ φέγγος ἡλίου κατέφθιτο,
Καὶ νὺξ ἐπῆλθε, πᾶς ἀνὴρ κώπης ἄναξ

Ἐς ναῦν ἐχώρει, πᾶς δ' ὅπλων ἐπιστάτης·
Τάξις δὲ τάξιν παρεκάλει νεὼς μακρᾶς·
Πλέουσι δ', ὡς ἕκαστος ἦν τεταγμένος,
Καὶ πάννυχοι δὴ διάπλοον καθίστασαν
Νεῶν ἄναντες πάντα ναυτικὸν λεών.
Καὶ νὺξ ἐχώρει, κοὐ μάλ' Ἑλλήνων στρατὸς
Κρυφαῖον ἔκπλουν οὐδαμῆ καθίστατο.
Ἐπεί γε μέντοι λευκόπωλος ἡμέρα
Πᾶσαν κατέσχε γαῖαν εὐφεγγὴς ἰδεῖν
Πρῶτον μὲν ἠχοῖ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα.
Μολπηδὸν ηὐφήμησεν, ὄρθιον δ' ἅμα
Ἀντηλάλαξε νησιώτιδος πέτρας
Ἠχώ· φόβος δὲ πᾶσι βαρβάροις παρῆν
Γνώμης ἀποσφαλεῖσιν. Οὐ γὰρ ὡς φυγῇ
Παιᾶν' ἐφύμνουν σεμνὸν Ἕλληνες τότε,
Ἀλλ' ἐς μάχην ὁρμῶντες εὐψύχῳ θράσει.
Σάλπιγξ δ' ἀϋτῇ πάντ' ἐκεῖν' ἐπέφλεγεν·
Εὐθὺς δὲ κώπης ῥοθιάδος* ξυνεμβολῇ*
Ἔπαισαν ἅλμην βρύχιον ἐκ κελεύσματος,
Θοῶς δὲ πάντες ἦσαν ἐκφανεῖς ἰδεῖν.
Τὸ δεξιὸν μὲν πρῶτον εὔτακτον κέρας
Ἡγεῖτο κόσμῳ, δεύτερον δ' ὁ πᾶς στόλος
Ἐπεξεχώρει*, καὶ παρῆν ὁμοῦ κλύειν
Πολλὴν βοήν· Ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε,
Ἐλευθεροῦτε πατρίδ', ἐλευθεροῦτε δὲ
Παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρῴων ἕδη,
Θήκας τε προγόνων, νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών.
Καὶ μὴν παρ' ἡμῶν Περσίδος γλώσσης ῥόθος
Ὑπηντίαζε, κοὐκέτ' ἦν μέλλειν ἀκμή.

Εὐθὺς δὲ ναῦς ἐν νηὶ χαλκήρη στόλον
Ἔπαισεν· ἦρξε δ' ἐμβολῆς Ἑλληνικὴ
Ναῦς, καὶ πορθραύει πάντα Φοινίσσης νεώς
Κόρυμβ', ἐπ' ἄλλην δ' ἄλλος ἴθυνεν δόρυ*.
Τὰ πρῶτα μὲν δὴ ῥεῦμα Περσικοῦ στρατοῦ
Ἀντεῖχεν· ὡς δὲ πλῆθος ἐν στενῷ νεῶν
Ἤθροιστ', ἀρωγὴ δ' οὐτις ἀλλήλοις παρῆν,
Αὐτοὶ δ' ὑφ' αὑτῶν ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις
Παίοντ', ἔθραυον πάντα κωπήρη στόλον,
Ἑλληνικαί τε νῆες οὐκ ἀφραδμόνως*
Κύκλῳ πέριξ ἔθεινον, ὑπτιοῦτο δὴ
Σκάφη νεῶν, θάλασσα δ' οὐκέτ' ἦν ἰδεῖν,
Ναυαγίων πλήθουσα καὶ φόνου βροτῶν·
Ἀκταὶ δὲ νεκρῶν χοιράδες τ' ἐπλήθυον·
Φυγῇ δ' ἀκόσμως πᾶσα ναῦς ἠρέσσετο,
Ὅσαι περ ἦσαν βαρβάρου στρατεύματος.
Οἱ δ' ὥστε θύννους ἤ τιν' ἰχθύων βόλον
Ἀγαῖσι κωπῶν, θραύσμασίν τ' ἐρειπίων
Ἔπαιον, ἐῤῥάχιζον, οἰμωγὴ δ' ὁμοῦ
Κωκύμασιν κατεῖχε πελαγίαν ἅλα,
Ἕως κελαινῆς νυκτὸς ὄμμ' ἀφείλετο.
Κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα
Στοιχηγοροίην*, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι.
Εὖ γὰρ τόδ' ἴσθι μηδάμ' ἡμέρᾳ μιᾷ
Πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν.

ΑΤΟΣΣΑ.

Αἲ αἲ, κακῶν δὴ πέλαγος ἔῤῥωγεν μέγα
Πέρσαις τε καὶ πρόπαντι βαρβάρων γένει.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Εὖ νυν τόδ' ἴσθι μηδέπω μεσοῦν κακῶν,
Τοιαύδ' ἐπ' αὐτοὺς ἦλθε συμφορὰ πάθους,
Ὡς τοῖσδε καὶ δίς ἀντισηκῶσαι ροπῇ.

ΑΤΟΣΣΑ.

Καὶ τίς γένοιτ' ἂν τῆσδ' ἔτ' ἐχθίων τύχη;
Λέξον τίν' αὖ Φὴς τήνδε συμφορὰν στρατῷ
Ἐλθεῖν, κακῶν ῥέπουσαν ἐς τὰ μάσσονα.

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Περσῶν ὅσοιπερ ἦσαν ἀκμαῖοι φύσιν,
Ψυχήν τ' ἄριστοι κεὐγένειαν ἐκπρεπεῖς,
Αὐτῷ τ' ἄνακτι πίστιν ἐν πρώτοις ἀεί,
Τεθνᾶσιν οἰκτρῶς δυσκλεεστάτῳ μόρῳ.

ΑΤΟΣΣΑ.

Οἰ ἐγὼ τάλαινα συμφορᾶς κακῆς, φίλοι·
Ποίῳ μόρῳ δὲ τούσδε Φὴς ὀλωλέναι;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Νῆσός τις ἐστὶ πρόσθε Σαλαμῖνος τόπων,
Βαιά, δύσορμος ναυσίν, ἣν ὁ Φιλόχορος
Πὰν ἐμβατεύει, ποντίας ἀκτῆς ἔπι.
Ἐνταῦθα πέμπει τούσδ', ὅπως, ὅταν νεῶν
Φθαρέντες* ἐχθροὶ νῆσον ἐκσωζοίατο,
Κτείνοιεν εὐχείρωτον Ἑλλήνων στρατόν,
Φίλους δ' ὑπεκσώζοιεν ἐναλίων πόρων,
Κακῶς τὸ μέλλον ἱστορῶν. Ὡς γὰρ θεὸς
Ναῶν ἔδωκε κῦδος Ἕλλησιν μάχης,
Αὐθημερὸν Φράξαντες εὐχάλκοις δέμας
Ὅπλοισι, ναῶν ἐξέθρωσκον, ἀμφὶ δὲ
Κυκλοῦντο πᾶσαν νῆσον, ὥστ' ἀμηχανεῖν

Ὅποι τράποιντο. Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν
Πέτρῃσιν ἠράσσοντο, τοξικῆς τ' ἀπὸ
Θώμιγγος ἰοὶ προσπίτνοντες ὤλλυσαν·
Τέλος δ' ἐΦορμηθέντες ἐξ ἑνὸς ῥόθου
Παίουσι, κρεωκοποῦσι δυστήνων μέλη,
Ἕως ἁπάντων ἐξαπέΦθειραν * βίον.
Ξέρξης δ' ἀνώμωξεν κακῶν ὁρῶν βάθος.
Ἕδραν γὰρ εἶχε παντὸς εὐαυγῆ * στρατοῦ,
Ὑψηλὸν ὄχθον ἄγχι πελαγίας ἁλός·
Ῥήξας δὲ πέπλους, κἀνακωκύσας λιγύ,
Πεζῷ παραγγείλας ἄΦαρ στρατεύματι,
Ἠίξ', ἀκόσμῳ ξὺν Φυγῇ. Τοιάνδε σοὶ
Πρὸς τῇ πάροιθε συμΦορὰν πάρα στένειν.

ΑΤΟΣΣΑ.

Ὦ στυγνὲ δαῖμον, ὡς ἄρ' ἔψευσας Φρενῶν
Πέρσας· πικρὰν δὲ παῖς ἐμὸς τιμωρίαν
Κλεινῶν Ἀθηνῶν εὗρε, κοὐκ ἀπήρκεσαν,
Οὓς πρόσθε Μαραθὼν βαρβάρων ἀπώλεσεν,
Ὧν ἀντίποινα παῖς ἐμὸς πράξειν δοκῶν
Τοσόνδε πλῆθος πημάτων ἐπέσπασε.
Σὺ δ' εἰπὲ ναῶν αἳ πεΦεύγασιν μόρον,
Ποῦ τάσδε γ' ἔλιπες; οἶσθα σημῆναι τορῶς;

ΑΓΓΕΛΟΣ.

Ναῶν γε ταγοὶ τῶν λελειμμένων σύδην
Κατ' οὖρον οὐκ εὔκοσμον αἰροῦνται Φυγήν.
Στρατὸς δ' ὁ λοιπός, ἔν τε Βοιωτῶν χθονὶ
Διώλυθ', οἱ μὲν ἀμΦὶ κρηναῖον γάνος *
Δίψει πονοῦντες, οἱ δ' ὑπ' ἄσθματος κενοὶ
Διεκπερῶμεν τ' ἔς τε Φωκέων χθόνα

Καὶ Δωρίδ' αἶαν, Μηλιᾶ τε κόλπον, οὗ
Σπερχειὸς ἄρδει πεδίον εὐμενεῖ πότῳ·
Κἀντεῦθεν ἡμᾶς γῆς Ἀχαιΐδος πέδον
Καὶ Θεσσαλῶν πόλισμ' ὑπεσπανισμένους
Βορᾶς ἐδέξαντ'· ἔνθα δὴ πλεῖστοι Θάνον
Δίψει τε λιμῷ τ'· ἀμφότερα γὰρ ἦν τάδε.
Μαγνητικὴν δὲ γαῖαν, ἔς τε Μακεδόνων
Χώραν ἀφικόμεσθ' ἐπ' Ἀξίου πόρον,
Βόλβης θ' ἕλειον δόναχα, Παγγαίου τ' ὄρος,
Ἠδωνίδ' αἶαν. Νυκτὶ δ' ἐν ταύτῃ θεὸς
Χειμῶν' ἄωρον ὦρσε, πήγνυσιν δὲ πᾶν
Ῥέεθρον ἀγνοῦ Στρυμόνος. Θεοὺς δέ τις
Τὸ πρὶν νομίζων οὐδαμοῦ τότ' ἡύχετο,
Λιταῖσι γαῖαν οὐρανόν τε προσκυνῶν.
Ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο
Στρατός, περᾷ κρυσταλλοπῆγα* διὰ πόρον·
Χώστις μὲν ἡμῶν, πρὶν σκεδασθῆναι θεοῦ
Ἀκτῖνας, ὡρμήθη, σεσωσμένος κυρεῖ.
Φλέγων γὰρ αὐγαῖς λαμπρὸς ἡλίου κύκλος
Μέσον πόρον διῆκε, θερμαίνων Φλογί·
Πίπτον δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν. Εὐτυχὴς δέ τοι
Ὅστις τάχιστα πνεῦμ' ἀπέρρηξεν βίου.
Ὅσοι δὲ λοιποί, κἄτυχον σωτηρίας,
Θρῄκην περάσαντες μόγις πολλῷ πόνῳ,
Ἥκουσιν ἐκφυγόντες, οὐ πολλοί τινες,
Ἐφ' ἑστιοῦχον* γαῖαν· ὡς στένειν πόλιν
Περσῶν, ποθοῦσαν Φιλτάτην ἥβην χθονός.
Ταῦτ' ἔστ' ἀληθῆ· πολλὰ δ' ἐκλείπω λέγων
Κακῶν, ἃ Πέρσαις ἐγκατέσκηψεν θεός.

ΧΟΡΟΣ.

Ὦ δυσπόνητε δαῖμον, ὡς ἄγαν βαρὺς
Ποδοῖν ἐνῆλω παντὶ Περσικῷ γένει.

ΑΤΟΣΣΑ.

Οἰ ἐγὼ τάλαινα διαπεπραγμένων στρατοῦ·
Ὦ νυκτὸς ὄψις ἐμφανὴς ἐνυπνίων,
Ὡς κάρτα μοι σαφῶς ἐδήλωσας κακά.
Ὑμεῖς δὲ Φαύλως αὖτ' ἄγαν ἐκρίνατε.
Ὅμως δ' ἐπειδὴ τῇδ' ἐκύρωσεν Φάτις
Ὑμῶν, θεοῖς μὲν πρῶτον εὔξασθαι θέλω·
Ἔπειτα γῇ τε καὶ Φθιτοῖς δωρήματα
Ἥξω λαβοῦσα πέλανον ἐξ οἰκῶν ἐμῶν.
Ἐπίσταμαι μὲν ὡς ἐπ' ἐξειργασμένοις,
Ἀλλ' ἐς τὸ λοιπὸν εἴ τι δὴ λῷον πέλοι.
Ὑμᾶς δὲ χρὴ 'πὶ τοῖσδε τοῖς πεπραγμένοις
Πιστοῖσι* πιστὰ συμφέρειν βουλεύματα·
Καὶ παῖδ', ἐάν περ δεῦρ', ἐμοῦ πρόσθεν, μόλῃ,
Παρηγορεῖτε, καὶ προπέμπετ' ἐς δόμους,
Μὴ καί τι πρὸς κακοῖσι πρόσθηται κακόν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ', ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, νῦν Περσῶν
Τῶν μεγαλαύχων καὶ πολυάνδρων
Στρατιὰν ὀλέσας,
Ἄστυ τὸ Σούσων ἠδ' Ἀγβατάνων
Πένθει δνοφερῷ κατέκρυψας.
Πολλαὶ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας
Κατερεικόμεναι*, διὰ μυδαλέους
Δάκρυσι κόλπους

Τέγγουσ', ἄλγους μετέχουσαι.
Αἱ δ' ἀκρογόοι Περσίδες, ἀνδρῶν
Ποθέουσαι ἰδεῖν ἀρτιζυγίαν,
Λέκτρων τ' εὐνὰς ἀβροχίτωνας,
Χλιδανῆς ἥβης τέρψιν, ἀφεῖσαι,
Πενθοῦσι γόοις ἀκορεστοτάτοις.
Καὐγὼ δὲ μόρον τῶν οἰχομένων
Αἴρω δοκίμως πολυπενθῆ.

στροφὴ ά. Νῦν γὰρ πρόπασα μὲν στένει
Γαῖ' Ἀσιὰς ἐκκενουμένα.
Ξέρξης γὰρ ἤγαγεν, ποποῖ,
Ξέρξης δ' ἀπώλεσεν, τοτοῖ,
Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως
Βαρίδεσσι ποντίαις.
Τί ποτε Δαρεῖος μὲν οὔ-
πω τότ' ἀβλαβὴς ἐπῆν
Τοξάρχης πολίταις,
Σουσίδος Φίλος ἄκτωρ;

ἀντιστρ. ά. Πεζούς τε γὰρ θαλασσίους θ'
Ὁμόπτεροι κυανώπιδες
Νᾶες μὲν ἄγαγον, ποποῖ,
Νᾶες δ' ἀπώλεσαν, τοτοῖ,
Νᾶες πανωλεθρίοισιν ἐμβολαῖς.
Διὰ δ' Ἰαόνων χέρας,
Τυτθά γ' ἐκφυγεῖν ἄνακτ'
Αὐτὸν ὡς ἀκούομεν
Θρῄκης ἀμπεδιήρεις*
Δυσχείμους τε κελεύθους.

στροφὴ β'. Τοὶ δ' ἄρα πρωτόμοροι δή, Φεῦ,

Ληφθέντες πρὸς ἀνάγκας, ἠέ,
Ἀκτὰς ἀμφὶ Κυχρείας, ὀά

— — — — —

Στένε καὶ δακνάζου *,
Βαρὺ δ' ἀμβόασον
Οὐράνι'* ἄχη, ὀά,
Τεῖνε δὲ δυσβάϋκτον *
Βοᾶτιν τάλαιναν αὐδάν.

ἀντισῤ. β'. Γναπτόμενοι δ' ἀλὶ δεινᾷ, Φεῦ,
Σκύλλονται πρὸς ἀναύδων, ἠέ,
Παίδων τᾶς ἀμιάντου, ὀά.
Πενθεῖ δ' ἄνδρα δόμος στερηθείς·
Τοκῆες δ' ἄπαιδες
Δάκρυσιν ἔῤῥανται,
Δαιμόνι' ἄχη, ὀά,
Δυρόμενοι γέροντες·
Τὸ πᾶν δὴ κλύουσιν ἄλγος.

στροφὴ γ'. Τοὶ δ' ἀνὰ γᾶν Ἀσίαν δὴν
Οὐκ ἔτι περσονομοῦνται *,
Οὐκ ἔτι δασμοφοροῦσι
Δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις,
Οὐδ' ἐς γᾶν προπίτνοντες
Ἄρξονται. Βασίλεια
Γὰρ διόλωλεν ἰσχύς·

ἀντισῤ. γ'. Οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν
Ἐν φυλακαῖς· λέλυται γὰρ
Λαὸς ἐλεύθερα βάζειν,
Ὡς ἐλύθη ζυγὸν ἀλκᾶς.
Αἱμαχθεῖσα δ' ἄρουρα

Αἴαντος περικλύστα*
Νᾶσος ἔχει τὰ Περσῶν.

ΑΤΟΣΣΑ. ΧΟΡΟΣ.

ΑΤΟΣΣΑ.

Φίλοι, κακῶν μὲν ὅστις ἔμπειρος κυρεῖ,
Ἐπίσταται βροτοῖσιν ὡς ὅταν κλύδων
Κακῶν ἐπέλθῃ, πάντα δειμαίνειν φιλεῖ·
Ὅταν δ' ὁ δαίμων εὐροῇ, πεποιθέναι
Τὸν αὐτὸν αἰεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης.
Ἐμοὶ γὰρ ἤδη πάντα μὲν Φόβου πλέα
Ἐν ὄμμασίν τ' ἀνταῖα φαίνεται θεῶν·
Βοᾷ δ' ἐν ὠσὶ κέλαδος οὐ παιώνιος.
Τοία κακῶν ἔκπληξις ἐκφοβεῖ φρένας.
Τοιγὰρ κέλευθον τήνδ' ἄνευ τ' ὀχημάτων
Χλιδῆς τε τῆς πάροιθεν, ἐκ δόμων πάλιν
Ἔστειλα, πατρὶ παιδὸς εὐμενεῖ χοὰς
Φέρουσ', ἅπερ νεκροῖσι μειλικτήρια·
Βοός τ' ἀφ' ἁγνῆς λευκὸν εὔποτον γάλα,
Τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ* στάγμα, παμφαὲς μέλι,
Λιβάσιν ὑδρηλαῖς παρθένου πηγῆς μέτα,
Ἀκήρατόν τε μητρὸς ἀγρίας ἄπο
Ποτόν, παλαιᾶς ἀμπέλου γάνος τόδε,
Τῆς τ' αἰὲν ἐν φύλλοισι θαλλούσης βίον
Ξανθῆς ἐλαίας καρπὸς εὐώδης πάρα,
Ἄνθη τε πλεκτά, παμφόρου γαίας τέκνα.
Ἀλλ', ὦ φίλοι, χοαῖσι ταῖσδε νερτέρων
Ὕμνους ἐπευφημεῖτε, τόν τε δαίμονα
Δαρεῖον ἀνακαλεῖσθε, γαπότους|* δ' ἐγὼ
Τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς.

ΧΟΡΟΣ.

Βασίλεια γύναι, πρέσβος Πέρσαις,
Σύ τε πέμπε χοὰς θαλάμους ὕπο γῆς,
Ἡμεῖς θ' ὕμνοις αἰτησόμεθα
φθιμένων πομποὺς
Εὔφρονας εἶναι κατὰ γαίας.
Ἀλλὰ χθόνιοι δαίμονες ἀγνοί,
Γῆ τε καὶ Ἑρμῆ, βασιλεῦ τ' ἐνέρων,
Πέμψατ' ἔνερθε ψυχὴν ἐς φάος·
Εἰ γάρ τι κακῶν ἄχος οἶδε πλέον,
Μόνος ἂν θνητῶν πέρας εἴποι.

στροφὴ α'. Ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρί-
τας ἰσοδαίμων βασιλεὺς
Βάρβαρα σαφηνῆ
Ἰέντος τὰ παναίολ' αἰ-
ανῆ δύσθροα * βάγματα *;
Παντάλαν' ἄχη διαβοάσω.
Νέρθεν ἆρα κλύει μου;

ἀντιστρ. α'. Ἀλλὰ σύ μοι Γᾶ τε καὶ ἄλ-
λοι χθονίων ἀγεμόνες,
Δαίμονα μεγαυχῆ
Ἰόντ' αἰνέσατ'* ἐκ δόμων,
Περσᾶν Σουσιγενῆ θεόν·
Πέμπετε δ' ἄνω, οἷον οὔπω
Περσὶς αἶ' ἐκάλυψεν.

στροφὴ β'. Ἦ Φίλος ἀνήρ, ἦ Φίλος ὄχθος·
Φίλα γὰρ κέκευθεν ἤθη.
Αἰδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀν-
είης, Αἰδωνεύς,

Ἄκακον θεῖον ἄνακτα Δαρεῖον, ἠέ.
ἀντισρ. β'. Οὔτε γὰρ ἄνδρας πώποτ' ἀπώλλυ
Πολεμοφθόροισιν ἄταις,
Θεομήστωρ* τ' ἐκικλήσκετο
Πέρσαις, θεομήστωρ δ'
Ἔσκεν, ἐπεὶ στρατὸν εὖ ἐποδώκει. ἠέ.
στροφὴ γ'. Βαλήν*, ἀρχαῖος βαλήν, ἴθι, ἵκου,
Ἐλθ' ἐπ' ἄκρον κόρυμ-
βον ὄχθου, κροκόβαπτον*
Ποδὸς εὔμαριν* ἀείρων,
Βασιλείου τιάρας
Φάλαρον* πιφαύσκων·
Βάσκε πάτερ ἄκακε Δαρεῖ', ἄνει,
ἀντισρ. γ'. Ὅπως καινά τε κλύῃς νέα τ' ἄχη·
Δέσποτα δεσπότου,
Φάνηθι. Στυγία γάρ
Τις ἐπ' ἀχλὺς πεπόταται.
Νεολαία γὰρ ἤδη
Κατὰ πᾶσ' ὄλωλε.
Βάσκε πάτερ ἄκακε Δαρεῖ', ἄνει.
ἐπῳδός. Ἆ αἲ αἲ αἲ,
Ὦ πολύκλαυτε φίλοισι θανών·
Τί τάδε, δυναστεία, δυνάστα,
Παρὰ τᾷ σᾷ δίδυμα
Διάνοι ἂν ἁμάρτια
Πάσα γᾷ τᾷδε;
Ἐξέφθινθ' αἱ τρίσκαλμοι
Νᾶες, ἄναες* νᾶες.

ΔΑΡΕΙΟΣ. ΧΟΡΟΣ. ΑΤΟΣΣΑ.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Ὦ πιστὰ πιστῶν, ἥλικές θ' ἥβης ἐμῆς,
Πέρσαι γεραιοί, τίνα πόλις πονεῖ πόνον;
Στένει, κέκοπται, καὶ χαράσσεται πέδον.
Λεύσσων δ' ἄκοιτιν τὴν ἐμὴν τάφου πέλας
Ταρβῶ, χοὰς δὲ πρευμενεῖς ἐδεξάμην.
Ἡμεῖς δὲ θρηνεῖτ' ἐγγὺς ἑστῶτες τάφου,
Καὶ ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις,
Οἰκτρῶς καλεῖτέ μ'. ἔστι δ' οὐκ εὐέξοδον
Ἄλλως τε πάντως, χ' οἱ κατὰ χθονὸς θεοὶ
Λαβεῖν ἀμείνους εἰσὶν ἢ μεθιέναι.
Ὅμως δ' ἐκείνοις ἐνδυναστεύσας ἐγὼ
Ἥκω· τάχυνε δ', ὡς ἄμεμπτος ὦ χρόνου.
Τί δ' ἔστι Πέρσαις νεοχμὸν ἐμβριθὲς κακόν;

ΧΟΡΟΣ.

Σέβομαι μὲν προσιδέσθαι,
Σέβομαι δ' ἀντία λέξαι
Σέθεν, ἀρχαίῳ περὶ τάρβει.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Ἀλλ' ἐπεὶ κάτωθεν ἦλθον σοῖς γόοις πεπεισμένος,
Μή τι μακεστῆρα μῦθον, ἀλλὰ σύντομον λέγων
Εἰπέ, καὶ πέραινε πάντα, τὴν ἐμὴν αἰδῶ μεθείς.

ΧΟΡΟΣ.

Δέομαι μὲν χαρίσασθαι,
Δέομαι δ' ἀντία φᾶσθαι,
Λέξας δύσλεκτα φίλοισιν.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Ἀλλ' ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοι Φρενῶν ἀνθίσταται
Τῶν ἐμῶν λέκτρων γεραιὰ ξύννομ', εὐγενὲς γύναι,
Κλαυμάτων λήξασα τῶνδε καὶ γόων, σαφές τι μοὶ
Λέξον. Ἀνθρώπεια δ' ἄν τοι πήματ' ἐντύχοι βροτοῖς.
Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ θαλάσσης, πολλὰ δ' ἐκ χερσοῦ κακὰ
Γίγνεται θνητοῖς, ὁ μάσσων βίοτος ἢν ταθῇ πρόσω.

ΑΤΟΣΣΑ.

Ὦ βροτῶν πάντων ὑπερσχὼν ὄλβον εὐτυχεῖ πότμῳ,
Ὅς θ', ἕως ἔλευσσες αὐγὰς ἡλίου, ζηλωτὸς ὤν,
Βίοτον εὐαίωνα Πέρσαις, ὡς θεός, διήγαγες.
Νῦν δέ σε ζηλῶ θανόντα πρὶν κακῶν ἰδεῖν βάθος.
Πάντα γάρ, Δαρεῖ', ἀκούσει μῦθον ἐν βραχεῖ χρόνῳ.
Διαπεπόρθηται τὰ Περσῶν πράγματ', ὡς εἰπεῖν ἔπος.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Τίνι τρόπῳ; λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτός, ἢ στάσις πόλει;

ΑΤΟΣΣΑ.

Οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀμφ' Ἀθήνας πᾶς διέφθαρται στρατός.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Τίς δ' ἐμῶν ἐκεῖσε παίδων ἐστρατηλάτει; Φράσον.

ΑΤΟΣΣΑ.

Θούριος Ξέρξης, κενώσας πᾶσαν ἠπείρου πλάκα.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Πεζὸς ἢ ναύτης δὲ πεῖραν τήνδ' ἐμώρανεν τάλας;

ΑΤΟΣΣΑ.

Ἀμφότερα. Διπλοῦν μέτωπον ἦν δυοῖν στρατευμάτοιν.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Πῶς δὲ καὶ στρατὸς τοσόσδε πεζὸς ἤνυσεν περᾶν;

ΑΤΟΣΣΑ.

Μηχαναῖς ἔζευξεν Ἕλλης πορθμόν, ὥστ' ἔχειν πόρον.

ΔΑΡΕΙΟΣ

Καὶ τόδ' ἐξέπραξεν, ὥστε Βόσπορον κλεῖσαι μέγαν;

ΑΤΟΣΣΑ.

Ὧδ' ἔχει· γνώμης δέ που τὶς δαιμόνων ξυνήψατο.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Φεῦ· μέγας τις ἦλθε δαίμων, ὥστε μὴ Φρονεῖν καλῶς.

ΑΤΟΣΣΑ.

Ὡς ἰδεῖν τέλος πάρεστιν οἷον ἤνυσεν κακόν.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Καὶ τί δὴ πράξασιν αὐτοῖς ὧδ' ἐπιστενάζετε;

ΑΤΟΣΣΑ.

Ναυτικὸς στρατὸς κακωθεὶς πέζον ὤλεσε στρατόν.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Ὧδε παμπήδην δὲ λαὸς πᾶς κατέφθαρται δορί;

ΑΤΟΣΣΑ.

Πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει, ...

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Ὢ πέποι κεδνῆς ἀρωγῆς καὶπικουρίας στρατοῦ.

ΑΤΟΣΣΑ.

Βακτρίων δ' ἔρρει πανώλης δῆμος, οὐδέ τις γέρων.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Ὢ μέλεος, οἵαν ἄρ' ἦβην ξυμμάχων ἀπώλεσε.

ΑΤΟΣΣΑ.

Μονάδα* δὲ Ξέρξην ἔρημόν Φασιν οὐ πολλῶν μέτα....

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Πῶς δὲ δὴ καὶ ποῖ τελευτᾷν; ἔστι τις σωτηρίας;

ΑΤΟΣΣΑ.

Ἄσμενον μολεῖν γέΦυραν ἐν δυοῖν ζευκτηρίαν *.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Καὶ πρὸς ἤπειρον σεσῶσθαι τήνδε; τοῦτ' ἐτήτυμον;

ΑΤΟΣΣΑ.

Ναί· λόγος κρατεῖ σαΦηνής· τοῦτό γ' οὐκ ἔνι στάσις.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Φεῦ· ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις· ἐς δὲ παῖδ' ἐμὸν
Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσΦάτων· ἐγὼ δέ που
Διὰ μακροῦ χρόνου τάδ' ηὔχουν ἐκτελευτῆσαι θεούς.
Ἀλλ' ὅταν σπεύδῃ τις αὐτός, χὠ θεὸς ξυνάπτεται.
Νῦν κακῶν ἔοικε πηγὴ πᾶσιν εὑρῆσθαι Φίλοις.
Παῖς δ' ἐμὸς τάδ' οὐ κατειδὼς ἥνυσεν νέῳ θράσει,
Ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρόν, δοῦλον ὡς, δεσμώμασιν *
Ἥλπιζε σχήσειν ῥέοντα Βόσπορον ῥόον θεοῦ,
Καὶ πόρον μετερρύθμιζε, καὶ πέδαις σΦυρηλάτοις
Περιβαλών, πολλὴν κέλευθον ἥνυσεν πολλῷ στρατῷ,
Θνητὸς ὢν θεῶν τε πάντων ὤρετ', οὐκ εὐβουλίᾳ,
Καὶ Ποσειδῶνος κρατήσειν. Πρὸς τάδ' οὐ νόσος Φρενῶν
Εἶχε παῖδ' ἐμόν; Δέδοικα μὴ πολὺς πλούτου πόνος
Οὐμὸς ἀνθρώποις γένηται τοῦ Φθάσαντος ἁρπαγή.

ΑΤΟΣΣΑ.

Ταῦτα τοῖς κακοῖς ὁμιλῶν ἀνδράσιν διδάσκεται
Θούριος Ξέρξης. Λέγουσι δ', ὡς σὺ μὲν μέγαν τέκνοις
Πλοῦτον ἐκτήσω ξὺν αἰχμῇ, τὸν δ' ἀνανδρίας ὕπο
Ἔνδον αἰχμάζειν, πατρῷον δ' ὄλβον οὐδὲν αὐξάνειν.
Τοιάδ' ἐξ ἀνδρῶν ὀνείδη πολλάκις κλύων κακῶν
Τήνδ' ἐβούλευσεν κέλευθον, καὶ στράτευμ' ἐΦ' Ἑλλάδα.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Τοιγάρ σφιν ἔργον ἐστὶν ἐξειργασμένον
Μέγιστον, ἀείμνηστον, οἷον οὐδέπω
Τόδ' ἄστυ Σούσων ἐξεκείνωσεν πεσόν,
Ἐξ οὗτε τιμὴν Ζεὺς ἄναξ τήνδ' ὤπασεν,
Ἑν' ἀνδρ' ἁπάσης Ἀσιάδος μηλοτρόφου
Ταγεῖν *, ἔχοντα σκῆπτρον εὐθυντήριον *.
Μῆδος γὰρ ἦν ὁ πρῶτος ἡγεμὼν στρατοῦ·
Ἄλλος δ' ἐκείνου παῖς τόδ' ἔργον ἤνυσε,
Φρένες γὰρ αὐτοῦ θυμὸν ὠκοστρόφουν.
Τρίτος δ' ἀπ' αὐτοῦ Κῦρος, εὐδαίμων ἀνήρ,
Ἄρξας ἔθηκε πᾶσιν εἰρήνην φίλοις·
Λυδῶν δὲ λαὸν καὶ φρυγῶν ἐκτήσατο,
Ἰωνίαν τε πᾶσαν ἤλασεν βίᾳ.
Θεὸς γὰρ οὐκ ἤχθηρεν, ὡς εὔφρων ἔφυ.
Κύρου δὲ παῖς, τέταρτος ηὔθυνε στρατόν·
Σμέρδις δὲ πέμπτος ἦρξεν, αἰσχύνη πάτρᾳ,
Θρόνοισί τ' ἀρχαίοισι· τὸν δὲ ξὺν δόλῳ
Ἀρταφρένης ἔκτεινεν ἐσθλὸς ἐν δόμοις
Ξὺν ἀνδράσιν φίλοισιν, οἷς τόδ' ἦν χρέος.
[Ἕκτος δὲ Μάραφις, ἕβδομός τ' Ἀρταφρένης.]
Κἀγὼ πάλου τ' ἔκυρσα, τοὔπερ ἤθελον,
Καὶ πεστράτευσα πολλὰ σὺν πολλῷ στρατῷ.
Ἀλλ' οὐ κακὸν τοσόνδε προσέβαλον πόλει.
Ξέρξης δ' ἐμὸς παῖς, ὢν νέος, νέα φρονεῖ,
Κοὐ μνημονεύει τὰς ἐμὰς ἐπιστολάς.
Εὖ γὰρ σαφῶς τόδ' ἴστ', ἐμοὶ ξυνήλικες,
Ἅπαντες ἡμεῖς, οἳ κράτη τάδ' ἔσχομεν,
Οὐκ ἂν φανεῖμεν πήματ' ἔρξαντες τόσα.

ΧΟΡΟΣ.

Τί οὖν, ἄναξ Δαρεῖε, ποῖ καταστρέφεις
Λόγων τελευτήν; πῶς ἂν ἐκ τούτων ἔτι
Πράσσοιμεν ὡς ἄριστα Περσικὸς λεώς;

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Εἰ μὴ στρατεύοισθ' ἐς τὸν Ἑλλήνων τόπον,
Μηδ' ἦν στράτευμα πλεῖον ἢ τὸ Μηδικόν.
Αὐτὴ γὰρ ἡ γῆ ξύμμαχος κείνοις πέλει.

ΧΟΡΟΣ.

Πῶς τοῦτ' ἔλεξας, τίνι τρόπῳ δὲ ξυμμαχεῖ;

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Κτείνουσα λιμῷ τοὺς ὑπερκόμπους ἄγαν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀλλ' εὐσταλῆ καὶ λεκτὸν ἄρωμεν στόλον.

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Ἀλλ' οὐδ' ὁ μείνας νῦν ἐν Ἑλλάδος τόποις
Στρατὸς κυρήσει νοστίμου σωτηρίας.

ΧΟΡΟΣ.

Πῶς εἶπας; οὐ γὰρ πᾶν στράτευμα βαρβάρων
Περᾷ τὸν Ἕλλης πορθμὸν Εὐρώπης ἄπο;

ΔΑΡΕΙΟΣ.

Παῦροί γε πολλῶν, εἴ τι πιστεῦσαι θεῶν
Χρὴ θεσφάτοισιν, ἐς τὰ νῦν πεπραγμένα
Βλέψαντα· συμβαίνει γὰρ οὐ τὰ μέν, τὰ δ' οὔ.
Κεῖπερ τάδ' ἐστί, πλῆθος ἔκκριτον στρατοῦ
Λείπει κεναῖσιν ἐλπίσιν πεπεισμένος.
Μίμνουσι δ', ἔνθα πεδίον Ἀσωπὸς ῥοαῖς
Ἄρδει, Φίλον πίασμα Βοιωτῶν χθονί·
Οὗ σφιν κακῶν ὕψιστ' ἐπαμμένει* παθεῖν,

Ὕβρεως ἄποινα καὐθέων Φρονημάτων·
Οἳ, γῆν μολόντες Ἑλλάδ', οὐ θεῶν βρέτη
Ἡσθοῦντο συλᾶν, οὐδὲ πιμπράναι νεώς·
Βωμοὶ δ' ἄϊστοι, δαιμόνων θ' ἱδρύματα
Πρόρριζα Φύρδην ἐξανέστραπται βάθρων.
Τοιγὰρ κακῶς δράσαντες, οὐκ ἐλάσσονα
Πάσχουσι, τὰ δὲ μέλλουσι, κοὐδέπω κακῶν
Κρηπὶς ὕπεστιν, ἀλλ' ἔτ' ἐκπιδύεται*.
Τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσταγὴς
Πρὸς γῆν Πλαταιῶν, Δωρίδος λόγχης ὑπο·
Θῖνες δὲ νεκρῶν καὶ τριτοσπόρῳ γονῇ
Ἄφωνα σημανοῦσιν ὄμμασι βροτῶν,
Ὡς οὐχ ὑπέρφευ θνητὸν ὄντα χρὴ φρονεῖν.
Ὕβρις γὰρ ἐξανθοῦσ' ἐκάρπωσε στάχυν
Ἄτης, ὅθεν πάγκλαυτον ἐξαμᾷ θέρος.
Τοιαῦθ' ὁρῶντες τῶνδε τἀπιτίμια
Μέμνησθ' Ἀθηνῶν Ἑλλάδος τε, μηδέ τις
Ὑπερφρονήσας τὸν παρόντα δαίμονα,
Ἄλλων ἐρασθείς, ὄλβον ἐκχέῃ μέγαν.
Ζεύς τοι κολαστὴς τῶν ὑπερκόμπων ἄγαν
Φρονημάτων ἔπεισιν, εὔθυνος βαρύς.
Πρὸς ταῦτ' ἐκεῖνον, σωφρονεῖν κεχρημένον,
Πινύσκετ' εὐλόγοισι νουθετήμασι,
Λῆξαι θεοβλαβοῦνθ'* ὑπερκόμπῳ θράσει.
Σὺ δ', ὦ γεραιὰ μῆτερ ἡ Ξέρξου Φίλη,
Ἐλθοῦσ' ἐς οἴκους, κόσμον ὅστις εὐπρεπὴς
Λαβοῦσ' ὑπάντιαζε παιδί· παντὶ γὰρ
Κακῶν ὑπ' ἄλγους λακίδες ἀμφὶ σώματι
Στημορράγοῦσι ποικίλων ἐσθημάτων.

Ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πράϋνον λόγοις.
Μόνης γάρ, οἶδα, σοῦ κλύων ἀνέξεται.
Ἐγὼ δ' ἄπειμι γῆς ὑπὸ ζόφον κάτω·
Ὑμεῖς δέ, πρέσβεις, χαίρετ', ἐν κακοῖς ὅμως
Ψυχῇ διδόντες ἡδονὴν καθ' ἡμέραν,
Ὡς τοῖς θανοῦσι πλοῦτος οὐδὲν ὠφελεῖ.

ΧΟΡΟΣ. ΑΤΟΣΣΑ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦ πολλὰ καὶ παρόντα καὶ μέλλοντ' ἔτι
Ἤλγησ' ἀκούσας βαρβάροισι πήματα.

ΑΤΟΣΣΑ.

Ὦ δαῖμον, ὡς με πόλλ' ἐσέρχεται κακῶν
Ἄλγη, μάλιστα δ' ἥδε συμφορὰ δάκνει,
Ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι
Ἐσθημάτων κλύουσαν, ἥ νιν ἀμπέχει.
Ἀλλ' εἶμι, καὶ λαβοῦσα κόσμον ἐκ δόμων,
Ὑπαντιάζειν παῖδ' ἐμῷ πειράσομαι·
Οὐ γὰρ τὰ φίλτατ' ἐν κακοῖς προδώσομεν.

Χ Ο Ρ Ο Σ.

στροφή. Ὦ πόποι, ἦ μεγάλας
Ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου* βιοτᾶς
Ἐπεκύρσαμεν, εὖθ' ὁ γηραιὸς
Πανταρκής, ἀκάκας,
Ἄμαχος βασιλεύς, ἰσόθεος
Δαρεῖος ἆρχε χώρας.
ἀντιστρ. Πρῶτα μὲν εὐδοκίμου

Στρατιᾶς ἀπεφαινόμεθ', ἠδὲ νομίσ-
ματα πύργινα* πάντ' ἐπεύθυνον·
Νόστοι δ' ἐκ πολέμων
Ἀπόνους, ἀπαθεῖς ἡμᾶς εὖ
Πράσσοντας ἆγον ἐς οἴκους.
μονόστρ. Ὅσας δ' εἶλε πόλεις,
Πόρον οὐ διαβὰς
Ἅλυος ποταμοῦ,
Οὐδ' ἀΦ' ἑστίας συθείς,
Οἵαι Στρυμονίου πελάγους
Ἀχελωΐδες εἰσὶ, πάροικοι
Θρηκίων ἐπαύλων,
Λίμνας τ' ἔκτοθεν, αἳ
Κατὰ χέρσον ἐλη-
λαμέναι περὶ πύργον,
Τοῦδ' ἄνακτος ἄϊον,
Ἕλλας τ' ἀμΦὶ πόρον
Πλατὺν αὐχόμεναι,
Μυχία τε Προποντὶς
Καὶ στόμα Πόντου,
Νᾶσοι θ' αἱ κατὰ πρῶν'
Ἅλιον περίκλυστοι
Τᾶδε γᾶ προσήμεναι,
Οἵα Λέσβος, ἐλαι-
όΦυτός τε Σάμος,
Χῖός τ', ἠδὲ Πάρος,
Νάξος, Μύκονος,
Τήνῳ τε συνάπτουσ'
Ἄνδρος ἀγχιγείτων·

Καὶ τὰς ἀγχιάλους
Ἐκράτυνε μεσακτίους,
Λῆμνον, Ἰκάρου θ' ἕδος
Καὶ Ῥόδον, ἰδὲ Κνίδον,
Κυπρίας τε πόλεις,
Πάφον, ἠδὲ Σόλους,
Σαλαμῖνά τε, τᾶς
Νῦν ματρόπολις
Τῶνδ' αἰτία στεναγμάτων·
Καὶ τὰς εὐκτεάνους κατὰ κλῆρον
Ἰόνιον πολυάνδρους
Ἑλλάνων ἐκράτυνε
Σφετέραις φρεσίν· ἀκάματον δὲ παρῆν
Σθένος ἀνδρῶν τευχηστήρων,
Παμμίκτων τ' ἐπικούρων·
Νῦν δ' οὐκ ἀμφιλόγως*
Θεότρεπτα* τάδ' αὖ
Φέρομεν, πολέμοισι
Δμαθέντες μεγάλως,
Πλαγαῖς τε ποντίαισιν.

ΞΕΡΞΗΣ. ΧΟΡΟΣ.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἰώ, δύστηνος ἐγὼ στυγερᾶς μοίρας
Τῆσδε κυρήσας ἀτεκμαρτοτάτης,
Ὡς ὠμοφρόνως* δαίμων ἐνέβη
Περσῶν γενεᾷ. Τί πάθω τλήμων;
Λέλυται γὰρ ἐμοὶ γυίων ῥώμη,
Τήνδ' ἡλικίαν ἐσιδόντ' ἀστῶν.

Εἴθ' ὤφελε, Ζεῦ, κἀμὲ μετ' ἀνδρῶν
Τῶν οἰχομένων
Θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψαι.

ΧΟΡΟΣ.

Ὀτοτοί, βασιλεῦ, στρατιᾶς ἀγαθῆς
Καὶ Περσονόμου* τιμῆς μεγάλης,
Κόσμου τ' ἀνδρῶν,
Οὓς νῦν δαίμων ἀπέκειρε·
Γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν
Ἤβαν, Ξέρξα κταμέναν, Ἄιδου
Σάκτορι, Περσᾶν. Ἀγβατάνων γὰρ
Πολλοὶ Φῶτες, χώρας ἄνθος,
Τοξοδάμαντες, πάνυ γὰρ Φύστις*
Μυριὰς ἀνδρῶν, ἐξεΦθινται.

ΞΕΡΞΗΣ.

Αἶ αἶ αἶ αἶ, κεδνᾶς ἀλκᾶς.

ΧΟΡΟΣ.

Ἀσία δὲ χθών, βασιλεῦ γαίας,
Αἰνῶς αἰνῶς ἐπὶ γόνυ κέκλιται.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ὤδ' ἐγών, οἰ οἴ, αἰακτός,
Μέλεος, γέννᾳ γᾷ τε πατρί-
ᾳ κακὸν ἄρ' ἐγενόμαν.

ΧΟΡΟΣ.

ΠρόσΦθογγόν σοι νόστου, τὰν
ΚακοΦάτιδα* βοὰν,
Κακομέλετον* ἰὰν
Μαριανδυνοῦ θρηνητῆρος*
Πέμψω, πέμψω
Πολύδακρυν ἰαχάν.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἴετ' αἰανὴν καὶ πανόδυρτον
Δύσθρηνον αὐδάν.
Δαίμων γὰρ ὅδ' αὖ
Μετάτρεπτος* ἐπ' ἐμοί.

ΧΟΡΟΣ.

Ἥσω τοι καὶ πανόδυρτον
Λασπαθῆ* τε σεβίζων
Ἀλίτυπά τε βάρη
Πόλεως γέννας· πευθητῆρος
Κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν.
Ἰώνων γὰρ ἀπηύρα
Ἰώνων ναύφρακτος
Ἄρης ἑτεραλκής,
Νυχίαν πλάκα κερσάμενος
Δυσδαίμονά τ' ἀκτάν.

ΞΕΡΞΗΣ.

Οἰ οἰ οἰ βόα, καὶ πάντ' ἐκπεύθου.

ΧΟΡΟΣ.

Ποῦ δέ σοι Φίλων ὄχλος;
Ποῦ δέ σοι παραστάται,
Οἷος ἦν Φαραυδάκης,
Σούσας, Πελάγων,
Καὶ Δοτάμας, ἠδ' Ἀγδαβάτας,
Ψάμμις, Σουσισκάνης τ'
Ἀγβάτανα λιπών;

ΞΕΡΞΗΣ.

Ὀλοοὺς ἀπέλιπον Τυρίας
Ἐκ ναὸς ἔρροντας ἐπ' ἀκταῖς

Σαλαμινίσι, στυφελοὺς
Θείνοντας ἐπ' ἄκρας.

ΧΟΡΟΣ.

Οἰ οἰ οἴ, ποῦ δέ σοι Φαρνοῦχος
Ἀριέμαρδός τ' ἀγαθός;
Ποῦ δὲ Σευάλκης ἄναξ,
Ἠ Λίλαιος εὐπάτωρ
Μέμφις, Θάρυβις, καὶ Μασίστρας,
Ἀρτεμβάρης τ' ἠδ' Ὑσταίχμας;
Τάδε σ' ἐπανερόιμαν.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἰώ, ἰώ μοι μοι,
Τὰς ὠγυγίους κατιδόντες
Στυγνὰς Ἀθάνας, πάντες
Ἑνὶ πιτύλῳ,
Ἒ ἒ ἔ, τλάμονες
Ἀσπαίρουσι χέρσῳ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἦ καὶ τὸν Περσῶν αὐτοῦ
Σὸν πιστὸν ὄντ' ὀφθαλμόν,
Μυρία μυρία πεμπαστάν*,
Βατανώχου παῖδ' Ἄλπιστον
Τοῦ Σησάμα τοῦ Μυγαβάτα,
Πάρθον τε, μέγαν τ' Οἰβάρην
Ἔλιπες, ἔλιπες;

ΞΕΡΞΗΣ.

Ὢ ὠ δαίων.

ΧΟΡΟΣ.

Πέρσαις ἀγαυοῖς κακὰ πρόκακα* λέγεις.

Ἰϋγάν μοι δῆτ' ἀγαθῶν
Ἑτάρων ὑπομιμνήσκεις,
Ἄλαστα στυγνὰ πρόκακα
Λέγων.

ΞΕΡΞΗΣ.

Βοᾷ, βοᾷ
Μελέων ἔνδοθεν ἦτορ.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ μὴν ἄλλο γε ποθοῦμεν
Μάρδων ἀνδρῶν μυριονταρχαν
Ξάνθην, ἄρειόν τ' Ἀγχάρην,
Δίαιξίν τ', ἠδ' Ἀρσάκην,
Ἱππιανάκτας*,
Κιγδαγάταν, καὶ Λυθίμαν,
Τόλμον τ' αἰχμᾶς ἀκόρεστον.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἔταφεν, ἔταφεν, οὐκ ἀμφὶ σκηναῖς
Τροχηλάτοισιν ὄπισθε δ' ἑπομέναις.
Βεβᾶσι γὰρ οἵπερ ἀκρόται* στρατοῦ,
Βεβᾶσιν, οἳ οἵ, νώνυμοι.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὴ ἰή, ἰὼ ἰὼ ἰὼ ἰώ,
Δυσδαίμονες ἔθετ' ἄ-
ελπτον κακὸν διαπρέπον
Οἷον δέδορκεν ἄτα·

ΞΕΡΞΗΣ.

Πεπλήγμεθ' οἷαι δαίμονος τύχαι.
Πεπλήγμεθ'· εὖδηλα γάρ·
Νέαι νέαι δύαι δύαι.
Ἰαόνων ναυβατᾶν

Κύρσαντες οὐκ εὐτυχῶς.
Δυσπόλεμον δὴ τὸ γένος Περσῶν.

ΞΕΡΞΗΣ.

Πῶς δ' οὔ; στρατὸν μὲν τοσοῦτον
Τάλας πέπληγμαι.

ΧΟΡΟΣ.

Τί δ' οὖν; ὄλωλεν
Μεγάλα τὰ Περσῶν.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ὁρᾷς τὸ λοιπὸν τόδε τᾶς ἐμᾶς στολᾶς;

ΧΟΡΟΣ.

Ὁρῶ, ὁρῶ.

ΞΕΡΞΗΣ.

Τάνδι τ' οἰστοδέγμονα*...

ΧΟΡΟΣ.

Τί τόδε λέγεις;

ΞΕΡΞΗΣ.

σεσωσμένον
Θησαυρὸν βέλεσι.

ΧΟΡΟΣ.

Βαιά γ' ὡς ἀπὸ πολλῶν.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἐσπανίσμεθ' ἀρωγῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰαόνων λαὸς οὐ Φυγαίχμας.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἀγανόριος* κατεῖδον
Δὲ πῆμ' ἄελπτον.

ΧΟΡΟΣ.

Τραπέντα ναύφραχτον
Ἐρεῖς ὅμιλον;

ΞΕΡΞΗΣ.

Πέπλον δ' ἀπέρρηξ' ἐπὶ συμφορᾷ κακοῦ.

ΧΟΡΟΣ.

Παπαῖ, παπαῖ, παπαῖ, παπαῖ.

ΞΕΡΞΗΣ.

Καὶ πλεῖον ἢ παπαῖ μὲν οὖν.

ΧΟΡΟΣ.

Δίδυμα γάρ ἐστι καὶ τριπλᾶ.

ΞΕΡΞΗΣ.

Λυπρά, χάρματα δ' ἐχθροῖς.

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ σθένος γ' ἐκολούσθη.

ΞΕΡΞΗΣ.

Γυμνός εἰμι προπομπῶν·

ΧΟΡΟΣ.

Φίλων τ', ἄταισι ποντίαισι.

ΞΕΡΞΗΣ.

Δίαινε, δίαινε πῆμα· πρὸς δόμους δ' ἴθι.

ΧΟΡΟΣ.

Αἰ αἰ αἰ αἴ, δύα, δύα.

ΞΕΡΞΗΣ.

Βόα νυν ἀντίδουπά μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Δόσιν κακὰν κακῶν κακοῖς.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἴϋζε μέλος ὁμοῦ τιθείς.

ΧΟΡΟΣ.

Ὀττοττοτοῖ.

ΞΕΡΞΗΣ.

Βαρεῖά γ' ἄδε συμφορά.

ΧΟΡΟΣ.

Οἴμοι, μάλα καὶ τόδ' ἀλγῶ.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἔρεσσ' ἔρεσσε, καὶ στέναζ' ἐμὴν χάριν.

ΧΟΡΟΣ.

Διαίνομαι γοεδνὸς* ὤν. 1040

ΞΕΡΞΗΣ.

Βόα νυν ἀντίδουπά μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Μέλειν πάρεστι δέσποτα.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἐπορθίαζέ* νυν γόοις.

ΧΟΡΟΣ.

Ὀττοττοτοῖ. μέλαινα δ' εὖ μεμίξεται
Στονόεσσα πλαγά. 1045

ΞΕΡΞΗΣ.

Καὶ στέρν' ἄρασσε, καπιβόα τὸ Μύσιον.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄνια, ἄνια.

ΞΕΡΞΗΣ.

Καί μοι γενείου πέρθε λευκήρη τρίχα.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄπριγδ' ἄπριγδα, μάλα γοεδνά.

ΞΕΡΞΗΣ.

Αὔτει δ' ὀξύ. 1050

ΧΟΡΟΣ.

Καὶ τάδ' ἔρξω.

ΞΕΡΞΗΣ.

Πέπλον δ' ἔρεικε κολπίαν* ἀκμᾷ χερῶν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄνια, ἄνια.

ΞΕΡΞΗΣ.

Καὶ ψάλλ' ἔθειραν, καὶ κατοίκτισαι στρατόν.

ΧΟΡΟΣ.

Ἄπριγδ' ἄπριγδα, μάλα γοεδνά.

ΞΕΡΞΗΣ.

Διαίνου δ' ὅσσε.

ΧΟΡΟΣ.

Τέγγομαί τοι.

ΞΕΡΞΗΣ.

Βόα νυν ἀντίδουπά μοι.

ΧΟΡΟΣ.

Οἲ οἲ οἲ οἴ.

ΞΕΡΞΗΣ.

Αἰακτὸς ἐς δόμους κίε.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰὼ ἰὼ Περσὶς αἶα δυσβάϋκτος.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἰωὰ δὴ κατ' ἄστυ.

ΧΟΡΟΣ.

Ἰωὰ δῆτα; ναί, ναί.

ΞΕΡΞΗΣ.

Γοᾶσθ' ἁβροβάται.

ΧΟΡΟΣ.

ἰὼ ἰώ, Περσὶς αἶα δυςβάϋκτος.

ΞΕΡΞΗΣ.

Ἦ ἦ ἦ ἤ, τρισκάλμοισιν,
Ἦ ἦ ἦ ἤ, βάρισιν ὀλόμενοι.

ΧΟΡΟΣ.

Πέμψω σε δυςθρόοις γόοις.

INDEX IN PROMETHEUM.

Vers.

5. Λεωργός, *Facinorosus.*

6. Ἀδαμάντινος, *Ferreus.* ἀδάμας *ferrum*, ab α et δαμάω.

11. Στέργω, *Æquo animo fero.*

17. Ἐξωριάζω, *Leviter curo, negligo*, ab ὥρα *cura.*

24. Ποικιλείμων, *Vestem habens variatam;* stellis scilicet. Ab ποικίλος *varius* et εἷμα *vestis.*

25. Πάχνη, *Pruina. Pruina* proprie est πάχνη πρωϊνή *ros matutinus.*

25. Σκεδᾷ, contractio Attica pro σκεδάσει, *dissipabit.*

27. Λωφέω, *Allevo.* λωφάω vero *quiesco, cesso.*

45. Χειρωναξία, *Manuum solertia. Ars vulgaris.* χειρώναξ, τεχνίτης χειρῶν μόνων δεσπόζων, quasi χειροάναξ.

55. Νιν pro αὐτὰ ψαλία, *istas catenas.*

57. Ματάω, *Moror, cunctor.*

68. Ὅπως μή subaudi ὅρα *cave, vide.*

70. Κυρέω, *Consequor*, sed κυρόω *ratum facio.*

76. Διατόρους, ambigitur utrum ab διάτορος *perforans* an ab διατόρος *perforatus* oriatur.

109. Ναρθηκοπλήρωτον, *In ferula conclusum.* Credebant autem veteres ferulam, ligni genus, igni servando idoneam esse.

134. Ἐκπλήσσω cum accusativo vel rei vel personæ ponitur. Eurip. Orest. 542. ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου.

134. Θεμερῶπις, *Verecunda*, ab θέμερος idem quod σεμνός et ὤψ, *facies.*

143. Φρουρὰν ὀχεῖν, *Excubias agere.*

150. Ἀθέτως, *Sine lege.*

157. Κίννυμα αἰθέριον, *Ventis ludibrium.* Horat.

208. Ὦιοντο pro ᾤοντο.

216. Τῶν παρεστώτων, *Rerum quæ menti succurrebant.*

242. Ἐρρύθμισμαι, *Constrictus fui.*

Vers

269. Πεδάρσιος, *Sublimis.* Æolice pro μετάρσιος; nam Æolice pro μετὰ dicebatur πέδα.

283. Πελῶ pro πελάσω a πιλάζω *appropinquo.*

286. Πτερυγωκής, *Rapide volans.*

301. Αὐτόκτιτ' ἄντρα. Sic Virg. Æn. I. 167. Vivo sedilia saxo.

314. Παιδιαὶ, ᾶς, ἡ, *Ludus.* Sed παιδία pluralis a παιδίον *puer.*

327. Περισσόφρων, *Sapiens plus quam satis est.*

378. Ὀργή. Plerumque *Ira*; interdum pro ψυχή vel τρόπος ponitur, ut hoc loco intellexit Plutarchus.

388. Θρῆνος ὀὺμός, *Dolor ob me susceptus.*

438. Προξέλούμενον, *Contumeliâ affectum*, a verbo προξέλέω, *contumeliâ afficio.*

449. Ἀλίγκιοι, *Similes* ab ἥλιξ *coævus.*

452. Ἀήσυρος, *Levis, parvus*, ab ἄω *spiro* et σύρω *truho.*

472. Αἰκής pro ἀεικής, *Contumeliosus.*

547. Ἐδέρχθην, *Vidi.* Forma passiva cum sensu activo.

568. Ἰότης, *Lætitia.*

645. Πολεύμεναι, forma Ionica pro πολούμεναι, *Ventitantes.*

646. Παρθενών, *Virginum conclave.* Sic γυναικών erat *mulierum conclave*; ἀνδρών *virorum*; ξενών *hospitum*; ἐργατών *operariorum*; βοών *boum stabulum*, ἱππών *equorum.*

657. Νυκτίφοιτα, *Nocturna*, ab νύξ et φοιτάω *frequento.*

674. Κέραστις, *Cornuta, cornigera.*

682. Γῆν πρὸ γῆς, *De terrâ in terram.* Aristoph. Acharn. 235. Καὶ διώκειν γῆν πρὸ γῆς ἕως ἂν εὑρεθῇ ποτε. Cicero ad Atticum. Lib. XIV. Epist. 10. *Itaque* γῆν πρὸ γῆς *cogito.*

688. Ξένος λόγος, hic significat: *Sermo qui admirationem movet.*

713. Ordo est: ἀλλὰ ἐκπερᾶν χθονὰ, χρίμπτουσα πόδας ἀλιστόνοις ῥαχίαις.

726. Γνάθος proprie *Maxilla*, hic *fretum.* Sic Virgilius. Georg. IV. 466. *fauces* Tænariæ.

743. Ἀναμυχθίζομαι, *Ingemisco*, ab μύζω, *musso*, clausis labris sonum e naribus emitto.

765. Τί δ' ὄντιν'; Id est: Τί δέ σοι διαφέρει ὄντιν' ἂν γαμοῖ;

775. Εὐξύμβλητος idem quod εὐξύμβολος *facilis conjecturâ.*

791. Ἡλιοστιβής, *Per quem Sol incedit.*

Vers.

837. Κόλπος Ῥίας, *Mare Adriaticum.*

880. Ἄπυρος, *Ardentissimus*, ab α augm. et πῦρ *ignis.*

890. Κηδεῦσαι καθ' ἑαυτόν, *Affinitatem trahere sibi comparem.*

893. Ἐραστεύω, *Appeto.*

898. Ἀστεργάνωρ, *Viros non amans.* Supra dixerat paulo fortius στυγάνωρ.

928. Ἐπιγλωσσᾷ pro ἐπιγλωσσάῃ, ab ἐπιγλωσσάομαι *effutio adversus aliquem.*

1003. Θηλύνους, *Muliebri animo.*

1025. Κελαινόβρωτον ἧπαρ, *Jecur præbens nigrum victum.*

INDEX IN VII ADVERSUS THEBAS.

Vers.

7. Πολύῤῥοθος, *Multiloquax.*

10. Ἐλλείπω, *Deficio.* Ne pas atteindre jusqu'à, avec le génitif. *Omitto,* négliger, avec l'accusatif.

12. Βλαστημός, *Germen, flos, vigor.*

18. Πανδοκέω, *Omnia recipio.*

43. Μελάνδετος, *Nigro* (scil. ferro) *vinctus.*

58. Ταγεύω, *Ordino, dux sum.*

83. Ἐλεδέμνας, *Lectum capiens. E somno excutiens.* Ab ἕλω inus, pro αἱρέω et δέμνιον *lectus;* vel Ἐλεδέμνης ab ἐλαύω pro ἐλαύνω, *excito.*

85. Ἀμάχετος, *Invictus.*

85. Ὀρεκτύπος, *Montem feriens.* Sic Virg. Æn. I. 245. de Timavo. Vasto cum murmure montis.

102. Χρυσοπήληξ, *Auream habens cassidem.*

109. Δοχμόλοφος, *Obliquam habens cristam.*

115. Χαλινοὶ διάδετοι γενύων, pro Χαλινοὶ δετοὶ διὰ γενύων, *Maxillis equorum illigata frena.*

123. Ἰχθυβόλος μηχανή, *Tridens.*

128. Προμάτωρ, *Progenitrix.*

Vers.

130. Θεόκλυτος, *Diis audiendus.*

135. Πυκάζομαι, *Induo.* πυκάζω, *tego.*

141. Δορυτίνακτος, *Per quem hastæ vibrantur.*

144. Λιθάς, *Lapidum imber*, quem refer ad ἀκροβόλος *jaculator, veles* et subaudi κατὰ juxta ἐπαλξέων.

149. Ὄγκα, Minervæ cognomen apud Thebanos, unde una e portis dicebatur ὀγκαῖαι πύλαι.

164. Φιλόθυτος, *Sacrificia amans.*

165. Μνήστωρ, *Qui meminit.*

168. Ἑλίτροχος, *In quo rota revolvitur.*

191. Πυριγενέτης, *Igne fabricatus.* Eurip. Hippol. 1223. usurpavit στόμια πυριγενῆ.

206. Ἀστυδρομέω, *Per urbem discurro.*

222. Κακόσπλαγχνος, *Timidus.*

228. Ἁρπαλίζω, idem quod ἁρπαλίζομαι, *Avide recipio.*

263. Δουρίληφθ' pro δουρίληπτ' quia vox ἀγνοῖς quæ sequitur signatur aspero spiritu.

270. Ταχύῤῥοθος, *Cito promulgatus.*

271. Φλέγειν χρείας ὕπο, Priusquam nuntii *ipso rerum discrimine incendantur.*

278. Δυσευνήτωρ λεχέων, *Infaustus tori socius.* Sic Δύσπαρις, *Infaustus Paris.*

279. Πάντρομος, *Omnia tremens*, vel *admodum tremebunda.*

291. Βαθύχθων, *Fertile solum habens.*

300. Ῥίψοπλος ἄτα, *Calamitas quæ scutum abjicere cogit.*

316. Μιξόθροος, *Mixto clamore.*

318. Ἀρτίτροπος, *Nubilis, vixdum nubilis.*

331. Ὁρκάνη πυργῶτις, *Turris expugnatoria.*

335. Ἀρτιβρεφής, *Recens infans.*

348. Καινοπήμων, *Recenter afflictus.* In Sophocle. Trach. vers. penult. legitur καινοπαθής.

355. Πευθώ, *Nuntius. Fama.*

358. Ἀρτίκολλος, *Accurate adaptatus*, ab ἄρτι vel ἀρτίως, *Exacte, concinne.*

359. Καταργίζω, *Moror, pigrum facio.*

375. Πρέσβιστος, *Antiquissimus, honoratissimus.*

Vers.

378. Καταϑμαίνω, *Adanhelo.* Χαλινῶν καταϑμαίνων pro ἀϑμαίνων κατὰ χαλινῶν.

404. Αἱματηφόρος, *Sanguinem ferens.*

431. Ἀπογυμνάζω, *Exerceo.* Γυμνασίαν, dicebant rhetores *linguæ exercitationem.*

449. Μυκτηρόκομπον πνεῦμα, *Spiritus qui per nares emissus sonum jactabundum edit.*

469. Νεμέτωρ, *Ultor.*

470. Κοταίνω, *Irascor.*

476. Σηματοῦργος, *Signifex.* Conferre libet Apuleius, Metamorph. Lib. II. p. 39. *In quo summum specimen operæ fabrilis egregius ille signifex prodidit.*

481. Προσεδαφίζω, *Solidum reddo.*

Ibid. Κοιλογάστωρ, *Ventre cavo.* Infra v. 1014 κοιλογάστορες λύκοι, *famelici lupi.*

482. Ἐπηλαλάζω, *Triumphans acclamo.* R. ἀλαλή *militum ovantium clamor.*

488. Δύςχιμος, *Frigidus.* Dicitur etiam δύςχειμος et δυςχείμερος. Confer Theocrit. Idyll. XV. 58. Ἵππον καὶ τὸν ψυχρὸν ὄφιν ταμάλιστα δεδοίκω Ἐκ παιδός. Virg. Ecl. VIII, 71. *Frigidus Anguis.*

498. Σταδαῖος, idem quod Σταδιαῖος *Statarius* qui firmo pede dimicat.

527. Ἔκπρουστος, *Crustatus et prominens.* Gallice *en bosse, en relief.*

547. Κροτησμός, *Pulsatio*, dicitur etiam κρουσμός.

557. Ἀνδροφόντης, *Homicida.*

589. Θεόπτυστος, *Diis invisus, quem Dii abominantur.*

614. Ἐπίμολος, *Advena.*

619. Ἐπιξιφιχάζω, *Ingemino Jacche.*

622. Ἀνδρηλάτης, *Homines in exilium fugans.*

627. Καινοπηγής, *Recens compactus.*

653. Κακουχία, *Infausta possessio.* Errore typothetarum Schutzius dat κατουχίκ.

671. Θυμοπλῆθής, *Animum explens, iram satians.*

672. Δορίμαργος, *Belli avidus*, vel *hasta furens.*

Vers.

677. Ὠμοδακής, *Crudivorus. Ad ferociam stimulans.*

684. Μελαναιγίς, *Atram procellam ciens.*

691. Μετάλλακτος, *Mutatus.*

698. Ἄνη, ης, ἡ, *Perfectio, perficiendi modus.*

722. Μελαμπηγής, *Niger et concretus.*

728. Παρβασία, *Transgressio*, pro παραβασία vel παράβασις.

761. Ἀναρπάξανδρος, *Homines eripiens.*

769. Κρεισσότεκνος, *Liberis melior.*

771. Ἐπίκοτος τροφᾶς, *Irâ incensus quod tales filios educavisset*, vel *Irâ incensus propter victum quem illi* (parce) *præbebant filii.*

776. Καμψίπους, *Pedes flectens, agilis.* Aliud est γόνυ κάμπτειν quod significat *requiescere*, aliud πόδας κάμπτειν, quod est *ambulare, ire.*

785. Ἑβδομαγέτης, Ita dictus est Apollo quia septima dies cujusque mensis ei sacra erat. Alii legunt Ἑβδομαγενής quia septimus inter Deos natus erat.

788. Νεόκοτος, *Novus.* κότος proprie est *indoles*; unde ἀλλόκοτος *alius generis*; παλίγκοτος, *contrarius.*

794. Κατασποδέω, *In pulverem dejicio, occido.* Crines pulvere collines. Horat.

811. Ἀσινής, *Damnum avertens;* sensu rariori. Sensus communis est, *innoxius, incolumis.*

824. Ξυναυλία δορός. *Hastæ congressio. Certamen singulare.*

833. Αὐτόδηλος, *Per se manifestus.*

834. Διδυμάνορα κάκ' αὐτοφόνα, *Duorum virorum mala et mutua homicidia.*

842. Ἄστολος, *Infaustus, tristis.* Sicut ἄγαμος γάμος, *infaustæ nuptiæ.* ἀπόλεμος πόλεμος, *infaustum bellum.*

Ibid. Μελάγκροκος, *Nigra habens vela.* R. κρόκη vel κρέκη, *subtemen*, la trame.

855. Στρόφος, *Zona*, Usurpatur sæpius eo sensu στροφίον.

857. Λυγαίνω, *Stridule queror.*

865. Ἐρειψίτοιχος, *Muros dejiciens.* R. ἐρείπω, *dejicio, everto.*

872. Ὁμόσπλαγχνος, *Ejusdem visceris cognatus.*

899. Αὐτόστονος, *Sua mala gemens.*

Vers.

899. Αὐτοπήμων, *In se infortunia habens.*

914. Διατομή, *Dissectio*, hæreditatis scilicet, cum allusione ad vulnera ferro inflicta. Vel ut alii volunt *compositio, conciliatio.*

928. Διόδοτος, *A Jove datus.* Dicitur sæpius διώδοτος.

934. Παντρόπος φυγή, *Fuga penitus versa*, déroute complète.

949. Μελεόπονος, *Qui misera elaboravit.*

949. Μελεοπαθής, *Qui misera passus est.*

965. Δίοττοι κήδεα, *Gemini homines carissimi, ambo gemendi.*

1045. Μονόκλαυτος θρῆνος, *Nænia cum unius tantum lacrymis decantata.*

INDEX IN PERSAS.

Vers.

47. Δίζυγα τέλη, *Bijugi ordines. Ordines quadrigarum.*

55. Τοξουλκῷ λήματι πιστοί, *Sagittandi peritiâ feroces.*

63. Ἡμερόλεγδον, *Per singulos dies numeratim.*

70. Ὄδισμα, *Via.*

75. Πεζόνομος, *Pedestris. Cui terra contigit.*

77. Ἔφέτης, *Dux.* Æschylus haud raro vocabula civilia in rem militarem detorsit, sic h. l. utitur voce ἐφέτης quâ designabatur proprie *judex causarum capitalium.* Alibi βραβεὺς ἵππων valet *præfectus equitum.*

84. Τοξοδάμνος, *Arcu vincens.* Τοξόδαμνος autem *arcu victus.*

102. Ἐπισκήπτω, *Cum impetu immitto.* Sæpius adhibetur sensu neutro.

111. Λαοπόρος, *Populum transferens.*

128. Ἀμφίζευκτος, *Utrinque colligatus*, scilicet ex utraque continente.

136. Εὐνατήρ, idem quod Εὐνήτης et εὐνέτης, *Tori socius.* Feminino εὐνάτειρα; vers. 155.

Vers.

137. Μονόζυξ, *Uno jumento junctus, viduus, solus.* Dicitur etiam μονοζυγής.

146. Δορύκρανος, *Cuspide præfixus*, pro δορυκάρανος, ab κάρα *caput.*

191. Εὔαρκτος, *Docilis, qui facile regitur.*

222. Θυμόμαντις, *Qui vaticinatur, quatenus id prudentiâ et judicio fieri potest.*

238. Σταδαῖος, *Statarius.* Ἔγχη σταδαῖα, *Hastæ erectæ*, quæ solent in terram defigi, vel *hastæ ad pugnam stataria* (bataille rangée) *aptæ.*

254. Ἄνιος, *Miserabilis*, idem quod ἀνιαρός.

255. Νεόκοτος, *Novus.*

260. Μακροβίοτος, *Longævus*, idem quod μακρόβιος.

273. Ἁλίδονος, *Mari agitatus.* R. ἅλς *mare* et δονέω *agito, jacto.*

275. Δίπλαξ, *Tabula*, vel *navis*, parte pro toto positâ.

279. Δυσαισανής, *Calamitosus.*

309. Γειτονῶν, Partic. præs. verbi γειτονέω, *Vicinus sum.*

312. Μυριόνταρχος, idem quod μυρίων ἄρχος, *Decem millium militum dux.*

344. Βρίθω, *Onero*; sensu activo. Sæpius neutro sensu adhibetur.

350. Καταυχέω, *Glorior, Confido.*

374. Εὐήρετμος, *Ad remigandum aptus.*

394. Ῥοθίας, *Undarum strepitum ciens.*

Ibid. Ξυνεμβολή, *Simultanea percussio*, remorum scilicet.

399. Ἐπεκχωρέω, *Procedo.*

409. Δόρυ, *Navis*, proprie *trabs.*

415. Ἀφραδμόνως, *Inconsiderate.*

428. Στοιχηγορέω, *Unâ serie, perpetuo narrare.*

449. Φθείρομαι, Hoc loco vertendum est *vagari, palari,* cujus significationis exempla non desunt.

462. Ἐξαποφθείρω, *Penitus excido.*

464. Εὐανγής, *A quo longe lateque prospici potest.*

481. Γάνος, *Latex, unda, lac;* sæpius autem *gaudium, fulgor, quicquid lætitiam gignit*, ut versu 614.

Vers.

499. Κρυσταλλοπήξ, ῆγος, ὁ, ἡ, idem quod Κρυσταλλόπηκτος *glacie concretus.*

509. Ἑστιοῦχος γαῖα, *Terra in quâ nostri sunt lares. Patrii lares.*

526. Πιστοί, *Consiliarii Regum Persarum.*

536. Κατερείκω, *Scindo*, déchirer, mettre en pièces.

539. Ἀκρόγοος, *Summo dolore affectus.*

564. Πεδιήρης, *Campestris.* Ἀμπεδιήρεις autem pro ἀνὰ πεδιήρεις.

569. Δακνάζομαι, *Mordeor.*

571. Οὐράνι' ἄχη, alii vertunt *Lamentationes ad cœlum sublatæ*, alii vero *Calamitates cœlitus immissæ.*

572. Δυσβαύκτος, *Cum infausto ejulatu editus.*

584. Περσονεμοῦμαι, *Persarum legibus pareo.*

595. Περίκλυστος, *Circumfluus.*

611. Ἀνθεμουργός, *Qui mel ex floribus facit.*

621. Γάποτος, *A terrâ absorptus.*

636. Δύσφροος, *Infelicem sonum edens.*

Ibid. Βάγμα, *Loquela.* Forma notior est βάξις a βάζω, *loquor.*

642. Αἰνέω, *Sino, tolero*, sensu rariori.

653. Θεομήστωρ, *Divinus Consultor. Par Diis Consiliarius.*

656. Βαλήν, *Rex.* Vox Phœnicia.

658. Κροκόβαπτος, *Croco tinctus*, idem quod Κροκοβαφής.

659. Εὔμαρις, *Calceamenti genus.*

661. Φάλαρον, *Frontale*, ab φάλος *crista.*

677. Ἄναες νᾶες, *Infaustæ naves*, quæ non functæ sunt munere servandi copias, vel *Naves nullæ, mersæ.*

731. Μοναίς, *Singularis*, rarius pro adjectivo usurpatum fuit.

733. Ζευκτήριος, *Junctus.*

742. Δέσμωμα, *Vinculum.*

761. Ταγέω, *Impero.*

Ibid. Εὐθυντήριος, *Gubernandi vim habens, regius.*

804. Ἐπαμμένω, *Maneo, exspecto.*

812. Ἐκπιδύομαι, *Scaturio.* R. πίδαξ *fons.*

828. Θεοβλαβέω, *Deos injuriis lacesso.*

850. Πολισσόνομος, *In urbe degens.*

852. Ἀκάκας, pro ἀκάκης, εος, ὁ, ἡ, *Non nocens, nullo malo dignus.*

Vers,

857. Πύργινος, *Ad turrim pertinens.*

900. Ἀμφιλόγως, *Dubie, ambigue.*

901. Θεότρεπτος, *A Diis conversus.*

907. Ὠμοφρόνως, *Crudeliter.*

915. Περσόνομος τιμή, *Honor qui Persis ab iis habetur qui eorum legibus utuntur.*

922. Φύστις, Schutzius vertit *Seges.*

931. Κακόφατις, *Male ominatus, infaustus.*

932. Κακομέλετος, *Lugubris.*

933. Θρηνητήρ, *Plorator, funerum cantor.*

939. Μετάτρεπτος, *Conversus.* Μετάτρεπτος δαίμων, *Inconstans fortuna.*

941. Λαοπαθής, *Quod patitur populus.*

977. Πεμπάστης, *Qui numerat,* a πεμπάζειν quod est proprie *quinos numerare*, universe de copiarum numeratione ponitur.

982. Πρόκακος, alii vertunt *mala malorum præsagia*, alii *mala præsentia.*

993. Ἱππιάναξ, *Equestris dux.*

997. Ἀκρότης, ου, ὁ, *Dux, princeps.*

1014. Ὀϊστοδέγμων, *Sagittas recipiens.*

1020. Ἀγανόριος, *Animosus;* dicitur et ἀγήνωρ.

1034. Ἀντίδουπος, *Ex adverso tonans.*

1040. Γοεδνός, *Luctuosus.*

1043. Ἐπορθιάζω, *Clamorem edo.*

1048. Λευκήρης, *Albus.*

1049. Ἄπριγδα, *Tenaciter,* idem quod ἀπρίξ.

1052. Κολπίας, *Sinuatus.* Venti etiam est nomen.

INDEX EMENDATIONUM.

IN PROMETHEO.

SCHÜTZ.	NOSTRA EDITIO.
82. νῦν	νυν
84. οἷοίτε	οἷοί τε
90. γῇ	γᾶ
181. διάτορος	διατόρος
233. ἔχρηζεν	ἤχρηζεν
274. πείθεσθε	πίθεσθε
282. πελῷ	πελῶ
283. διαπαντὸς	διὰ παντὸς
328. Ἁ Η	Ἥ
347. ΩΚΕΑΝΟΣ	Delevimus.
373. ΠΡΟΜΗΘΕΤΣ	Delevimus.
380. ἰσχαίνῃ	ἰσχναίνῃ
425. δὴ σεο	δή σεο
428. σθένος	χθονὸς
436. μητ'	μήτ'
521. Η	Ἥ
606. νοσου	νόσου
647. εὐδαῖμον	εὔδαιμον
679. Οσσοις	Ὄσσοις
748. στύφλου	στυφλοῦ
760. τῶνδε	τῶνδέ
771. ουν	οὖν
774. γὲ	γε
818. παρεστί	πάρεστί
846. Ἐστὶν	Ἔστιν
850. δέ	δὲ
915. ταῦτα νῦν	ταῦτά νυν
922. ὅς	ὃς
925. αιχμὴν	αἰχμὴν
930. Ζηνὸς τινά	Ζηνός τινα
947. Πατὴρ σ'	πατήρ σ'
973. καὶ σέ δ'	καί σέ γ'
977. μεμηνότ'	μεμηνότ'
1003. σὲ	σε
1039. πείθου	πιθοῦ

IN PROMETHEO.

SCHÜTZ.	NOSTRA EDITIO.
1040. τοι μολ	τοί μοι
1060. που	ποι
1061. ἠλιθιώσῃ	ἠλιθιώσῃ
1071. ἅ.	ἃ

IN SEPTEM ADVERSUS THEBAS.

38. ληφθῷ	ληφθῶ
53. ως	ὡς
61. πλευμόνων	πνευμόνων
83. Ἐλεδεμνὰς	Ἑλεδέμνας
109. Δοχμολοφᾶν	Δοχμολόφων
227. Μὴ νῦν	Μή νυν
231. Μὴ νῦν	Μή νυν
340. λελιμμένοι;	λελιμμένοι.
354. Ὁ τοι	ὅ τοι
404. τρέμῳ	τρέμω
491. χροίᾳ	χρείᾳ
492. οὐδ'	οὐθ'
587. Η	Ἥ
594. ὑιὸν	υἱὸν
653. κατουχίᾳ	κακουχίᾳ
697. πείθου	πιθοῦ
735. φίλων ἀβουλίαις,	φίλων, ἀβουλίαις
767. ἐτέλεσσεν	ἀπετέλεσσε
768. χερί· τῶν	τε χερί·
771. ἐπικότους	ἐπίκοτος
803. χθονός	χθονά
819. καρδίᾳ τι	καρδίαν
848. Οἶμοι σφ'	Οἴμαί σφ'
897. Δόμων μάλ' ἀχὼ ἐπ' αὐτοὺς	Δειναὶν μάλ' ἀχὼ δ' ἐπ' αὐτοῖς
943. Ἐντὸς σέ	Ἐντός σε
948. ἐφθίσο	ἔφθισο
951. Διπλᾶ	Ὁλοὰ
965. σύστονα	δίστονα

IN PERSIS.	
SCHÜTZ.	NOSTRA EDITIO.
43. τοὺς	Delevimus.
45. καὶ	Χαί
75. πεζονόμοις	πεζονόμους
84. τοξοδαμνον	τεξοδάμνον
115. τοῦδε	τοῦτο
134. πόθῳ	δ' ὄθῃ
158. εὐνατήριον	εὐναστήριον
159. καὶ με	καί με
163.	διπλῆ transposuimus.
185. ταυτοῦ	ταὐτοῦ
187. τεύχειν ἐν	ἔτευχον
209. γὰρ	δ' ἄρ'
218. πρευμενῶς	πρευμενῆ
219. Φῆς	Φὴς
230. δυσμὰς	δυσμαῖς
230. φθινασμάτων	φθινάσμασιν
235. ἄλλα	ἄλλο
248. καὶ πολὺς	καὶ πολίς,
291. ὁμῶς	ὅμως
291. βροτοῖς	βροτοὺς
293. ὅμως	ὁμῶς
294. ἀρχελείων	ἀρχελάων
337. ὁ πᾶν	ὁ πᾶς
346.	ΑΓΓΕΛΟΣ post 346 posuimus.
346. ἔστ'	ἔτ'
356. μένοιεν	μενοῖεν
358. ἐκσωσαίατο	ἐκσωσοίατο
369. στέρεσθαι	στερεῖσθαι
374. τροποῦτο	ἐτροποῦτο
377. πᾶς δ'	πᾶς θ'
403. ἄγων	ἀγών
422. τοὶ	οἱ
433. νῦν	νυν
458. ἄπο	ἀπὸ
463. ἀνώμωξεν	ἀνὠμωξεν
483. Διεκπερῶμεν	Διεκπερῶμέν τ'
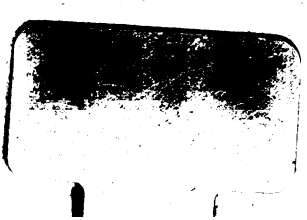
IN PERSIS.	
SCHÜTZ.	NOSTRA EDITIO.
488. Ὄθανον	Θάνον
514. ἐνήλου	ἐνήλω
539. αἰβρογόοι	ἀκρογόοι
567. ἀνάγκαν	ἀνάγκας
586. δεσποσύνητιν	δεσποσύνοισιν
597. ἔμπορος	ἔμπειρος
623. ὑπὸ	ὕπο
633. αἴει	ἀΐει
672. δυνάστα	δυναστείᾳ
673. περὶ	παρὰ
674. διάνοιεν	διάνοι ἂν
689. τάχυνα	τάχυνε
703. ἔντυχοι	ἐντύχοι
707. ἔλευσας	ἔλευσσες
709. τέ	δέ
718. ἤνυσεν	ἤνυσεν
728. κενῆς	κεδνῆς
740. Φίλος	Φίλοις
764. οἰακοστρόφουν	ὠακοστρόφουν
771. Πέμπτος δὲ Μέρδις	Σμέρδις δὲ πέμπτος
842. κακὰ	κακῶν
857. νόμιμα τὰ	νομίσματα
870. πέρι	περὶ
881. Χῖος	Χῖός τ'
925. βασιλεῦ, γαίας	βασιλεῦ γαίας,
961. ἀκτάς	ἄκρας
968. ἐπανηρόμαν	ἐπανερόμαν
975. Η	Ἦ
983.	ΞΕΡΞΗΣ delevimus.
983. Ἴυγγα	Ἴϋγαν
986.	ΞΕΡΞΗΣ reposuimus.
996. ἐπόμενοι	ἑπομέναις
1027. τριπλᾷ	τριπλᾶ
1043. ἐπορθίαζε νῦν	ἐπορθίαζέ νυν